

BULUMER'İN GÜNLÜĞÜ

"İmam Hatip Nesli'nden"

BULUMER'İN GÜNLÜĞÜ

"İmam Hatip Nesli'nden"

TİMAV 27

Hikâye 13

Eylül 2025

T. C.

Kültür ve Turizm Bakanlığı

Yayıncı Sertifika No: 74481

ISBN: 978-605-72979-6-9

Grafik Tasarım

Mehmet Akif Aydoğdu

Sebat Ofset Matbaacılık

Fevzi Çakmak Mh. Hacı Bayram Cd. No: 57

Karatay / KONYA Tel: +90 332 342 0153

sebat@sebat.com - Sertifika No: 74481

Basım Tarihi: Eylül 2025

TİMAV
TİCARET SİCİSİ NO: 271100
KURUMSAL KİMLİK NO: 271100

Şemsitebrizi Mh. Dr. Abdullah Salim Sk. No: 22 Karatay/KONYA

Tel: +90 (332) 350 07 96 | Fax: +90 (332) 353 03 47

www.timav.org.tr | bilgi@timav.org.tr

BULUMER'İN GÜNLÜĞÜ

"İmam Hatip Nesli'nden"

*13. Hikâye Yarışması
İlk 25 Eser*

Hikâye Yarışması Seçici Kurul Üyeleri:

Abdullah Harmancı
Mehmet Kahraman
Sadık Yalsızuçanlar

*(Kitapta yer alan hikâyeler
üzerinde düzeltme ve değişiklik yapılmadan,
öğrencilerin yazdığı şekliyle yayınlanmıştır.)*

İçindekiler

TAKDİM 6

BULUMER'İN GÜNLÜĞÜ 9

Talha Hamza Özel

KÂMİL 16

Berat Altay

ÇANTA 18

Dilara Öcal

TEK KURŞUN İKİ ÖLÜ 23

Belinay Uysal

YABANCI(LAR) 25

Cennet Ceylin Karakaya

SONSUZ DÖNÜŞTE YALNIZLIK 28

İlknur Yalçın

ANNEMİN SAYILARI 33

Sabire Sude Davulcu

SON YOLCULUK 38

Hayrunnisa Yılmaz

DUT AĞACININ ALTINDA 41

Burak Kaplan

İLAÇ 44

Zeynep Yekeler

MUTLULUĞU ARAMAK 49

Beyza Bayraktar

BİR BEN'E VARMAKTI YOLUM 54

Bengisu Koç

SICAK SİMİTLER 58
Zeynep Akbulut

SESSİZ ÇIĞLIK 64
Vesile Ahmedcanova

ZAMANIN KIYISINDA 71
Narin Çağlar

SAHRA 75
İlkan Bilal Kul

BİR UMUT KIRINTISI 82
Meryem Balta

BİR ZARFIN PEŞİNDEN: 88
İrem Dinç

MAVİ BONCUK 91
Suna Beder

SARI OĞLAK 94
Hatice Kübra Gürbüz

DURAKTAKİ GÜLLER 101
Muhammad Aldibo Alnajjar

VAROLUŞUN GÖLGESİNDE 108
Emine Ayvada

BİR BAKIŞ BİR UMUT 110
Kader Akkaya

ÇÜRÜMEYE DOĞRU 113
Zeynep Sarıkaya

SESSİZ BİR KEMAN 121
Nur Peri Kırmaz

Takdim

Umut dolu gözlerin nazargâhı, yoruldukça koşan bileklerin karargâhı, en belîğ satırların girizgâhı, irfanla harlanan gönüllerin dergâhı, sefere âşık neferlerin tezgâhı, hak yolun sâliklerinin biricik güzergâhı olan hânemizin, İmam Hatip neslimizin hikâyeleriyle yeniden selam olsun...

Türkiye İmam Hatipliler Vakfı (TİMAV) olarak, Türkiye genelinde tüm İmam Hatip Liseleri arasında geleneksel hale getirdiğimiz hikâye yarışmamızın on üçüncü eseriyle okuyucularımızın karşısına yeniden çıkabilmenin onurunu bizlere yaşatan Allah Teâlâ'ya hamd ü senâlar olsun.

Kurulduğumuz günden beri İmam Hatip okullarımız, din eğitimi ve gençlik adına “bilgi, düşünce ve strateji” üretme gayretiyle birçok sahada olanca gücümüzle faaliyetlerimizi sürdürürken; İmam Hatip neslinin gönül dünyalarını, gündemlerini, dertlerini ve coşkularını, hülâsa berrak yaşantılarından ibret dolu hikâyeleri ifade edebilmelerine imkân sunacak organizasyonlara hassaten önem gösteriyoruz.

Herhangi bir tema sınırlaması bulunmayan bu yılki yarışmamıza, altmıştan fazla ildeki iki yüz elliye yakın okuldan, her biri eşsiz bir tasavvur âleminin mahsulü olan, birbirinden kıymetli dört yüz elliden fazla eser başvurmuştur. Her yıl olduğu gibi bu yıl da jürilerimizi gerek duygu yoğunluğu gerekse dil ve anlatım estetiği cihetiyle adeta ter içerisinde bırakan bir eleme süreci neticesinde tespit edilen ilk yirmi beş hikâye, elinizdeki kitapta bir araya getirilmiştir.

Okumaya başladığınız anda fark edeceğiniz üzere hikâyeler; İmam Hatip neslinin içtenliğini, özgüvenini, irfan ve erdemini, enfüslerinde keşfedilmeyi bekleyen nice cevherleri yansıtırken, yarınlарımızın semayı kuşatan hedef ve hayallerini de bütün ihtişamıyla gözler önüne sermektedir. Bu meyanda kitabımızı elinize aldığınız vakit, gençlerimizin sanat ve edebiyatla tesis etmiş oldukları sahici irtibatın numunelerine tekrar tekrar şahit olacak, o gencecik dimağların mahir ellerinden sâdır olan satırların edebi lezzetini göz ve gönüllerinizde hissedeceksiniz...

Dereceye girsin yahut girmesin, yarışmaya iştirak eden tüm öğrencilerimizi cân u gönülden tebrik ediyor; her birine sıhhat ve afiyet içerisinde, hayırlı ve uzun ömürler diliyorum. Bu satırları kaleme alan kıymetli gençlerimizi, ümmetin ve bütün insanlığın istikbalinin hikâyesinde, baş mimar vazifesinde görebilmeyi umut ediyorum. Sizleri, satırları arasında arşınlar-ken birçok duyguyu aynı anda yaşayacağınız sürükleyici hikâyelerimizle baş başa bırakıyor, yeni eserlerle tekrardan buluşmak niyazıyla bütün okuyucularımıza selam ve saygılarımı sunuyorum.

Dr. Sami BAYRAKCI
TİMAV Genel Başkanı

1.

BULUMER'İN GÜNLÜĞÜ

Talha Hamza Özel

İstanbul - Ekrem Cevahir Anadolu İmam Hatip Lisesi

1. Kütüphane Keşfi

Okulun tarihi binası, yıllardır sayısız öğrenciye ev sahipliği yapmış, duvarları türlü anılarla dolu bir eğitim yuvasıydı. Okulun geniş koridorlarında yankılanan ayak sesleri, zamanın eskitemediği taş merdivenler ve yüksek tavanlı sınıfları, buraya bambaşka bir ruh katıyordu. Ancak tüm bu tarihî dokunun içinde, öğrenciler için bazı şeyler hiç değişmiyordu. Elif için tarih dersi, özellikle de ezberlemesi gereken savaşlar, antlaşmalar ve hükümdar isimleri, tam anlamıyla sıkıcıydı. Defterinin kenarına gelişigüzel desenler çizerken, hocasının sesi bir fon müziği gibi arka planda kayboluyordu. Sınıfta birçok öğrenci, öğretmenin anlattıklarını harıl harıl not alırken, Elif'in akli bambaşka yerlerdeydi. Ancak her şey, tarih öğretmeni Fidan Hoca'nın tayini çıkıp yerine Mert Bey'in gelmesiyle değişti. Mert Bey, diğer öğretmenlerden çok farklıydı. Onun derslerinde öğrenciler, bir tarih kitabının sayfalarını çeviriyor gibi değil, sanki zamanda yolculuğa çıkıyormuş gibi hissediyordu. Roma İmparatorluğu'nu anlatırken sanki bir gladyatör arenasının kenarında duruyorlardı. Osmanlı'nın yükselişini işlerken, padişahın otağında alınan kararları dinliyor gibiydiler. Elif'in tarihe bakışı yavaş yavaş değişmeye başlamıştı. Bir gün Mert Bey, ona okulun kütüpha-

nesine gitmesini ve oradaki eski kitapları incelemesini tavsiye etti. “Gerçek tarih, yalnızca ders kitaplarında değil,” demişti. “Bazen en büyük sırlar, unutulmuş kitapların tozlu sayfaları arasında saklıdır.” Bu sözler Elif’in içine bir merak ateşi düşürmüştü. O gün okul çıkışı, kütüphaneye gitmeye karar verdi. Okulun kütüphanesi, binanın en eski bölümlerinden birindeydi. Ahşap raflar tavanlara kadar yükseliyor, loş ışık ortamı büyümlü bir atmosfere çeviriyordu. İçeri girer girmez eski kitap kokusu burnuna çalındı. Raflar arasında dolaşırken, elini bir kitabın üzerine koydu. Kapakta, solmuş altın harflerle şu yazıyordu: Mert Bulut’un Günlüğü. Elif, kitabın kapağını yavaşça açtı. İlk sayfalarda, günlük sahibinin gençlik yıllarında yaşadığı maceralar anlatılıyordu. Sayfalar ilerledikçe, Balıklı Göl heykelleri, Troya’nın altın hazinesi ve Miletos Aslanı gibi büyük keşiflerden bahsediliyordu. Ancak asıl ilginç olan şey, günlüğün ilerleyen bölümlerinde bir haritadan söz edilmesi idi. Bu harita, kaybolmuş bir medeniyetin izlerini taşıyor gibiydi. Ancak Elif, hangi medeniyete ait olduğunu çözemiyordu. Bildiği tek şey, bu keşfin onu çağırdığıydı. Bu kitap bir şekilde onun eline geçmişti. Bunun bir tesadüf olamayacağını düşündü. Kalbi hızla çarparken, sayfaları çevirmeye devam etti.

II. Günlükteki Sırlar

Elif, kütüphanenin loş ışıkları altında, Bulumerin Günlüğü’nü okumaya devam etti. Sayfalar ilerledikçe, bir günlükten çok bir keşif defteriyle karşı karşıya olduğunu hissetmeye başladı. Kitabın yazarının, tarihî eserler ve kayıp hazineler hakkında derin bilgilere sahip olduğu açıktı. Ancak bir sorun vardı. Günlüğün bazı bölümleri Osmanlıca yazılmıştı. Elif, bu eski yazıyı okuyamıyordu. Sayfaların köşelerine alınmış notlar ve özenle çizilmiş eskizler, sanki ona bir şeyler anlatmaya çalışıyordu ama dili bilmediği için bunları anlayamıyordu. Bir süre daha inceledikten sonra, kitabı yerine koymaya niyeti olmadığını fark etti. Onu kütüphaneden ödünç aldı ve eve götürdü. O akşam, odasında günlüğün sayfalarını dikkatlice çevirirken, haritayla ilgili olan bölümü bulmaya çalıştı. Ancak Osmanlıca yazılmış sayfalara geldiğinde duraksadı. Ne yazdığını anlayamamak, içindeki merakı daha da körüklüyordu. Ertesi gün, okulda öğle arası vakti kütüphaneye tekrar gitti. Günlüğü masaya koydu ve Osmanlıca yazıları nasıl çözebileceğini düşünmeye başladı. Birine ihtiyacı vardı.

III. İlk İpuçları

Saatlerce odasından çıkmadı. Akşam yemeği için annesinin seslenmesini duymadı. Biraz sonra dedesi seslendi. Duymadı. Yaşlı adam torununun sağlığını merak ederek kapıyı açtı. İyi misin diye sordu. İkisi göz göze geldi. Dedesi kitabı gördü, yaklaştı, kitabı satırlarına dikkatle baktı. Kuzum sen bunu mu okuyorsun dedi. "Dede, bu kitapta inanılmaz şeyler yazıyor. Ama bazı bölümler Osmanlıca ve ben okuyamıyorum. Bana yardımcı olabilir misin?" daha kitabın adını bile tam okuyamadım dedi. Dedesinin imalı bakışlarından utandı. Çünkü dedesi Osmanlı Arşivlerinden emekliydi. Dedesi kitabın kapağına baktı. Kapaktaki yazıda harfler eksikti. Kızım sanki kitabın adı bulumer. Fakat anlamsız bir kelime. Dur gözlüğümü getirip bakayım. Elif dedesinin kitabın adını okumasına sevinmişti. Dedesi geldi. Kapağa dikkatlice baktı. Hımm şifreli yazılmış. Bulut desem değil. Mert desem değil... Dedeciğim Mert Bulut olmasın dedi Elif. Dedesi sevinçle evet evet haklısın, osmanlıca te harfini hem ters yazmış hem de bir tane yazmış. Bu kitap galiba sırlarla ilgili. Dedesi Gültekin Bey, kitabın sayfalarını dikkatlice çevirdi. Eski harflerle yazılmış metinleri okurken yüzünde ilginç bir ifade belirdi. "Bu... sıradan bir günlük değil," dedi, kaşlarını çatarak. Elif sabırsızca sordu: "Ne yazıyor peki?" Gültekin Bey, bir süre daha okuduktan sonra, parmağını bir cümlemin altına koydu ve okumaya başladı: "Bu harita, yalnızca bilge olanların gözleri önünde açılacaktır. Yolculuk, geçmişin izlerinde saklıdır." Elif'in içinde tarif edemediği bir heyecan yükseldi. Dedesi, kitabın sayfalarını çevirerek notlar ve çizimlere göz attı. Sonunda duraksadı ve ciddileşti. "Elif, bu harita gerçek olabilir," dedi ağır bir sesle. Tam o sırada, Elif pencerenin önünden geçen bir gölge fark etti. Birileri onları izliyor muydu?

IV. Gizemli Örgüt

Elif, göz ucuyla pencerenin önünden geçen gölgeyi fark ettiğinde, içini huzursuz bir his kapladı. Dedesine belli etmemeye çalışarak yavaşça yerinden kalktı ve pencereye doğru ilerledi. Dışarı baktığında, sokakta ağır adımlarla yürüyen koyu renkli pardösü giymiş bir adam gördü. Adam, başını çevirip doğrudan Elif'e baktı ve aniden hızlanarak köşeyi döndü. Elif, içgüdüsel bir korkuyla geri çekildi. Dedesine döndüğünde, onun da bu durumu fark ettiğini gördü. Gültekin Bey, kaşlarını çatarak yerinden kalktı ve perdeyi kapattı. "Elif," dedi ciddi bir sesle. "Bu kitabın ve haritanın önemli olduğunu düşünüyordum ama şimdi anladım ki sadece biz değil başkaları da bu sır-

ların peşinde." Elif'in kalbi hızla çarpıyordu. "Kim olabilirler dede?" Gültekin Bey, bir süre düşündü. Sonra masanın üzerine yayılan eski Osmanlıca metinlere ve harita çizimlerine baktı. "Bu tür kayıp haritaların peşinde genellikle tarih kaçakçıları, özel koleksiyoncular ve hatta bazı gizli örgütler olur," dedi. Elif, günlüğün sayfalarına tekrar göz attı. Mert Bulut, haritanın belirli bir noktaya işaret ettiğini yazmıştı. Ancak yerin adı tam olarak belirtilmemişti—sadece "Kaybolan Taş Kapı'nın ardındaki bilgelik" diye bir ifade vardı. "Elif," dedi dedesi, parmağıyla haritanın bir köşesindeki işareti göstererek. "Bu sembolü tanıyorum." Elif dikkatlice baktı. İşaret, Osmanlı tuğrasına benzeyen ama biraz farklı şekillendirilmiş bir motifti. Gültekin Bey derin bir nefes aldı. "Bu, Osmanlı arşivlerinde çok nadir görülen bir mühür. Genellikle saray tarafından gizli tutulan belgelerde bulunurdu. Bu harita, sıradan bir define haritası değil. Osmanlı'nın en büyük sırlarından birine işaret ediyor olabilir." Elif, heyecan ve korku arasında gidip geliyordu. "Bunu çözmemiz lazım," dedi kararlılıkla. Dedesi başını salladı. "Evet, ama dikkatli olmalıyız. Eğer bizi izleyenler gerçekten bu haritanın peşindeyse, bu iş tehlikeli olabilir."

V. Haritanın Sırrı

Elif'in aklı, hâlâ günlüğün içinde okuduğu cümlelerdeydi: "Kaybolan Taş Kapı'nın ardındaki bilgelik..." Bir anda heyecanla başını kaldırdı. "Dede, bu haritanın gösterdiği yer nereye çıkıyor olabilir?" Gültekin Bey, haritayı dikkatlice inceledi. "Haritadaki eski semboller bana Osmanlı döneminde saklı tutulmuş yeraltı geçitlerini hatırlatıyor. Özellikle İstanbul'da Topkapı Sarayı ve Yedikule Zindanları'na uzanan tünellerin olduğu söylenir." Elif, heyecanla sordu: "O zaman oraya mı gitmeliyiz?" Gültekin Bey başını salladı. "Önce daha fazla bilgiye ihtiyacımız var. Osmanlı kayıtlarında bu tür geçitlerin ve gizli kapıların izine rastlamak için eski belgeleri incelemeliyiz. Asıl belgeler, Süleymaniye Kütüphanesi'nde olabilir."

VI. Süleymaniye Kütüphanesi'ndeki Şifre

Elif ve dedesi, ertesi gün erkenden Süleymaniye Kütüphanesi'ne gittiler. Burası, Osmanlı'dan kalma el yazmaları ve tarihi belgelerle doluydu. Kütüphanenin yüksek tavanları ve eski ahşap rafları arasında yürürken, Elif kendini tarihin içinde kaybolmuş gibi hissetti. Dedesinin tanıdığı bir arşiv görevlisi olan Ahmet Bey, onlara yardım etmeyi kabul etti. Gültekin Bey, Osmanlı dönemine ait gizli geçitler ve kayıp haritalarla ilgili belgeler aradıklarını söyledi. Ahmet Bey bir

süre düşündü ve ardından raflardan eski bir defteri indirdi. "Elimde bir şey olabilir," dedi. "Bu defterde, Osmanlı döneminde kaybolan bazı mekânlardan bahsediliyor." Gültekin bey deftere göz gezdirdi. Sayfalardan birinde şu cümle yazılıydı: "Taş Kapı, gölgelerin arasında saklıdır. Onu ancak bilge olanlar görebilir." Ve hemen altında bir adres vardı: Yedikule Zindanları. Elif'in içi heyecanla doldu. "Dede! Burası haritanın işaret ettiği yer olabilir!" Gültekin Bey de dikkatlice inceledi. "Bu çok ilginç," dedi. "Yedikule, Osmanlı döneminde hem bir hazine saklama yeri hem de gizli kaçış tünellerinin olduğu bir yer olarak biliniyordu. Orada gerçekten bir şey olabilir." Ancak Ahmet Bey'in yüzü ciddileşti. "Oraya gitmeden önce dikkatli olun. Son zamanlarda orada garip şeyler yaşandığı söyleniyor." Elif merakla sordu: "Nasıl garip şeyler?" Ahmet Bey kısık bir sesle cevap verdi: "Geceleri orada bazı gölgelerin dolaştığını, insanların izleniyormuş gibi hissettiğini söylüyorlar. Sanki birileri bir şeyleri koruyor gibi..." Elif ve dedesi, birbirlerine baktılar. Bu iş artık daha da gizemli bir hâl alıyordu.

VII. Yedikule Zindanları'ndaki Tuzak

O gece, Elif ve dedesi, gizemli haritanın gösterdiği yere ulaşmak için Yedikule Zindanları'na gittiler. Burası Osmanlı'nın en eski ve en korkutucu yapılarından biriydi. Yüksek duvarlar, zamanla aşınmış taşlar ve geçmişin yankıları hâlâ buradaydı. Elif, fenerini yakarak taş duvarları inceledi. Haritada işaretli noktayı bulmaya çalışırken, dedesi de ona yardımcı oluyordu. Sonunda, haritada belirtilen sembolü taşıyan eski bir taş kapı buldular. Kapının üstünde Osmanlıca şu yazı vardı: "Bilgelik ve cesaretle dolu olan, bu kapıdan geçecektir." Dedesi, yazıyı okuduktan sonra derin bir nefes aldı. "Elif, emin misin?" Elif başını salladı. "Buraya kadar geldik. Geri dönmek yok." Tam kapıyı açmaya çalıştıkları anda, arkalarında bir ses duyuldu. "Bu kadar yeter." İki birden hızla arkasına döndüğünde, gölgelerin içinden üç adamın onlara doğru ilerlediğini gördüler. Bunlar, daha önce onları takip eden adam ve yanındaki iki kişiydi. Adam, soğukkanlı bir şekilde konuştu: "Bize günlüğü verin ve burada gördüklerinizi unutun. Yoksa sonunuz pek iyi olmaz." Elif'in kalbi hızla atmaya başladı. "Kim olduğunuzu bilmiyorum ama bu sırları sizden saklayacağız!" dedi cesurca. Adam gülümsedi. "O zaman, işimizi zorlaştırıyorsunuz." Bir anda adamlardan biri hızla Elif'e doğru hamle yaptı. Ancak tam o sırada Gültekin Bey, yerden bir taş alarak adamın dikkatini dağıttı. Elif, hızla kapıyı açtı ve içeri atladı. Kapının ardın-

da, geniş ve karanlık bir geçit vardı. Dedesi de hemen peşinden içeri girerken, taş kapıyı hızla kapattılar. İçerisi tamamen karanlıktı. Ancak bu geçitte onları bekleyen çok daha büyük bir sır vardı.

VIII. Yeraltındaki Kayıp Medeniyet

Elif ve dedesi, Yedikule Zindanları'nın altındaki geçidin derinliklerinde nefes nefese ilerliyordu. Elif fenerini açıp etrafı aydınlatmıştı, nemli taş duvarların üzerindeki eski işlemleri fark etti. Bu desenler Osmanlı'ya ait değildi; çok daha eski bir medeniyete ait olabilirdi. "Dede, burası gerçekten Osmanlı döneminden mi kalma?" diye sordu heyecanla. Gültekin Bey duvarlardaki sembolleri inceledi. "Hayır, bu izler Osmanlı'dan bile eski... Sanki bir Hitit ya da Urartu uygarlığına ait olabilir. Ama İstanbul'da böyle bir şeyin olması imkânsız gibi görünüyor." Elif, haritanın verdiği ipuçlarını hatırlayarak ilerlemeye devam etti. Birkaç dakika boyunca dar ve loş bir koridorda yürüdüler. Sonunda büyük bir taş kapıya ulaştılar. Kapının üzerine kazınmış eski yazıları Gültekin Bey dikkatlice okudu: "Bu kapının ardında bilgelik ve güç saklıdır. Onu açan, geçmişin ve geleceğin taşıyıcısı olacaktır." Elif'in heyecanı doruktaydı. "Dede, bu ne anlama geliyor?" Gültekin Bey gözlerini kıstı. "Bu bir uyarı olabilir. Eğer bu kapıyı açarsak, büyük bir keşif yapacağız ama aynı zamanda büyük bir sorumluluk da alacağız." Elif duraksadı ama sonra cesurca başını salladı. "O zaman açmalıyız." Gültekin Bey'in yardımıyla büyük taş kapıyı itti. Ağır bir gürültüyle açılan kapının ardında, yüzyıllardır kimsenin adım atmadığı bir şehir kalıntısı uzanıyordu.

IX. Ölümsüzlüğün Sırrı

Elif ve dedesi, yeraltındaki antik şehre adım attıklarında, karşılarında devasa sütunlarla çevrili geniş bir meydan gördüler. Burası, kayıp bir uygarlığın merkezi olmalıydı. Duvarlara kazınmış resimler, eski bir halkın günlük yaşamını anlatıyordu. Ama Elif'in dikkatini en çok çeken şey, meydanın ortasında duran altın kaplı bir taş tablet oldu. Gültekin Bey tableti inceledi. Üzerinde bir yazı vardı: "Bilgelik sonsuzdur, ama ona sahip olan onu korumayı bilmelidir." Tam bu yazıyı okurken, arkalarından bir ses duyuldu. "Sonunda buldunuz demek." Elif hızla arkasına döndüğünde, onları takip eden adam ve ekibiyle buraya ulaştığını gördü. Silahlı adamlardan biri gülümseyerek konuştu: "Bize büyük bir iyilik yaptınız. Bu şehri bizim için keşfettiniz. Şimdi çekilin." Elif geri adım atmadı. "Bunun ne olduğunu bile bilmiyorsunuz!" Adam soğukkanlılıkla yaklaştı ve tableti eline aldı.

Gözleri parlıyordu. "Bu tablet, eski uygarlıkların en büyük sırrını saklıyor: Ölümsüzlük formülü." Elif'in gözleri büyüdü. "Ne?!" Adam gülümsedi. "Efsanelere göre, bu tabletin içindeki bilgiler, insanlara hastalıklara karşı bağışıklık ve sonsuz yaşam verebilir. Ve şimdi bu bilgi bizim." Ama tam o sırada Gültekin Bey, adamın elindeki tableti kapı ve yere fırlattı. Büyük bir patlama sesi yankılandı. Tablet parçalanmasıyla birlikte, yer altındaki şehir titremeye başladı. Duvarlardan tozlar dökülüyor, taşlar çatırdıyordu. Gültekin Bey, Elif'in elini tuttu. "Kaçmalıyız!" Elif ve dedesi hızla çıkışa doğru koşarken, örgüt üyeleri de kaçmaya çalışıyordu. Ancak tavandan büyük taşlar düşmeye başlamıştı. Kaçış tünelinin girişi çökmek üzereydi. Son anda Elif ve dedesi geçitten çıkmayı başardı. Arkalarından büyük bir toz bulutu yükseldi ve geçit tamamen kapandı. Ölümsüzlük sırrı, artık sonsuza dek kaybolmuştu.

X. Tarihin Sesi

Elif ve dedesi, sabaha karşı Yedikule Zindanları'ndan dışarı çıktıklarında, İstanbul'un tarihi silueti karşılarında parlıyordu. Elif, nefes nefese kalmıştı ama içi tarifsiz bir huzurla doluydu. "Dede... Ne yaptığımızın farkında mısın?" Gültekin Bey, gülümseyerek torununa baktı. "Elif, biz sadece bir tarihi korumadık. Aynı zamanda insanlığın kaderini de değiştirdik." Elif, rüzgârın hafifçe yüzüne vurmasına izin verdi. Mert Bey'in ona bir zamanlar söylediği sözleri hatırladı: "Gerçek tarihçiler, geçmişini sadece araştırmaz. Onu yaşar ve geleceği de şekillendirir." O an anladı ki bu, sadece bir macera değil, onun için yeni bir başlangıçtı. Elif artık gerçek bir tarihçiydi. Ve yeni maceralar onu bekliyordu. Elif ve Gültekin Bey, bu maceranın aslında sadece bir başlangıç olduğunu biliyorlardı. Elif, tarih dersine artık eskisi gibi bakmıyordu. O artık sadece kitaplardan tarih öğrenen biri değil, tarihi keşfeden biriydi.

2.

KÂMİL

Berat Altay

Konya - Tahir Büyükkörükçü Anadolu İmam Hatip Lisesi

Bilemiyorum Kâmil pek düşünmedim, aslında çok düşündüm. Bu şöyle, güzelinden iki üç kelime ile afilli durabilecek bir hakikat değil, bu birçoğunuzun uğrunda kan dökebileceği bir şey. Bir şey diyorum evet, bir gerçek bile değil gerçek denilmesinden dahi yoksun. Birisi gelir; çelimsizin birisi der ki: Şudur bu, evet evet yanlış işitmediniz. Lafızmdan dökülen sözcüklerde bir hata bulunmamaktadır. Her vakit topyekûn düşünülen şey şudur der Kâmil, bunun üzerine hiç düşünmemiş olan da ondan başkası değildir. Şurada fiyakalısından böyle 2 -3 tane şiirimsi böyle Özdemir Asafımsı, böyle Atilla İlhanımsı, Orhan Velimsi, Yaşar Kemailsimsi! cümleler kursam... Pek afili olurdu değil mi Kâmil. Vay derdin ne kıyak adammış bu abim, Ahmet abim, pipo içmesinin de sebebi varmış, o zaman Kâmil de ben olurdum. Değil Kâmil değil, zannedilen değil, düşünülen değil, anlaştırılmak istenilen değil, hiç olmadı da. Her şeyin anlamı olmak zorunda mı, insanlar güneşi sever, yıldızları da. Hangisi iyidir Kâmil hangisi kötüdür? Yıldızlar semayı süslerken yarını düşlemezler. İnsanlar yarenine iki demet gül bir demet papatya bir tutam şiir okumak için şafaklara küfretmezler mi? Bu kadar nankör, bu kadar acınası varlıkların, her şeyi anlaştırma çabasından, bıktım ben Kâmil bıktım. Ellerine ne geçiyor gerçi, anlamış da değilim, ağaca ağaç demişsin, denize deniz... güneşe güneş demişsin, kaleme bile isim bulmuşlar Kâmil kaleme bile. Ah şu dalgalar ne gü-

zel sallıyorlar bizi değil mi Kâmil dalgalar. Ben sizin aksinize, sizin derken hepinizi kastediyorum, tüm insanlığı. Âşık olabileceğim tek şey, dalgalar Kâmil, sallandırırılar. Ve bazen öldürürler, bazen öldürürler Kâmil, desen ki bu meczup, dalgalardan başka âşık olunabilecek bir şey bulamamış mı? Aşk meşk işlerinden ben pek anlamam Kâmil. Ömrümün, yarısından fazlası bu tenekede geçti benim. Ben Tanrıya pek dua etmeyi de sevmem. Ben dalgaları severim, ben dalgalara inanırım. Tanrıyı ne zaman hatırlar bilir misin insan Kâmil; şöyle güzelinden bir bahar sabahıdır, güzel mi güzel ağaçlar, çamlar, meşeler ben çok ağaç da sayamam Kâmil... Ben çok ağaç bilmem, ömrümün yarısından fazlası bu tenekede geçti benim. Ağaç dedik ya Kâmil, o ağacın dalında bir kuş, bahar kuşu... Göç etmiş. Sıcak ya hava. Güzel bir kuş, seversin, âşık olursun o bahar kuşuna dersin ki, benim yaşama amacım bu kuş, benim onca sene yaşamam bu kuşla uçmak için. Göklerde beraberce kulaç atmak için. Öyle aradan bir ay geçer Kâmil, bir ay daha geçer son aydır Kâmil. Bir ay, sonra güz rüzgarları sallar ağacı, kuş da naif ya korkar, kaçır göç eder zavallı. İşte Tanrıya o zaman dua edersin Kâmil. Güzün gelmemesi için, hani güz gelecek de ağaç gidecek, kuş gidecek ya işte o an edersin Tanrıya dua, o an gelir aklına Tanrı. Tek temennin olur Tanrıdan. Dersin ulan her şey olsun her şey olsun da güz gelmesin, kuş gidecek. Tek niyazın olur Tanrıdan tek dileğin tek duan Kâmil, işte ben öyle işleri pek sevmem. Ben vefalı adamım, olur olmadık yerde aklıma gelir benim, yapamam. Ben sizlere pek benzer değilim Kâmil. Güz var ya hani güz o yaprak döktürten güz, o kuşu uçuran güz, göç ettirten güz, var ya Kâmil, işte benim hayatım bu güzden ibaret, hani ağaçların ismini pek bilmem dedim ya, benim gördüğüm ağaçların hepsi birbirine benzerdi.

Yapraksız ağaç birbirine benzer Kâmil.

3.

ÇANTA

Dilara Öcal

Ankara - Şehit Ahmet Özsoy Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

O sabah her zamanki gibiydi. Güneş kaldırımlara serilmiş, postacı sokakta adımlarını hızlandırıyordu. Sabahın toprağa sinmiş kokusu, Fransız kadının pansiyonunun camından içeri süzülüyordu. Rüzgâr, kiraz ağaçlarının ince dallarını eğip büküyor, sokaktaki ağaçlar koyu gölgeler bırakıyordu. Dükkanlar yeni yeni açılıyor, kitapçının kapısından sokağa hafif bir kağıt kokusu yayılıyordu. Sabahlar böyle geçip gidiyorken herkes yeni bir güne başlıyordu.

Bay Harold F. Joyce için bu sabahın pek de bir önemi yoktu. Harold, saat tam yediye gelirken uyandı, gözlerini açtı, durdu ve saate baktı, o sırada alarm çalmaya başlamıştı. Saate uçarı bir gülümsemeyle bakıp esnedi. Her sabah olduğu gibi bu sabah da gözlüklerini yatağının yanındaki komodinde bulmuştu. Bir süre gözlüğünü elinde bekletti, takıp takmamak arasında bir tereddüt yaşadı. Bulanık renkler, flu silüetler gerçekte hiçbir zaman anlaşılamayacak insanları daha iyi tarif ediyordu. Fakat iç çekerek gözlüğü taktı. Uykusunu almasına rağmen bitkin bir şekilde yataktan kalktı, doğruldu, gömleğini giydi, ekose kravatını bağladı ve mutfığa doğru ilerledi. Küçük fincanındaki çay, kan kırmızısı olacak şekilde demlenmişti. Ama nedendir bilinmez bu sabah, çayın tanıdık sıcaklığı bile içine huzur getirmedi. Bir yudum aldı. Dudaklarının kıyısında beliren ısı, boğazına garip bir ağırlık gibi indi. Her şey geçip gidiyor

gibi hissediyordu. Zaman, tıpkı çayından yükselen buhar gibi hafifçe titreyerek gözden kayboluyordu. Günler böyle birbirini takip ediyor, sabahları, öğleleri, akşamları tek bir yöne doğru akıyordu. Durmaksızın... Bir yere varmadan, her şeyin sadece bir geçiş olduğu hissiyle. Parmakları, sıcak fincanın kenarında hafifçe titrediler. Çay kaşığının fincanda çıkardığı tatlı, tiz ses eşliğinde pencereden dışarı baktı. Bakışları pencere kenarında duran solmuş çiçeklere erişti. Çiçekler mor renklerini kaybetmiş, solgun bir hüzne bürünmüşlerdi. Parmaklarını hafifçe saksının kenarında gezdirdi. Çiçeklerin ölmesi onu üzmüyordu, belki biraz garip bir hüznü bırakıyordu geride ama zaten her şey geçip gidiyordu. Bunu düşünerek saksıyı aldı ve çöpün kenarına bıraktı evden dışarı çıktığı esnada. Ağır adımlarla ilerledi. Saatini cebinden çıkarıp baktı. 07.45'ti. Adımlarını hızlandırmadı. Ne banka kapanacaktı ne de dünya dönmeyi bırakacaktı. Onu bekleyen kimse yoktu, yetişmesi gereken bir şey de. Hızlanması gerekmiyordu ya da belki gerekiyordu ama bunu hiç umursamıyordu. Sadece alışkanlık... İnsan alışkanlıklarına sadıktır, çünkü başka neye sadık kalacağını bilemez. Hiçbir şey düşünmeden yürümeye devam etti ta ki sonunda bankaya gelene kadar. Bankanın içerisi insanlarla doluydu. Bir süre ayakta bekledi, cebinden saatini çıkarıp ibrelerin yavaş hareketini izledi. Sırası geldiğinde çantasını yere bırakmıştı. Fark etmediği şey, hemen yanındaki adamın da aynı şeyi yapmış olmasıydı. Belki de ikisinin çantalarının neredeyse aynı olması tesadüftü ya da bu, Harold'ın hayatında az rastlanan bir hareketlilikti. İşlemi bitirip çantasını aldı ve dışarı çıktı.

Bankadan çıktığında, her şey hâlâ sıradandı. Bir sokak satıcısı köşede gazete satıyor, kaldırımda duran iki adam sigaralarını tütürüyordu. Hep aynı şeydi: yollar, ağaçlar, kaldırımlarda yankılanan ayak sesleri... Bunu düşünürken adımları kendiliğinden iş yerine doğru yöneldi. Kaldırımda yürüdüğü sırada yoldan geçen bir araba, su birikintisinin içine daldı ve sıçrayan su çantasının kenarına bu laştı. Harold durup lekeye baktı. Küçük, önemsiz bir şeydi. Ama işte, gün böyle başlıyor ve böyle devam ediyordu. Küçük, önemsiz şeyler birikip büyük, önemsiz bir hayatı oluşturuyordu. Ofis binasına vardığında, içeridekiler çoktan masalarına geçmişti. Kapıdan girip masasının başına geçti. Çantasını usulca açtı. Bir an duraksadı. Bir terslik olduğunu fark etti. İçinde alışkın olduğu düzen yoktu, ona ait olmayan şeyler vardı. Evraklar, not defterleri, saat ve diğer gereksiz ıvrık zıvrık yerine eski bir defter, birkaç dağınık kağıt ve kullanılmak-

tan aşınmış bir kalem vardı. Kağıtların üstü, aceleyle yazılmış satırlarla doluydu. Çizikler, düzeltmeler, belki de hiç tamamlanamayacak dizeler. Bu, bir yazarın çantasıydı. Ve Harold, ne bir şairdi ne de bir yazar. Hatta kelimelerin bu kadar kırılğan ve aynı zamanda bu kadar güçlü olabileceğini unutalı bile uzun zaman olmuştu. Elindeki kâğıtları sıkıca tuttu. Hepsinde bir şey vardı. Bir çaba, bir var olma isteği. Ancak bunlar asla basılmamış, bir kitap haline gelmemişti, hiç kimse bu kelimeleri okumamıştı. Eğer bir şey yankı bulmuyorsa, var olmuş sayılır mıydı? “Boş bir çaba” diye düşündü içinden. “Kimse okumayacak.” Harold önce adama üzüldü, tüm zamanını ona bir şey kazandırmayacak şeyler için harcamıştı ne de olsa. Muhtemelen adamın düzgün bir işi bile yok diye geçirdi içinden sonra da işine geri döndü. Hayat gerçektir, işi gerçektir. Ödenmesi gereken faturalardı gerçek olan rastlantıyla eline gelen birkaç şiir değil. Ama ne var ki o gün boyunca işine odaklanmakta zorlandı. Akli sadece tanımadığı bir adamın yazdığı dizelerdeydi:

“Aradım ama bulamadım,

Kaybolan her şeyde ben vardım.”

Kafasında yankılanan o şiir dizesiyle birlikte, çantayı sıkıca kapadı. İçindeki garip bir dürtü onu harekete geçirdi. Çantayı alıp masasından kalkmadan önce bir kez daha etrafına göz attı. Ofis, her zamanki gibi, solgun ışıklar ve sıradanlıkla çevrilmişti. Ama bu sıradanlık artık ona tanıdık gelmiyordu. Tüm bu işler, evraklar, hesaplar... Bir anda hepsi anlamsız gelmeye başladı. Kendi çantasını bulursa belki içindeki rahatsızlık da giderdi, en azından o bunu umut etti. Çantanın içinde bulduğu küçük bir not defteri sayfasında yazan adrese baktı, gözleri okuma hızından daha fazla hareket ediyordu. Adresin bulunduğu kısım pek de tanıdık olmayan bir semtteki eski bir apartman dairesine aitti. O an Harold, derin bir nefes aldı. Her şey ne kadar da rastlantısal. Bir yazarın bir çantası, bir şiir ve şimdi bir adres... O kadar çok yabancı şeyin içinde kaybolmuştu ki bir yerlerde biri ona bir şeyler anlatıyor gibi hissediyordu. Hızla ofisten çıktı. Adrese doğru yürürken her şey bir sis gibi yavaşça netleşmeye başlıyordu. Artık başka bir gerçeklikteydi. O tanımadığı şairin kelimeleri, sanki Harold'ın içinde bir kapı açmış gibiydi. O kapı, içine girmeyi arzuladığı fakat yıllardır uğramadığı bir yerdi: duyduğu, hissettiği, özlediği... Yalnızca yaşadığı rutinden çıkmak değil, belki de derinlere inmeyi, gerçek bir değişimi arıyordu.

Harold, adrese doğru ilerlerken aklında o dizeler tekrar yankılandı:

"Aradım ama bulamadım,

Kaybolan her şeyde ben vardım."

Sonunda kapının önüne geldi, elleri titreyerek zile bastı. Karşısına, yüzü yorgun ama gözleri ışıklı bir adam çıktı. Yazar, Harold'ın uzattığı çantaya bakıp hafifçe gülümsedi.

"Sanırım yanlışlıkla benimkini almışsınız."

Harold, çantayı uzattı ama gitmek istemediğini fark etti. İçindeki huzursuzluğu susturabilmek için konuştu:

"Şiirlerinizi okudum." Bir an duraksadı. "Bazıları... iyiydi. Ama çoğu, açıkçası pek başarılı değil." Omuzlarını silktilti. "Bunca yıl uğraşp hiçbir şey yayımlatamamışsınız. Sizce de zaman kaybı değil mi?"

Yazarın yüzünde, Harold'ın tam olarak çözemediği bir ifade belirdi. "Peki sizce?" diye sordu basitçe.

Harold, bu soruya hazırlıklı değildi. Adam devam etti:

"Bir şeyi yalnızca sonuca ulaşmak için mi yaparız? Belki de mesele, yolculuğun kendisidir. Eğer kalemimi her gün elime alıp yazmaya devam ediyorsam kaybetmiş sayılır mıyım?"

Harold, adama baktı ama kelimeler boğazında düğümlendi. Cevap veremedi. Çünkü bilmiyordu, gözlerini kaçırdı. "Ne anlatmak istiyorsunuz?" diye sordu, sesinde bir sızlanma vardı. "Yani, hiçbirini yayımlanmadı ama yine de yazmaya devam etmek mi?"

Yazar gülümsedi. "Ama ya yolculuk? Belki doğru olan, varacağımız yer değil, bu yolda nasıl ilerlediğimizdir. Yazmak, yayınlamakla ilgili değil aslında. O, sadece bir süreç. Eğer yazıyorsanız o zaman bir şey yaratıyorsunuz demektir. İstedığınız kadar kaybolmuş olun, yazdığınız her şey var olur. Bazen bir tür arayış olur bu."

Yazar başını sallayarak hafifçe gülümseyişine devam etti. "Ve bazen bu arayış, dışarıda kaybolduğunuzu düşündüğünüz her şeyin içinde, sizi bulmanıza yardımcı olacak bir şey bulmanıza neden olabilir." Hafifçe mırıldandı. "Çok zaman kaybettim. Ama belki... belki de kaybolmak, bulmaktan önce gelmeli."

Yazar bir gülümseme daha sergileyip Harold'a onun çantasını

uzattı, kendi çantasını aldı. Böylece değiş tokuş bitmiş oldu. Harold sadece “iyi geceler” dedi. Ne kadar sade ve düz bir cümleydi. Artık eve gitmesi gerekiyordu, yorgundu. Harold, yavaşça kapıdan çıkarak yazara son bir kez bakıp başını salladı. Adım adım, bir süredir ilk defa gerçekten hissettiği bir huzur içinde yürüdü. Kapısına vardığında, sabah çöpün kenarına bıraktığı çiçekler aklına geldi. Gözleri istemsizce o noktaya kayd ve bir an durdu.

Kurumuş yaprakların arasında bir filiz...

Yeşilin en taze, en saf hâlinde, toprağı delip yükselen minicik bir yaşam.

Harold eğildi, saksıyı ellerine aldı. Uzun uzun baktı ona. Bir sabah bile fark edilmeden solmaya yüz tutmuş çiçeklerin arasında, umut sessizce kök salıyordu.

Ve Harold, çiçekleri eve geri götürdü.

4.

TEK KURŞUN İKİ ÖLÜ

Belinay Uysal

Konya - Mahmut Sami Ramazanoğlu Anadolu İmam Hatip Lisesi

“**M**erhaba. Nasılsın? Ben, sen gittiğinden beri iyi değilim... İçimde hep bir boşluk, sanki hiç yeri dolmayacakmış gibi. İçimde sen varken çağlayan şelaleler bir anda kaynağından kurumuş gibi. Hayatım bataklığa dönüşmüş günden güne beni dibe çekiyormuş gibi. Kalbim sıkışıyor, ağlamak istiyorum ama olmuyor. Artık gözümden tek bir damla yaş akıyor. Donakalmışım, duvarları izleyip duruyorum. Duvarları açık maviye ben istediğim için boyamıştık, artık görünce midem bulanıyor.” Gözümün önüne duvardaki sıçramış kanlar geliyor. Hayır, bu gerçek değil. Ben onları gözyaşlarımla sildim.

“O tetiğe basarken beni, bizi hiç düşünmedin mi? Yaşanacak onca güzel günlerimizi, ulaşılamayacak bir hayale çevirirken üzülmedin mi? Bana -en sevdiğim dediğine- bu hayatı mı layık gördün? Beni bu sayısız insanın, upuzun hayatın içinde yalnız bırakmaya utanmadın mı? O gün silahından çıkan tek kurşun sadece seni değil beni de vurdu. İkimizi de sen öldürdün sevdiğim... Aramızdaki tek fark sen toprağın altında çürümeye başlamış bir ölüyken, ben yeryüzünde varlığını sürdürmeye devam eden bir ölüyüm. Hayat anlamsız, kelimeler kifayetsiz, içimde hep bir boşluk. Karşımdaki mezar taşın canımı yakıyor. Artık gitmem gerek. Senden, bu şehirden, bana bizi hatırlatacak her şeyden. Unutmak istiyorum. Anılarımızı, yaşantımızı, iyi veya kötü bütün yaşadıklarımızı...”

Eğilip mezar taşına son bir buse konduruyorum. Bu onu son görüşüm. Buraya ona veda etmek için gelmiştim. Toparlanıp üstüme başıma çeki düzen verdim. Düşümlenmiş boğazımı temizledim. Uzun zaman sonra yanaklarımdan akan yaşları sildim. “Hoşça kal canım. Seni çok sevdim, hep sevdim. Her ne kadar unutmaya çalışsam da ömrümün sonuna kadar kalbimin bir köşesinde var olmaya devam edeceksin.”

Şimdi bu şehri terk etmek için yapmam gereken tek bir şey kaldı. Bir taksiye binip evimizin yolunu tuttum. Küçük apartmanımızın merdivenlerini çıkıp cebimden çıkardığım anahtarla kapıyı açtım. Evimizi, duvardaki kan lekelerini çıkarmak için kullanılmış temizlik ürünlerinin keskin kokusu sarmıştı. Son kez odalarımızı gezdim. Gözümün önünde beraber yaşadığımız güzel anılar canlandı. Öyle kalbim sızladı ki sanki hançeri kalbime sokup çıkardılar. O olsaydı anılarımızı yaşatmaya devam edebilirdik. Ama o beni yalnız bırakmayı tercih etti. İçimi bir anlık saran öfkeden de cesaret alarak, her şeyini önceden planladığım gibi kapının yanında duran benzin bidonunu elime aldım. Onun bizi mahvettiği, ikimizi birden öldürdüğü o odanın kapısına elimi uzattım. Derin bir nefes alıp kapıyı araladım.

Gözümün önüne kanlar içinde yatan bedeni geldi. Pencereden içeriye sızan sabahın ilk ışıkları yerdeki kıpkırmızı kanının rengini daha parlak gösteriyordu. Gözlerimi açıp- kapatarak zihnimdeki bu görüntüyü silmeye çalıştım.

Tuttuğum benzini odanın her yerine saçıp tek bir an bile düşünmeden elimdeki yanan kibriti yere bıraktım. Alevler birden odayı sardı. Yaptığın tek şey geriye çekilip yanan evimizi izlemek oldu. Kaç dakika böyle bekledim bilmiyorum ama duman altı olmaya başlayınca koşarak evin kapısını çektim ve merdivenlerden inip kendimi dışarıya attım. İnsanlar da kokuyu almış olmalı ki herkes dışarı çıkmıştı. İçime temiz havayı çekip biraz sakinleşmeye çalıştım. İşte her şey bu kadardı.

Bütün yaşantımız tek bir kibritle yok oluyor. Senin bizi tek bir kurşunla öldürdüğün gibi sevdiğim. Son kez yanan eve bakıp arkamı dönerek yürümeye başladım. Kulağıma itfaiyenin siren sesleri doldu. Bu hikâyemizin sonuydu. Bizi terk ediyorum. Ama artık ne yapacağımı da bilmiyorum.

5.

YABANCI(LAR)

Cennet Ceylin Karakaya

Konya - Konya Anadolu İmam Hatip Lisesi

Sis ve gece şehrin ayıplarını örtmek ister gibi çökmüştü. Yabancı'nın ayak sesleri geceyi bölüyor, sessizliğe gömülmüş kuytu sokaklarda yankılanıyordu. Adımları gecenin sessizliğini delen bu yabancı adam dışında kimseler yoktu sokaklarda. Şehir, gündüzün kalabalığına inat terk edilmiş gibiydi. Yalnızlığın kuytusuna sığınmak için gecenin karanlığında şehirden uzak ve yüksek evleri ayak ucuna seren tepeciğe gitmeyi tercih ediyordu. Ya da sadece yanıp sönen evlerin ışıklarını izlemek istedi. Işıkları yanıp sönen evlerdeki mutlu aileleri hayal ediyordu. Hatta bazen o hayallere kendi ailesini koyuyordu. Böyle, uzaklardan insanları izleyerek acısını daha kolay saklıyordu. Ah! Keşke kendisinden de saklayabilseydi acısını. Unutabilseydi gönül yarasını, hayat imtihanını, kimsesizliğini, bağrındaki hasretini...

Adımları yeri titretiyordu, yabancı'nın. Ruhunun ağırlığıyla toprak titriyordu. Şu üzerine bastığı toprak yerine kendi vatan toprağı olsaydı. Toprağını okşar, öper, alnını koyardı, bin şükür deyip de kalkmazdı bir daha. Toprağını verene şükrederdi. Misafir olduğu ev sahibine minnettardı. Minnettardı minnettar olmasına ama evini özlemişti yabancı. O kadar çok özlemişti ki şimdi ülkesinde olsaydı adımları toprağını incitmeye kıyamaz bir şekilde atardı. Ellerine havaya kaldırır evinin kokusunu ciğerlerine hiç nefes almamışçasına can nefesi gibi çekerti. En acısı da bir şey yapamamaktı onun için. Kan olup vatan toprağına karışsa, kül olup havasına karışsa, toprak olup ağacına karışsa da kurtarsaydı; kurtarabilseydi keşke vatanını. Ama nafiile...

Adımları ,yoldaşı, tepeciğine yaklaştıkça gördüğü bedenle yavaşladı. Daha önce buralarda görmediği bir adam, hep oturduğu kayaya oturmuştu. Yabancıнын adımları duraksadı. Kayalarda oturan iyi giyimli genç adamı rahatsız etme korkusuyla gerisin geri sessizce gitmeye karar verdi. Yabancı olduğu topraklarda toprakların sahiplerini rahatsız etmekten korkardı. Kıyafetleri çaput gibiyken, saç sakalı birbirine girmişken ve yüzüne hüznün karanlığı çökmüşken kim bu insanla yan yana olmak isterdi ki? Arkasını dönmüş yanan evin ışıklarını memleketini bıraktığı gibi bırakıp gidecekken genç adamın sesi yankılandı. “Kardeş madem geldin şimdi oturmadan nerelere gidersin. Belli ki seni de bir dert getirmiş buraya. Gel otur da beraber olsun.” Genç adamın samimi ve sıcak sözleri yabancıyı duraksattı. Yavaşça omzunun arkasından genç adama baktı. Genç adam bakışları hissetmiş gibi bakışlarını yanıp sönen evlerden çekip yabancıya dikti. Yüzünde güven vermek istercesine yorgun bir tebessüm peyda oldu. Yabancı yavaşça başını sallayıp genç adamın yanına doğru ilerledi, biraz mesafe bırakarak yanına oturdu. İkisi de bakışlarını yanıp sönen ışıklara ilıstirdi.

Bir süre sessizlik oldu. Genç adam sessizliğı böldü. “Yanıp sönen ışıklı bu evlere bakarken bazen içlerinden birinde karımla iyi anlaştığımızı hayal ediyorum. Gülüşlerimizi, hoş sohbetlerimizi ya da sadece susup birbirimize sessizlikte destek olduğumuzu...” genç adam derin bir nefes aldı. “Annem babam gibi saygıyla sevgiyle geçindiğimizi, kavgalar ile bağrıışların son bulduğunu, çocuklarımızın olduğunu ve eve neşe vermek istercesine koşuşturduğunu hayal ediyorum. Hep birlikte çay içtiğimizi ya da ne bileyim meyve yediğimizi hayal ediyorum.” genç adam başını yabancıya çevirdi. “Sen yoldaş sen ne görüyorsun bu yanıp sönen ışıklı evlerde.”

Yabancı, gelen soruyla gözlerini evlerden ayıramadı. Yorgun bir mum ışığı gibi gözleri titredi. Hafif aksanlı sesiyle konuşmaya başladı. “Ben bu evlerde... Ben bu evlerde annemin yaşadığını ve kahvaltıya çağırıldığını hayal ediyorum. Babamın yaşadığını ve sofrada çay içtiğini hayal ediyorum. Ablamın yaşadığını ve sofrada gülerek bugün ki planlarını anlattığını hayal ediyorum. Abimin yaşadığını ve erken uyandığı için huysuzluk yaptığını hayal ediyorum. En çok da kardeşimi hayal ediyorum. Gülüşlerinin çalınmadığını, haksız yere o hapishaneye hiç girmedini ve neşesiyle ailemize huzur verdiğini hayal ediyorum. Hiç değilse kardeşimin yaşadığını bildiğimi, yüzünü gördüğümü, sarılabildiğimi hayal ediyorum. Bazen kavgaya ettiğimizi hayal ediyorum. Kavgalarımıza bile özlem duyuyorum.”

Yabancı bir süre sessizliğe gömüldü. Genç adam şaşkınlıkla yabancıya baktı. Onun yabancı uyruklu bir mülteci olduğunu anlamıştı. Yabancı, genç adam ona bakarken devam etti. "Annemi evimiz bombalandığında kaybettik. Hepimiz dışarıydık tek o, evdeydi. Eve dönünce babam onu molozlardan çıkartmak için saatlerce uğraştı. Biz de saatlerce kenarda titreyerek onu beklemiştik. Ama hava soğuk değildi... Babamın annemi molozlardan çıkarttıktan sonra o son bakışını unutmam. Annemi hemen oraya evimizin yıkık molozlarının yanına gömdük. Gömülen annemdi ama babam da girmişti o mezara. Sonra elimizde hiçbir şey olmadan amansız bir yolculuğa çıktık. O yolculukta bir asker ablamı öldürdü. Ona engel olmaya çalışan babamın anlına bir kurşun sıktı. Babam gözleri açık öldü. Bunun üzerine abim babamı katleden silahla intihar etti. Abim bize devam etmemiz üzerine yemin ettirdi. Devam ettik. Onları öylece orada bırakıp devam ettik. O gün orada üç beden kalmıştı. Ama o gün orada kardeşimle ben de ölmüştüm. Meydandan geçerken kardeşimin bir anlık boşlukla elini bırakmıştım. Kardeşim ele avuca sığmazdı zaten. Boşluğa düştüğüm bir an elimden kaçtı. Meydanın ortasında diktatör iktidara sövüp saydı. Yakaladılar, bir dövdüler ki... Askerlerin ayaklarına kapandım. 'Küçüktür affedin.' dedim. Dinlemediler. O cehennem hapishanesine kolundan tutup götürdüler. 'Kurbanınız olayım beni de götürün.' dedim. Götürmediler. Sadece bir anlık bırakmıştım elini. Ben bunun acısını bir ömür bağrımnda çektim, çekiyorum. Yalnız başıma kaldım. Koskocaman dünyada yapayalnız kaldım. Allah razı olsun oralardan geçen yalnız bir abi beni de önüne katıp buraya getirdi. Neyse yoldaş sana demek istediğim tuttuğun eli bırakma. Tuttuğun eli bırakmanın acısını bir ömür çekersin. Hayat çok acımasız ve geçip gidiyor. Bazı insanlar ailesinin kavgalarına bile muhtaç kalıyor, özlüyor. Bu böyleyken birbirinizin kıymetini bilin, Yoldaş. Zaman geçmeden birbirinizin kıymetini bilin. Çünkü sen yandım desen de zaman durmuyor."

Yabancı yavaşça ayaklandı. Dolu ve dehşete düşmüş gözlerle bakan genç adamın omzuna dostane tavırla vurup sıvazladı. "Hayde selamette!.." genç adamı orada bırakıp arkasını dönüp yavaş yavaş uzaklaşmaya başladı.

Yabancı belki bizim için bir yabancıydı. Ama onun bir ismi vardı, onun bir hayatı vardı, onun bir ailesi vardı, onun bir ruhu vardı. O bir insandı ve yabancı gibi yüzlerce, binlerce hatta milyonlarca isim ile hayatta vardı.

6.

SONSUZ DÖNÜŞTE YALNIZLIK

İlknur Yalçın

İstanbul - Hasbahçe Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Altan, gözlerini açtı. Gözkapaklarının ardında kalan rüyaların silik yankıları, zihninin derinliklerinden geriye sızıyordu. Bir an, nerede olduğunu çıkaramadı. Tanıdık tavan çizgilerine, lambanın solgun ışığını kesen örümcek ağına baktı. Oda, her zamanki gibi düzenli, sıradan, sessizdi. Ama Altan'ın içini kemiren bir his vardı: eksiklik.

Yatağında doğruldu, başını ovuşturdu. Duvardaki saate baktı: 08.00. Her zamanki gibi. Perdeleri araladı. Sabahın ilk ışıkları, karşı apartmanın camlarında yankılanıyordu. Her şey aynıydı. Aynı adam köpeğini gezdiriyor, aynı kadın balkonundaki çiçekleri suluyordu. Altan, pencere önünde öylece durdu. Bir şeyler ters gidiyordu. Kahvesini hazırlamak için mutfığa geçti. Sıcacık bir yalnızlığa çağırır gibi, kahve makinesini çalıştırdı. beklerken gözleri tezgâhın üzerindeki gazetenin başlığına takıldı: "Yapay Zekâ Sanatı Yeniden Tanınıyor." Bu başlığı daha önce okumuştı. Emin gibiydi. Kupasını aldı, oturma odasına geçti. Televizyonu açtı. Spikerin sesi yankılandı: "Bugün 27 Mart. Ekonomi Bakanı yeni düzenlemeleri açıkladı." Altan, içinden tekrar etti: "Bugün 27 Mart."

Gün boyu bu histen kurtulamadı. Markete indiğinde aynı çocuk kaldırım taşlarını sayarak yürüyordu. Aynı yaşlı adamla göz göze geldi. Her şey birebir aynıydı. Tıpkı bir önceki gün gibi. Ya da bir

öncekinden önceki.

Gece olunca yatağına uzandı. Gözlerini kapatmadan önce düşündü: "Belki de sadece bir rastlantıydı. Belki yorgunum."

Ama ertesi sabah... Gözlerini yeniden 08.00'de açtığında, güneş yine aynı şekilde camdan sızarken, Altan bir şeyin kesinliğine vardı: Zaman, onun için durmuştu. Ya da dönüp duruyordu.

Bu yalnız döngüde sıkışmıştı. Sadece o farkındaydı. Sadece o...

Altan ertesi gün, önceki sabahın aynısıyla yeniden karşılaştığında, artık emin olmuştu: Bir tür zaman kapanına düşmüştü. Önceleri dehşetle baktığı bu döngü, şimdi onun için bir araştırma sahasına dönüşüyordu. Bu sefer, neyin aynı kaldığını değil, neyin farklı olduğunu anlamaya çalışacaktı.

Sabah rutinini bozarak başladı işe. Alışkanlıkla kahvesini içerken televizyonu açardı, bu defa açmadı. Sokağa, farklı bir kıyafetle çıktı. Elinde defter, aklında sorularla. Parka gitti. Banklara oturanları gözlemledi. Her şey yine olağan gibiydi. Ama bir detay çarptı gözüne. Dünkü gazete başlığına rağmen, gazete dağıtıcısı bu defa bir haber sayfasını düşürmüştü yere. Orada başka bir başlık vardı: "Zaman Algısı Üzerine Yeni Bir Araştırma."

Altan sayfayı aldı, dikkatle okudu. Metin, beynin zaman algısını çevreleyen nörolojik sınırları sorguluyordu. "Zihin aynı anı farklı biçimlerde kodlayabilir. Zaman tek yönlü değildir; sadece öyle algılanır," diyordu bir paragraf. Altan'ın zihni çalkalanmaya başladı.

Belki de bu döngü gerçek zamanın değil, kendi zihninin ürünüydü. Peki ama neden? Ne olmuştu da bu girdaba düşmüştü?

Eve döndüğünde deftere yazmaya başladı. "Zaman, neden kırıldı?" diye başladı cümlelerine. Ardından "Belki de kırılan zaman değil, ben kendimim," diye devam etti. Hatırlayabildiği son normal gün ne zamandı? Annesiyle konuştukları bir sabah geldi aklına. Bir çay demlemişti ona. Sonra sessizlik. O anı takip eden günlerde hafızasında bulanıklık vardı. Ve sonra bu döngü başlamıştı.

O gece rüyasında annesini gördü. Annesi ona aynalı bir odadaymış gibi bakıyordu: "Zaman, seni yansıtır Altan. Sen neysen, dünya odur."

Uyandığında 08.00'di. Ama bu defa odadaki ışık biraz daha farklıydı. Sanki perdenin aralığından içeri giren güneş, alışıldık açıdan

biraz daha eğik süzülüyordu. Altan ayağa kalktı, pencereden baktı. Balkonundaki kadın oradaydı ama bu defa çiçek değil, saksıyı elinde tutuyordu. Dondurulmuş bir an değil, akmakta olan bir zaman vardı.

İçinden geçen cümle şuydu: “Çatlaklar başlıyor.”

Altan günlerdir gözlem yapıyor, defterine notlar alıyordu. Artık bazı detaylar değişmeye başlamıştı. Bir sabah yürüyüşe çıktığında köpeğini gezdiren adamın gömleği farklıydı. Parktaki çocuk, bu defa yere bir oyuncak düşürmüştü. Bunlar küçük değişikliklerdi, evet, ama zamanın esnemeye başladığını gösteriyordu.

Fakat esas değişim, evde başladı.

Banyodaki aynada, Altan bir sabah yüzünü yıkarken bir yansıma fark etti. Kendi yüzüydü ama gözleri daha karanlık, daha derindi. Aynadaki Altan, birkaç saniye boyunca hareket etmeyip ona baktı. Sonra dudaklarını oynattı ama dışarıdan ses gelmedi. Sanki başka bir gerçeklikteydi o yansıma. Altan bir adım geri çekildi. Kalbi deli gibi atıyordu.

Ertesi gün aynaya tekrar baktığında, bu defa aynanın köşesinde silik bir çatlak vardı. Bu çatlak, önce küçük bir kıvrım gibi görünüyordu ama gün geçtikçe büyüdü. Her sabah aynaya baktığında, çatlak derinleşiyor, içinde başka bir silüet belirliyordu.

Geceleri uyumadan önce aynaya baktığında, içinde karanlık bir oda görmeye başlamıştı. Orada bir masa, bir sandalye ve sandalye üstünde eğilmiş biri vardı.

Bir akşam, kalbinde anlamlandıramadığı bir kararlılıkla aynanın karşısına geçti. Gözlerini derinleştikçe büyüyen çatlağa dikti. Cam, sanki onu içine çağıran bir su yüzeyi gibiydi; serin, davetkâr ve bilinmez. Elini uzattı, parmakları camla temas ettiğinde, bir dalganın içinden geçiyormuş gibi bir his duydu. Yüzey, buz gibi ama aynı zamanda esnekti. Titreyen ellerine rağmen geri çekilmedi. Ayna, artık yalnızca bir yansıma değil, başka bir hakikatin perdesiydi. Altan, içgüdüsel olarak hissetti: Bu, gerçekliğin sınırındaki bir geçitti — ve çağrıldığı yere gitmek zorundaydı.

O andan sonra, zaman artık ölçülebilir bir şey olmaktan çıkmıştı. Ne içinde hissediyordu kendini, ne de tamamen dışında.

“Ne içindeyim zamanın,

Ne de büsbütün dışında;

Yekpâre, geniş bir ânın

Parçalanmaz akışında."

Zihninde yankılanan bu dizeler, onun yeni gerçekliğini tarif ediyordu.

Ertesi gün defterine şöyle yazdı: "Zaman kırıldığında mekân da kırılır. Ayna, yeni bir yön açtı. Belki bu döngüden çıkış buradadır."

Gece olunca aynanın karşısında oturdu. Elinde eski bir fotoğraf vardı — annesiyle birlikte bir piknikteydiler. Ayna bu defa titremeye başladı. Işıklar karardı. O an Altan, içindeki odaya adım atacağı his-sine kapıldı.

Kapı açılmaya başlamıştı.

Aynadaki çatlak nihayet koca bir yarığa dönüştüğünde Altan, içine girmeye karar verdi. Elini uzattı, parmak uçları sıvımsı bir şekilde dalgalanan camın içine kaydı. Derin bir nefes aldı ve bir adım attı. Gözlerinin önünde her şey bir anda karardı.

Gözlerini açtığında kendini bir odada buldu. Burası, aynada gör-düğü karanlık odanın aynısıydı. Loş ışıklarla aydınlanmış, duvarları kitaplarla çevrili bu oda tanıdık ama aynı zamanda yabancıydı. Masanın üzerinde bir defter duruyordu. Üzerinde, kendi el yazısıyla yazılmış cümleler vardı: "Eğer buradaysan, artık zamanın dışında yürüyorsun."

Altan dehşetle defteri aldı, sayfaları çevirdi. Her sayfada, geçmiş-te yaşadığı anların kısa özetleri, bazıları ise hiç hatırlamadığı olay-larla doluydu. Annesiyle yaptığı son konuşma, bir çocukluk anısı, üniversitedeki bir tartışma. Ve sonra bir sayfada şu cümle: "Zamanın seni terk ettiği gün, annen öldü."

Bir sessizlik çöktü odaya. Altan elini ağzına götürdü. Hatırlayamıyordu... Ama bir şey, derin bir sessizlik içinde üzerine yoğunlaştı. Belki bu döngü, annenin kaybıyla gelen travmanın bir dışavurumuydu. Belki zihin, gerçekten yüzleşmemek için kendine tekrar eden bir dünya yaratmıştı.

Altan kapının yanındaki sandalyeye oturdu. Derin bir nefes aldı. "Gerçeği bilmek," dedi kendi kendine, "acı verse de özgürleştirir."

Bir ses yankılandı: annesinin sesi. "Altan, her şey geçer. Yeter ki kabul et."

Ve o an, Altan başını kaldırdığında odadaki ışık değişti. Aynanın

içinden geldiği dünyayı dışarıdan izleyebiliyordu. Balkonundaki kadın gülümsüyor, çocuk bu defa annesinin elini tutuyordu. Zaman yeniden akıyordu... ama hâlâ içeriye çıkışı yoktu.

Altan ayağa kalktı. “Demek bu bir geçit değil, bir sınavdı.”

Kapı hâlâ açıktı. Ama artık ona nereye çıktığını gösterecek bir pusulaya ihtiyacı vardı.

Altan aynadan geçtiği bu dünyada artık bir beden değil, bir bilinç olarak var oluyordu. Zamanın belirli bir sıralaması yoktu burada. Anılar bir nehir gibi değil, bir deniz gibi yayılmıştı — iç içe geçmiş, katman katman, ileri ya da geri gibi yönleri olmayan bir bütün.

Bir gün bir çocuğun gözlerinden kendi çocukluğuna bakıyor, başka bir gün annesinin gözlerinden kendini izliyordu. Bazen zamanın en dış halkasında, bazen merkezinde dolanıyordu. Zaman artık bir şeyin ölçüsü değil, kendisinin bir parçasıydı.

Bu dünya ona bir şey öğretmek için açılmıştı: Zaman aslında dışsal bir olgu değil, içsel bir farkındalıktı. Ne kadar kaçarsa kaçsın, geçmiş onu takip etmiyordu; o geçmişin içinde çırpınıyordu.

Bir gün, aynadaki odanın merkezine geldi. Tavanı olmayan, sonsuzluğa açılan bir daire. Ortasında tek bir nesne vardı: Kırık bir saat. Saati eline aldığı anda içinden şu cümle yankılandı: “Zamanı tamir edemezsin, ama onunla barışabilirsin.”

Altan uzun bir süre orada oturdu. Kendiyle, annesiyle, kaçtığı her şeyle yüzleşti. Gözlerinden yaşlar süzüldü, ama bu gözyaşları sadece acının değil, kabulün de damlalarıydı.

Bir sabah...

Yatağında gözlerini açtı. 08.00 değildi. Saat 06.47'ydi.

Pencereye yöneldi. Güneş henüz doğuyordu. Karşı balkon boştu. Sokakta yeni bir adam yürüyordu. Radyodan gelen ses, tarih olarak 31 Mart'ı veriyordu.

Altan derin bir nefes aldı. Zaman yeniden akıyordu. Ama o artık başkaydı.

İçinde taşıdığı zaman, bir saatin tik taklarıyla değil; annesinin sesiyle, aynadaki çatlakla, kaybedilen ama kabul edilen her şeyle ölüyor.

Yalnızlığı artık bir hapisane değil, bir evdi. Ve bu evde, nihayet kendini bulmuştu.

7.

ANNEMİN SAYILARI

Sabire Sude Davulcu

Zonguldak - 15 Temmuz Şehitleri Anadolu İmam Hatip Lisesi

1. Yorgun Akan Sayılar

Tahtada garip şekiller, şekillere sımsıkı tutturulmuş sayılar, sayı kümeleri, ters çevrilmiş harfler. Kendileri için kurallar belirlenmiş sayılar gidip geliyor, birbirine eklenip çıkarılıyor, çöküp doğruluyor. Beyaz önlüklü bir kadın sayıları ne güzel eğip büküyor, uçlarını kıvrıyor, yan yana ve üst üste koyuyor. Abim, öğretmenim, diyor ona. Abim ara sıra derslerine götürüyor beni. Sınıf ve öğretmenler bana alıştı. Ben de alıştım onlara. Öğretmenin eli tah-tada gezinip duruyor. Çiziyor bozuyor. Sayılar, sayılar... Senin öğretmenin sihirbaz mı abi? Önümdeki beyaz kağıda kocaman harflerle yazıyorum: ABİMİN ÖĞRETMENİ BÜYÜCÜ.

2. Ortadoğulu Bir Ortanca: Sonsuz Anne

Yatağın bir tarafında kaldırılıp indirilebilen bir korkuluk. Parmak kaldıracaksınız, söz verilince korkmadan konuşacaksınız. Bir serum poşeti. İncecik bir kordonla annemin koluna, oradan da kalbine bağlanmış. İzotonik salin. Sayılar, gelip buraya da yerleşmiş. Pıt pıt. Düşme ve ritim. Saymaya başlıyorum. Bir süre sonra bu sayılar müziğe dönüşüyor. Odanın bir yanında beyaz önlüklü bir kadın. Elinde garip aletlerle girip çıkıyor. Aletlerdeki şekil alışlara bakıyorum. Kareler, üçgenler. Üçgenlerde eşlik, benzerlik. Dik üçgen ve trigonometri. Abimin kitaplarından gizlice okuyup abimin öğretmene hava at-

tığım kelimeler. “Hastanın havası verilmedi mi?” Öğretmen gülerek soruyor: Sen bu kadar şeyi nereden öğrendin? Söylemiyorum haber kaynaklarımı. Söyler miyim hiç?

Başka bir dil bu. Müzikli, danslı bir dil. Bütün bunları anneme anlattım. Yılmadan, araya büyük boşluklar koymadan anlattım. O da dinledi. Biliyorum dinledi. Annem hep dinler beni. Her gün birden yüze kadar sayarım ona. Onu da dinler. Kalbine doğru sayarım. Biliyorum, kalbi de öğrenecek. Biliyorum. Sonra bağıra bağıra, bulutların yağmuru sayması gibi sayacağız.

Babam, eve git kızım, diyor. Sayıları nasıl bırakırım, diyorum. Babamın gözlerindeki kümelerin içine duvarlar, kapılar sokuşturulmuş. Elimi tutuyor. Su sayıyla birleşince serum oluyor. Annemin kalbine iniyor, annemin kalbi ne de çok çocuk ağırlıyor böyle. Annem dilinden annesiz çocukları düşürmüyor. Uzak ülkelerden bahsediyor. Ortadoğu’nun çiçekleri diyor. Çiçeği çocuktan biliyor. Annemin kalbi ortancalara yurt olmuş. Annem, çiçekleri hiç bıkmadan sulayan, gözlerinde nehirler büyüten kadın.

3. Kuşları da Sayalım mı?

Annemin gözleri kapalı. Serum aldılar. Birazdan yenisini takarlar. Hafif pencereyi açtı görevli ablalar. Pencerenin önü kuşlar sofrası. Üşür mü annem? Babama bakıyorum. Tebessümleri dudağına kenarına sıkışıp kalmış. Açık alandan denizi görüyorum. Martıların kanatlarındaki şekiller abimin öğretmenine haber taşıyor. O kanatların kıvrımlarına ne demeli ya? Sonra bir araya gelip dağılan sürüye ne demeli... Bölünebilme kuralları. Bütün kalabilme kuralları. Eşitler ve eşitsizlikler... Abi senin öğretmenin ne çok kural biliyor.

Annemi içerde bırakıp o kanatlarda oyalanıyorum biraz. Kuşlardan birini, en haylaz olanını, parantezden çıkarmaya çalışıyorum. İnatçı mı inatçı. Suyu suya çarpıyorum. Denizi tuza batırıp çıkarıyorum. Balıkçı teknelerinin sesleri geliyor uzaklardan. Ağlardan örüntüler kurup anneme ekliyorum. Annemin kalbini örüntüleyen ağlar çoktan atılmış.

4. Annemin Kalbi Saymayı Unutmuş

Yatağımın bir yanı, bazen iki yanı, boş. Babamın eve gelmeyişleri sıklaştı son zamanlarda. “Annemin nesi var?” baba diye sorduğumda “Kalbi saymayı unutmuş kızım?” demişti bir keresinde. Şaşkın şaşkın bakmıştım. “Herkesin kalbi kendi rakamını buluncaya kadar

sayar. Biz buna kalp atışı diyoruz. Annenin kalbi düzenli sayamıyor, o yüzden de düzenli atamıyor. Doktor amcalar, teyzeler saymayı yeniden öğretmeye çalışıyorlar. İşte o zaman annen eve dönecek." "Annemin yerine ben saysam olmaz mı baba?" "Sonsuza kadar sayarım onun için. Hem abimin öğretmenine de söylerim, o da yardım eder bana. Abimin öğretmeni sayıların kraliçesidir. Hemen başlayayım baba?" Ağlamak mı bu? Babam ağlıyor benim. Bir damla, iki damla, üç damla. Sıkı çok sıkı bir sarılma.

Günler günlere ekleniyor. Hastane odaları. Değişen amcalar, abla-lar. Sayılar birbirinin içinde dönüp duruyor. Babam sayılarla iyi geçinmemden midir nedir hep sayılar üzerine masallar anlatıyor.

Yakışıklı Bir, yolda yürürken kırk tane deve görmüş. Develerin yükü ağır mı ağırmış. Develeri de sayılar çekiyormuş. Mağaraya "Açıl susam!" demişler. Mağara açılmış. Yakışıklı Bir, olanlara inanamamış tabii. Sayıların ardından mağaraya o da girmiş. Meğer sayılar develerden hazineler indirmiş. Ben diyeyim yüz sandık sen de bin sandık. "Abimin öğretmeni kaç desin baba?" "On bin sandık desin kızım, belki de daha çok. O öğretmen çünkü."

"Bir gün Yaşlı Üç, elinde bir sepetle çıkagelmiş. Evdeki sayılar çok sevinmiş. Hemen sepete koşmuşlar." "Sepette ne varmış baba?" "Rengârenk sayı meyveleri varmış. Haydi sayıver kızım" "Bir, iki, üç."

"Bak kızım şimdi bu ev bizim. Kaç katlı: İki. Bu Rukiye Teyzelerin. Kaç katlı: Üç. Çarp şimdi. Kaç kat oldu? Altı."

Çarptım. Evimizin çatısı uçtu. Rukiye Teyze'yi ellerimde avucumun içinde bulmayayım mı? Babama bunu söylesem mi? Alınır üzülür mü? Bizim evi alıp Rukiye Teyzelerin evinin üstüne koysam, Rukiye Teyzelerin evinin çatısı akmaktan vazgeçer mi? Her yağmur yağdığında anneme anlatırdı Rukiye Teyze. Vah başıma, derdi. Şu çatıyı da aktaramadık. Aktarmak kaçınıcı işlem Rukiye Teyze?

5. Abim: Olasılıklar Delikanlısı

Sayılar bizim ortak paydamız. Abimle eşitliyor bizi. Olasılıklardan bahsedip duruyor. "Bir şeyin olmasının ya da olmamasının matemati-kisel değeri olasılık olarak bilinmektedir. Ne dediğini anlamasam da abimin sözlerinde nemli ve serin bir yer var. Uzak bir ülke... Ben bir çiçeğin kaç türlü açabileceğini soruyorum ona. Başımı okşuyor. Babam bize bakıyor, hüzünler durağı babam. Annem o hastaneye gi-dince hayatın kaçınıcı basamağına geçtik abi"

Hem abi adını tekrar sürekli tekrar ettiğin türevlerini ödünç versen ya anneme? Annem çok zekidir, zeki insanların kalbi de zeki olmaz mı abi? Annemin kalbi saymayı öğrensün sana söz harçlıklarıyla yeni limitler türevler de alırım sana.

Bir gün abime umutla sormuştum: Türev ne işe yarar abi? "Türev, bir şeyin bir diğer şeye göre değişim miktarıdır". Türevi, değişimi ölçmek için kullandığımızı söylemişti. Annemin sayan kalbindeki değişimi de ölçer miydi? Annemin sayan kalbi zaman geçtikçe kendini unutmuş, düpedüz değişmişti. Belki ölçersek, sayıları hatırlatabilirsek anneme. Annem...

Abim güçlü kelimelerle konuşuyor. Sesinde inanılmaz bir tokluk. Örneğin Rukiye Teyze. Çatısı akıyor. Her taraf su olmasın diye akıtan noktanın hizasına büyük bir leğen koyduk. Damlalar yukardan leğenin içine damla damla düşüyor. Leğendeki su arttıkça suyun hacmindeki değişim de değişiyor. İşte bu değişimi türev ile hesaplıyoruz. İşte bu kadar basit. O basit diyorsa basittir. Hayranlıkla izliyorum abimi. Annem için de bir hesap geliştirecek biliyorum. O benim abim. O annemin biricik oğlu.

6. Anneler Hep Anne Kalır

Birden çok doktor içeri girdi. Sabah viziti. Bu kelimeler artık yabancı değil bana. Babam çok ısrar etti eve götürüyüm diye. Dinlemedim. Abime de söyledi, bari sen oğlum. Hem bu kadar kalabalık iyi değil. Doktorlar kızacak. Kızdırmıyorlar. Alıştırdılar bize. Her gelişlerinde renkli cetveller, acayip şekiller getirip bana armağan ediyorlar. Hemşire ablalar kağıt taşımaktan yoruldu desem yeridir.

Aletlerle, cihazlardan annemin matematiğini ölçmeler. Artık alıştım buna. Babam doktoru görünce ayağa kalkıyor. Biz de alıştık onun gibi yapmaya. Aralarında konuşuyorlar. Aynı filmi defalarca izlemek gibi. Aynı sözler , aynı tavırlar... Aynı umutla doktorları süzüyoruz. Aynı giriş.

- Halil Bey eşinizin kalbindeki

Aynı kelimeler. Aynı boşluk. Aynı kırılma...

-Ama bugün kalp atışlarında ritmik bir farklılık gördük.

-Farklılık mı dedi? Farklılık, dedi baba.

-Doktor amca farklılık dedin değil mi?

-Sus kızım, doktor amcanı dinleyelim.

-Bu ritmik fark... Düzenli...

Abime sarılıyorum. Abim ağlıyor gibi.

-Hemen ümide kapılmayalım. Ama yer yer normale yakın saymalar.

Ümide kapılalım baba. Ne olur ümide kapılalım baba. Ümidimizi alıp anneme sayılar yapalım baba. Yapalım mı baba?

Dışarda martılar daireler mi çiziyor ne? Dışarda sağlaması yapılmış bir anne.

8.

SON YOLCULUK

Hayrunnisa Yılmaz

Ankara - Şehit Ahmet Özsoy Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Bayramdan bayrama, düğünden düğüne uğradığımız küçük köyümüze giderken bu köprüden geçerdik. Şimdi sadece cenaze haberleri için gidiyor olsak da... Kimini çok yakından tanıdığı kimini sadece sima olarak kimini de sadece birkaç konuşmada geçen ismiyle bildiği insanların bir bir gitmesi, onların artık 'rahmetli' olması gerçeğini kabullenmesi zor geliyor insana. Çok az gördüğüm insanların bile hayatımda bu kadar büyük bir boşluk bırakmaları ne garip.

Yıllar geçtikçe üstü toprakla kapanan, böylece yolun devamıyla adeta bir bütün olmuş bu kısa köprüden her geçişimizde, babam Kızılırmak'ın üstünden geçtiğimizi söyler, rahatça izleyebilmemiz için de arabayı yavaşlatırdı. Kardeşlerim yolculuğun bu anında hep uyuyor olurdu. Ben de heyecanla onları sarsarak "Kızılırmak'ın üstündeyiz!" derdim. Bunu duyduklarında hemen kalkarlardı hiç sızlanmadan, Kızılırmak'ı ilk defa görecekmiş gibi bir heyecanla yapışırlardı camlara. Ben kısa bir an bakıp başımı hemen kardeşlerime ve anneme çevirirdim. Onlar heyecanla yaşlı salkım söğütlerin okşadığı ırmağın yıllar geçtikçe azalan kızıl sularını izleyedursun, ben de hayranlıkla onları izlerdim. Sonra köprüyü geçince arkasında oturduğum babamla gözlerimiz dikiz aynasında buluşur, gözlerini kırpardı babam. Kara kaşlarının altında kısılmış gözlerinden kocaman tebessüm ettiğini anlardım. Hayatım boyunca hafızamdan hiç silinmeyecek bir tabloydu bu an.

Yıllar sonra ilk defa bu köprüden geçerken yine yavaşladı araba ancak babam bu kez heyecanla "Kızılırmak'ın üstünden geçiyoruz!" demedi. O söylemeyince evin en büyük çocuğu olarak ben aldım babamın yerini. Bir gün çatlamış toprağı okşadığını görmekten korktuğum söğütler arasında kıvrılarak akan kızıl sulara bir an bile bakamadım. Kısık sesimle "Kızılırmak'ın üstündeyiz." diyebildim sadece. Günlerdir, bildiğim tüm kelimeler yolunu kaybetmiş gibi. Her biri bulduğu gözyaşıma sımsıkı sarılmış, koca bir düğüm olmuşlar boğazımda. Konuştuğum an peşlerinden gözyaşlarımı da götürecek kelimeler diye korkuyorum. Sesim çocukluğumun heyecanından çok uzakta artık.

Başımı hafifçe sağıma çeviriyorum. Annemin arabanın ön camındaki çatlakların başladığı köşeye sıkıştırdığı, sayfaları not kağıtlarıyla kaplı, neredeyse benimle yaşıt Kur-an'ı Kerim'ini arıyor gözlerim. Kazada hasar alan cildi parçalanmış, öylece duruyor. Artık hiçbir çatlak da yok camda. Annemin koltuğunda ise ısrarlarıma dayanamayıp bana verdiği ama sonra birlikte kullanmaya başladığımız, bozulan fermuarını bir türlü değiştiremediğimiz, derisi yer yer dökülen koyu yeşil çantası duruyor. Annemle boncuklardan yaptığımız renk renk çiçeklerle oyalı yazmamın bir ucu da içinden sarkmış. Annem yok. Her yolculuğumuzda yanımda durmadan didişen kardeşlerimse bugün pek sessiz. Ufak bir kıpırtı bile yok arka koltukta. Aslında bu saatte pek uyumazlardı. Onların kocaman kahkaha atmalarını bekliyorum. "Baba şunlar sussun artık, uyuyamıyorum!" demek için sabırsızlanıyorum.

Sonra dikiz aynasına çeviriyorum bakışlarımı. Babamın tebesüm eden kahverengi gözlerini arıyorum, arıyorum... Ama beni sadece az önce geçtiğim köprü'nün ardında tamamen batmak üzere olan güneşin turuncu ışıklarıyla kardeşlerimin boş koltukları karşıyor. Babam da yok, kardeşlerim de yok. Arabamızda, ailemin yanında değilim.

Yaralı ellerimde aralarına toprak dolmuş uzun tırnaklarım her şeyi biliyor gibi, üzgün üzgün bakıyor. Annemler görse kızardı. O gün zar zor bulabildiğim dokuz tanecik boncukla yeniden dizdiğim, babamın kehribar tespahi de viteste asılı. Boncukların birbirine çarpışının sesi huzur veriyor, eski günleri hatırlatıyor bana.

Turuncu ışıklar saçarak doğan güneş, söğütlerin arasında sakince akan Kızılırmak, radyoda çalan nostaljik şarkılar eşliğinde yolcu-

luk eden ailem... Bu tabloyu en son ne zaman görmüştüm? Hayranlıkla izlediğimiz Kızılırmak nerede kalmıştı?

Şimdi karşımda tamamen karanlığa gömülen gökyüzünde üç tane yıldız parlarken, uzak diyarlardan gelen başka bir yıldız hızla kayarak aralarından geçiyor. İlk defa şahit olduğum bu anda, ilk ve son dileğimi diliyorum.

Saatler sonra yanık lastik kokusu içinde kalmış arabamla bu son yokuşu da çıktığımda evimizin olduğu sokaktayım artık. Güneşin doğmasına saatler varken birçoğu yanmayan sokak lambalarının, perdeleri çekili binaların önünden geçip evimize ulaşıyorum. Artık tek başıma olacağım eve... Burada nasıl yaşarım bilmiyorum. Kalpteki bu sızının acısını, ailenin yokluğunun verdiği ağırlığı anlatmaya kelimelerim yetmiyor sevgili okur.

Evimin önünde, arabanın içinde oturdum bir süre. Büyük beton kulelerinin arasından sızan gökyüzünü izledim. Acaba annem, babam, iki kardeşim hangi yıldızdı? Ben hangi yıldızla tutunmuştum? Şehirde yıldızlara hasret yaşıyorum... Başımı direksiyona yaslayınca anneme götürdüğüm çiçeklerden birinin yere düştüğünü fark ediyorum. Beyaz taç yaprakları büzülüp solmuş. Suya koyarsam canlanır, evimizi onunla paylaşırım diye umarak alıyorum. Beyaz çiçeğimin varlığı cesaret veriyor. Arabadan iniyorum, merdivenleri korkuluklardan tutunarak aşıp dairemize ulaşıyorum. Kapıyı biraz zorlayıp açınca yüzüme sıcacık 'annem' kokuyor evimiz. Derin derin nefes alınca, o an yaşadığımı fark ettim. Alışkanlıkla çamurlu ayakkabılarımı içeri alırken annemin pembe pamuklu terliklerini fark ettim. Kapıyı kapatıp olduğum yere çöktüm. Annemin ayak izlerini uzun uzun okşadım. Kapalı kapıların ardına annemin gölgesinin düşmesini bekledim, bekledim...

9.

DUT AĞACININ ALTINDA

Burak Kaplan

Konya - Hacıveysizade Anadolu İmam Hatip Lisesi

Güneş, sararmış buğday tarlalarının üzerinden yavaşça çekiliyordu. Ufuk çizgisinde kızıl ve turuncu tonların dans ettiği bir akşamüstüydü. Kuşlar sürü halinde göç ediyordu; sanki onlar bile bu topraklardan kaçıyorlardı artık. Köyün tozlu sokakları, gün batımının solgun ışığı altında altın bir örtüyle kaplanmış gibiydi. Rüzgar, terk edilmiş evlerin kırık pencerelerinden uğuldayarak geçiyor, boş sokaklarda eski günlerin yankılarını taşıyordu.

Ayşa, küçük pencerenin önünde diz çökmüş, dışarıyı izliyordu. Yaprakları kurumuş gözyaşlarından gerilmiş, elleri pencere pervazını sıkı sıkı kavramıştı. İçinde tarifsiz bir boşluk vardı; ama gözlerinde hâlâ sönmemiş bir kıvılcım parlıyordu. O zamanlar her şeyin basit ve anlaşılır olduğunu düşünmüştü. Annesi, babası ve kardeşiyle birlikte hayatlarının en güvenli anlarını yaşarken, bu kadar derin bir sarsıntının kapılarını hiç beklememişlerdi.

Evde garip bir telaş vardı. Anne, bohçalara aceleyle ekmek, biraz peynir ve kurumuş meyveler koyuyor; baba, elde kalan son birkaç değerli eşyayı bir torbaya sıkıştırıyordu. Her ikisinin yüzünde de kelimelere dökülmemiş bir hüznün asılıydı. Sanki konuşmalar, kelimeler dağılacak, dirençleri kırılacaktı. O yüzden susuyorlardı. Sadece gözleriyle birbirlerine güç veriyorlardı. Ayşa, odasına gidip küçük kutusunu açtı. İçinde annesinin ona doğum gününde hediye ettiği masal kitabı, en sevdiği renkli boncuk bilezik ve dedesinden yadigar eski bir pusula vardı. Bunlar onun dünyasıydı. Minik, kırılğan ama paha biçilmez bir dünya.

Bir an durdu. Elini duvarda, boyunun ölçüldüğü izlere götürdü. “Burada büyüdüm,” diye düşündü. Ama artık büyümek, yaş almak değil; sorumluluk almak, korumak ve vazgeçmemekti.

Gece bastırmıştı. Ay ışığı toprağa gümüşü bir parıltı yayıyordu. Aile, evlerinin önünde, dut ağacının altında son kez toplandı. Baba diz çökerek toprağa avuçladı ve ağacın dibine küçük bir taş gömdü. Ayşa gözlerini kırıştırdı; babası ona dönüp gülümsedi: “Burası bizim kökümüz. Nereye gidersek gidelim, burası içimizde yaşayacak.” Ayşa’nın boğazı düğümlendi. Yusuf, hiçbir şey anlamadan dut ağacının salınacağına doğru koştu. Salıncağa binip yavaşça sallanırken fısıldadı: “Beni burada unutmayın.” Annesi ve babası, Yusuf’u kucaklayıp sıkıca sarıldılar. Ayşa da onlara katıldı. Dört kişilik bir halka oldular. O an zaman durdu. Sadece kalp atışları, ve geçmişin tatlı yankıları vardı. Sonra, ağır adımlarla yürümeye başladılar.

Ormanın karanlığına sığınarak ilerlediler. Ayakkabılar çamura saplanıyor, dikenler elbiselerini yırtıyordu. Ayşa her adımda arkasına bakıyor, köyün ışıkları birer birer sönene kadar yürüyordu. Bir gece, ormanın kıyısında yaşlı bir kadına rastladılar: Zeliha Nine. Üzerinde eski püskü bir şal, ayağında delinmiş terlikler vardı. Bastonuna yaslanmış, titrek bir sesle: “Beni de götürün... Yalnız kalmayayım,” diye yalvardı.

Ayşa’nın içi parçalandı. Babasına baktı. Babası tereddüt etmedi. Zeliha Nine’yi kucakladı ve yürümeye devam ettiler. Zeliha Nine, yürürken eski zamanlardan hikayeler anlattı. Bir zamanlar onun da bir köyü, ailesi, rüyaları olduğunu söyledi. Ama savaş her şeyi almıştı. Yine de, yeniden başlamıştı.

Ayşa, onun sözlerinde gizli bir güç buldu: “Küllerinden doğabilenler, yeniden kök salabilir.”

Günler sonra, bir sabah denizin kokusu ulaştı burunlarına. Ayşa ilk defa denizi görüyordu. O sonsuz mavilik ona korku ve umut verdi aynı anda. Dalga sesleri bir ninni gibi kulaklarına doldu. Ancak sahile vardıklarında yeni bir engelle karşılaştılar: Kaçak tekneler doluydu. İnsanlar kalabalık halde, telaşla bağırıyor, itişiyordu. Gözlerinde, bir umutla kaçan binlerce insanın yansıması vardı. Ayşa, bu gözlerde kaybolmuş bir halkın geçmişi ve geleceğini okudu.

Babası yere çömelip plan yaptı. Anne Yusuf’u kollarına aldı. Ayşa, pusulayı çıkardı cebinden. Dedesinin eski pusulası, kuzeyi gösteriyordu. İçinde bir umut vardı: “Doğru yolda olduğumuza dair bir işaret.”

Karanlık bir gecede, yağmurlu bir havada küçük bir balıkçı teknesiyle açıldılar. Teknenin içinde, sırtları birbirine yaslanmış şekilde oturmuşlardı. Her dalga, teknelerini sarsıyor ama onları bir adım daha

ileriye, yeni bir hayata taşıyordu. O an, geçmişin tüm yüklerini geride bırakıyorlardı. Ayşe, gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Bu yolculuk, belki de bir ömre bedel bir yeni başlangıçtı.

Şehre vardıklarında, ilk başta herkes gibi görünmüyorlardı. Üzerlerinde yolun tozları, yüzlerinde kaçmanın yorgunluğu vardı. Ama içlerinde taşıdıkları umut, en parlak elmas gibiydi. Aylar boyunca, küçük bir barakada yaşadılar. Ayşe, geceleri bir fırında çalıştı. Gündüzleri kardeşine masallar okudu. Masallar, gerçeklerden daha gerçekti. Çünkü içinde umut vardı.

Bir sabah, postacı kapılarını çaldı. Titreyen elleriyle bir mektup uzattı. "Tebrikler! Akademiyeye kabul edildiniz." Ayşe, gözyaşlarını tutamadı. Bu, geçmişin yaralarına sürülen şifaydı. Bu, ailesinin yeniden nefes alabileceği bir başlangıçtı.

Ayşe, artık bir öğretmendi. Yeni bir köy kurmuşlardı. Yıkılmış evlerin yerine okullar, oyun parkları, fidanlıklar kuruldu. Ayşe, bir gün dut fidanı dikti. Fidanı dikerken Yusuf ona yaklaştı: "Ablam," dedi. "Bu ağaç da bizim gibi yeniden doğacak mı?" Ayşe gülümsedi. Ellerini toprağa bastırdı. "Hayır Yusuf," dedi. "Bu ağaç biziz."

Gökyüzünde eski, yanık uçurtmaların yerine, rengarenk uçurtmalar yükseldi. Ayşe, bir zamanlar bu gökyüzüne bakarken kendi köklerine tutunmayı hayal ederdi. Şimdi, bu rüya gerçeğe dönüşüyordu. Toprağa bastığı her adımda, geçmişin yaralı izlerinden kalan son parçalar kayboluyor, yeni bir hayatın filizleri yükseliyordu. Ve rüzgar, artık ağıt değil; yeni hayatların şarkısını taşıyordu.

Ayşe, içindeki umudu her zaman bir köprü olarak gördü. O köprü, yıkılmasın diye elinden geleni yaptı. Ailesine, köyüne ve hayatına yeniden inşa edilmesi gereken bir şeyler bıraktı. Bir sabah, yeni kurdukları okula gelen bir öğrenci ona, gözlerinde bir ışıkla şöyle dedi: "Siz bizim geçmişimize dokundunuz, şimdi ise bizim geleceğimizi şekillendiriyorsunuz." Ayşe, gülümsedi. O an, her şeyin değerli olduğunu, her kaybın bir kazanca dönüştüğünü fark etti.

Yıllar sonra, eski topraklarda, hatırlanan her bir anı daha güçlü bir bağ haline gelmişti. Ayşe, köyüne döndü. Artık yapacak çok şeyi vardı: Toprak, güneş, umut ve bir halkın yeni hayatı. Ve o dut ağacının altında, minik fidanlar arasında, Ayşe'nin kalbi her zaman o ilk kökleri hatırlayacak şekilde atıyordu. Gökyüzü, ağaçların ve çocukların masum bakışlarıyla yansıyor. Gerçekten, bir halkın yeniden doğuşu, bazen sadece köklerine ne kadar sıkı tutunduğuna bağlıydı.

10.

İLAC

Zeynep Yekeler

İstanbul - Tenzile Erdoğan Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Fırtına giderek şiddetlenmekteydi. Anlık patlayışlarıyla duvardaki cılız gaz lambasını ezerek küçük odayı aydınlatan şimşek, aklımdaki acınası sesleri biraz olsun bastıran gök gürültüsü ve abimin camdan bakan gölgesi... Dizimin ağrısı giderek şiddetlenmekteydi. Beş yaşındaydım. Vücuduma yayılan acının ne olduğunu anlayamamıştım o zamanlar. Yalnızca kötüydü. Doktor anlayamadığım fakat duyan herkesi derin bir kedere boğan bir isim söylemişti. Üzülmek için fazla küçük, umursamamak için fazla büyüktüm. İlk başlarda koşamaz olmuştum. İlla lazımsa yavaşça. Fakat sonraları yürürken vücudumu kaskatı kesen, dizimden ayak parmaklarıma değin ulaşan dalgalar yayılmaya başladı vücuduma. Şimdilerde ise böyle günlerde gözümü kapatmama müsaade etmeyen bir gece ağrısı, gündüzleri ise hayatımı zehir eden bir azaba dönüşmüştü. Sobanın ateşi yakacak odun olduğu zamanlar iyi gelirdi. Öbür türlü keçeleşmiş yorganımın vazifesiydi ki kendisinin bu konuda pek de maharetli olduğu söylenemezdi. İlacı var demişlerdi bir defasında. Kullananı hemencecik iyileştiren bir ilaç. Fakat doktor, bir abime bir bana bakmış, bütün umutlarımızı yerle yeksan etmişti. Çok paraydı ilaç, pek çok para... Sıhhatin yalnız hayallerimde yaşayabileceğine inanacağım kadar çok.

Beni hayatta tutan yalnızca abim vardı. Abim... Mithat abim. Sokaktaki çocuklar topal diyerek taş attıklarında yanımda duran abim.

Bazı geceler çığlıklarımı bastıramadığımda odasından koşarak gelip beni yatıştıran abim. Gündüzleri gazete satar, geceleri ise fırına giderdi. Bense yatağımın kenarındaki birkaç tahtanın rastgele çakıldığı kitaplık bozmasında biriktirdiğim soluk ciltli sıhhiye kitaplarını okurdum.

Dizimin ağrısı, bilhassa böyle havalarda iyice azar, girmekten büyük nefret duyduğum öfkeli bir ruh hali içine sokardı beni. Bazıları kendime hakim olamaz, abimi bile ezip geçen bir öfke nöbetine tutulurdum. Dışarıdan bakanın belki de delilik olarak adlandıracağı bir manzaraya sebebiyet verirdi bunlar. Çelik gibi bir irade isterdi karşımda durmak. O zamana değin aklıma bile gelmeyen bazı çirkin fikirler dökülürverirdi ağzımdan. Kalbi kırılır, bunları aslında düşünmediğime ikna etmeye çalışırdı kendisini. Yıllarca yaşadığım, her halime alışmış abim için genelde kolaydı bu.

İşte yine. Kurşun gibi cama vuran yağmur beynime iniyormuşçasına bir öfke nöbeti dalga dalga yayılıyordu bedenime. Bu defa sebep açlık veya sobanın yavaş yavaş sönüşünün verdiği ağrı değil, eve bu kadar geç gelerek beni korkutucu bir yalnızlığa mahkum etmesiydi. Pek korkardım böyle zamanlarda. İçten içe beynimi yiyen, inanmamak için derin bir kuvvet harcamama lüzum gören buhranlara girerdim. Kendisi de bunu pek iyi bildiği için olabildiği kadar çabuk gelir fakat bu, yine de beni mutlu etmeye kâfi gelmezdi. Zor bir çocuktum elbet. Fakat o bunu pek güzel idare ederdi. Şimdi yine sebepsiz bir vesvese bombardımanına tutulmuş, bu kadar geç gelmesinin mantıklı sebeplerini önemsizce beynimin bir kenarına iterek bu hastalıklı düşüncelerimi haklı çıkarmaya uğraşır olmuştum. Seviyordu elbet beni, uğraşıyordu da fakat birkaç saat erken dönmemesinin bir zararı olmazdı. Ne olurdu sanki bu soğuk duvarlarla beni yalnız başıma bırakmasaydı. Hissedişiyordum. Yine hakim olamayacaktım kendime. Yakıp yıkacak, üzüp kıracak, sonra da haksız olduğumu içten içe bilmeme rağmen sebepsiz bir öfkeyle yatağıma girip bir süre sonra da ağlamaya başlayacaktım. Fakat bu sefer fazla ileri gitmiştim. Belki de midemde hissettiğim boşluğun sebep olduğu ağrının ve artık pek de bir işlevi kalmayan sobanın dizimde göstermeye başladığı etkilerinin sonucuuydu bu. Fakat fazla ileri gitmiştim işte biliyordum. Bu kadar abartmamalıydım. Pek kötü sözler etmiş, bilmeyen birinin uzun zaman önce çekip gitmesi gereken çirkin laflar etmiştim. Kendisi oldukça iyi dayanmıştı aslında bu eziyet dalgasına. Fakat sonunda çelik gibi iradesi delinmiş, saldırılarına karşı pek

savunmasız kalmıştı. Bunun da etkisiyle olacaktı ki yanına hiçbir şey almadan öylece çıkıp gitmiş, yalnızlığımdan başlattığım bu seepsiz münakaşayı daha derin bir yalnızlıkla sonlandırmıştı.

Saatlere rağmen gelmeyişinden duyduğum korku pek bir geç gelmişti bu defa. O vakitte çoktan yatağıma girmiş, gece gelmesinin ümidiyle üşümek pahasına üzerime almadığım yorganına bakar vaziyette yavaş yavaş uykuya dalmıştım. Sabah kalktığımda elbet burada olacaktı. Ne de olsa abimdi o. Öyle bırakıp gidecek değildi beni. Fakat yoktu. Korkutucu bir buz gibilikle gelmemiştir eve. Ne uyandırmamak için nazıkçe yürümeye çalışan fakat eski tahtaların gıcırdamasına engel olamayan yürüyüşünün sesi vardı ne de çoktan etkisi geçmiş öfkemin yerini alan o minik mutluluk. Yoktu işte. Bu defa gerçekten terk etmişti beni. Dayanamamıştı işte bu aptalca sinir nöbetlerime. Elbette biliyordu çok acı çektiğimi, elbette biliyordu hepsini bu sebeple yaptığımı. Fakat bu kadar kolay olacak değildi ya, öylece yanımda mı kalacaktı işte o da sonunda bu çekilmez hallerime katlanamamış, şimdi kafes gibi gelen bu dört duvar arasında beni bırakıp öylece gitmişti.

Bu belki de anlamsız fikirlerim akşama kadar iyice kesinleşmiş, beni bundan sonra nasıl yaşayacağıma doğru sürükleyen bir tufana yavaşça itmişti. Yaşayacağıma mı? Yaşayamazdım ki, yaşamak demek abim demektir, abim demek yaşamak. Nereye gidecektim? Ben ondan başka sığınak bilmezdim. Kolay olmalıydı elbet. Bunca acı çekmiş biri için tek yaşamak da kolay olurdu herhalde. Sonuçta ben pek çok insanın yaşamayacak kadar şanslı olduğu bir hayat yaşamıştım. Bunu da yapardım. Evde bana bir süre yetecek kadar yiyecek vardı. Eğer doymak için uğraşmaz, yalnız zorunlu olduğum kadarını tüketirsem pek uzun süre yeterdi. Tek sorun sobaya atacak odundu galiba. Gece hava iyice soğuduğunda abinin yorganını üzerime alırsam bu da çözüldü. Tamam. Yapardım ben. Evim, yemeğim, sıcak bir yatağım vardı, bu kadar zor olmamalıydı herhalde. Zordu. Hayatının her evresini birlikte geçirdiğin insanı henüz bir gün de olmuş olsa, görmemek zordu. Bir gün, iki gün, üç gün geçti. Giderek şiddetlenen ağrım, tükenmeye başlayan yemeğim ve artık ısınamayan yorgan altındaki titreyen bedenimle belki bir yere kadar gelmiştim fakat en kötü durumda olanı ruh halimdi şüphesiz. Öfke nöbetlerim giderek sıklaşmış, dengesiz fikirler üretir olmuş, sonra da bu absürt düşüncelere kendini inandıran çaresiz bir insana dönmüştüm. Geçirdiğim buhranın etkisinden olacak, dışarıdaki yağmur sanki çatıyı

delip içeri gelecek de beni de alıp götürecektir gibi hissetmeye başlamıştım. Tam da bu anlamsız düşüncelerin ortasında bahçeden gök gürültüsüne benzer bir çatırtı sesi geldi. Anlamadım ilk başta. Öyle güçlüydü ki sanki ahır yıkılmıştı. Bir süre gitmemek için dirensem de sonunda merakıma yenilmiş kendimi yatağımdan çıkmaya uğraşırken bulmuştum. Eğer çok da uzun olmayan merdivenleri inip biraz ağırca olan ahşap kapıyı da açabilirsem ne olduğunu rahatlıkla görürdüm. Fakat korkulukların başına geldiğimde bu işin sandığım kadar kolay olmadığını çoktan anlamıştım. Merdiven inmek öyle herkes gibi kolay yapabildiğim bir şey değildi. Dizimi ayrıca zorlamam, daha bir fazla acı çekmem gerekiyordu. Fakat hal bu ya bir güven gelmişti. Yapardım sanki. Bir merdiven de inemeyecek miydim? İlk adımı atmak için bacağımyı yavaşça önümdeki basamağa koydum. Sonra öbürü ve sonra öbürü derken önümde yalnızca 5-6 basamak kalmıştı. Tam o sırada damlatan çatının ahşap merdivenleri birazcık şişirdiği noktada oluşan su birikintisini görmeden ayağımyın yanlış bir tarafıyla basıverdim. Bir iki basamak aşağıdaki köşeye dizimi çarptığımda hissettiğim müthiş acı bütün vücuduma yayılırken sonunda kafanı da vurmamla sanki günlerdir içinde olduğun o hafif sarhoşluk etkisinden kurtulmuş da her şeyi daha net ve gözümdeki perde olmadan görmeye başlamıştım. Kafamdan ılık ılık aktığını hissettiğim şeyin kan olduğunu tahmin ediyordum. Sıcaktı. Boynuma ve üzerimdeki kirli, yer yer delik gömleğe doğru akan hoş bir sıcaklık. Sonra bir an geldi sanki Mithat duruyordu karşımda. Evet evet oydu, yavaşça eğilmiş başımı okşamıştı. Hayal ya da gerçek olup olmaması umurumda değildi artık. Yalnız hissettiğim derin mutluluğun sebep olduğu hafif bir tebessümle gözlerim yavaşça kapandı.

* * *

Mithat elindeki kutunun bedenine yaydığı mutluluk hissini hafif sarhoşluğu ile eve doğru neredeyse koşar adım yürümekteydi. Almıştı işte. O akşam ettikleri münakaşadan sonra dışarı çıkmış, birkaç saat anlamsızca dolaşarak düşünmenin ardından bir şeyler yapması gerektiğini anlamıştı. Zor olmuştu elbet. Pek zor olmuştu. Bunca çok para öyle kolayca bulunabilecek bir şey değildi. Fakat yapmıştı işte, zordu fakat başarmıştı. Tehlikeli, uzun bir süre olduklarından daha da zor yaşamalarını gerektiren bir hale sokmuştu onları ama herhalde bundan kötü olamazdı. Şimdi bu mutluluğundan olsa gerek ayaklarına doğru dolan ve birkaç gün hasta yatmasına sebep olacak soğuk suyu hissetmiyordu bile. Yağmurmuş, gök gürül-

tüsüymüş, hava soğukmuş umurunda değildi. Bunca zaman bunun için yaşamamış mıydı? Şimdi onu ne üzebilirdi ki?

İki yıl öncesini acıyla hatırladı. Yüzü hastalıktan sapsarı olmuş, dudakları çatlamış annesinin onu yanına çağırışını... “Kardeşin önce Allah’a sonra sana emanet Mithat’ım, bana baktığın gibi bak ona da” Sana baktığım gibi mi? Ölüyorsun anne, diyememişti. Ertesi gün odasına girip de yüzünü gördüğünde biliyordu. Yıllardır çektiği acı son bulmuştu. Fakat kader bu ya şimdi de kardeşi yaşıyordu aynı imtihanı. Onunla beraber de Mithat. Uzaktan evi gördüğünde düşüncelerinden sıyrıldı. Artık bitmişti. Bu sefer kurtarmıştı. Sonunda bahçe kapısını açtığında bir tarafı biraz yıkılmış ahırla karşılaştı. İlk başta pek şaşırsa da sonrasında güçlü yağmurdan ötürü olduğunu tahmin etti. Fakat bu aynı zamanda onu hafif bir korkuya da sürüklemişti. Üç gündür uğramamıştı eve. İlacı almak derdindeydi elbet. Fakat hiç bu kadar uzun süre yalnız kalmamıştı. Yemek vardı diye tahmin ediyordu fakat üşümesi... Dizi çok ağrımış olmalıydı. Nasıl böyle bir düşüncesizlik etmişti. Bir yerlerden odun bulsaydı keşke. Fakat herhalde onun yorganını da üzerine almış, biraz olsun ısınmıştı. Daha fazla düşünmenin anlamsız olduğuna karar vererek eve doğru hızlı adımlarla ilerledi. Durdu. Ağır kapıyı bir elinde kutuyu tutarak öbürü ile yavaşça çekti. Yüzündeki tebessümün bir anda suratına yapışıp bütün vücuduna müthiş bir korkunun yayılmasıyla tir tir titremeye başladı. Beyni hafifçe uyuştı, kulağında güçlü bir çınlama hissetti. Artık vücudunun onu taşıyamadığını hissettiğinde sonunda içeri girme tenezzülünde bulundu. Kardeşi, başı merdivenin en alt üç basamağını hafif bir kırmızıya boyayacak şekilde arkaya yatmış, elleri yanlara doğru açılmış ve hasta dizi yavaşça bükülmüş şekilde uzanmaktaydı. İçinde cam şişelerin olduğu kutuyu yere düşürdüğünde çoktan kırıldıklarını ve o çok değerli birkaç damlayı etrafa döktüklerini biliyordu Mithat. Fakat beyni durmuştu. Düşünemiyordu. Ufacık fikir bile geçseydi aklından belki bir dehşet cümlesi, belki bir isyan, belki bir “Nasıl olur?” Fakat yoktu, öylece kalakalmış kardeşinin cesedine bakarak ayakta dikilmekteydi. Birazdan ağlayacağını, şaşkınlık içinde kalacağını, müthiş bir korku hissedeceğini ve güçlü bir duygu tufanına tutulup belki aklını kaybedeceğini beyninin gerilerinde çok iyi biliyordu. Fakat o zamana dek belki de böyle durmalı, hiçbir şey yapmamalı, karşısında bir daha acı çekemeyeceğini bilmenin mutluluğuyla gülümseyen küçücük bedene böyle uzaktan bakmalıydı.

11.

MUTLULUĞU ARAMAK

Beyza Bayraktar

Düzce - Düzce Anadolu İmam Hatip Lisesi

Zaman, bir değirmenin ağır ağır dönerken suyu taşıması gibi akıp geçti. Nihayetsiz gibi görünen öğrencilik günlerim, bugün artık sona erdi. İşte mezuniyetimin ispatı diplomam elimde. Onca zahmet onca meşakkat, bugün artık sevinç hisleri içinde bu diploma ile yok olup gitti. Ne mezuniyet töreni ne arkadaşlarımın ısrarı ne de gelen tebrikler beni okulda daha fazla tutamadı. Zira an-neme gitmeliydim. Bu diploma benden daha ziyade onu daha çok mutlu edecekti. Adeta bir kuş kanadına binmişçesine uçup varmak istedim anacığımın yanına.

Akşamdan hazır ettiğim valizimi biraz güç de olsa taşıyarak vardım otobüs terminaline. Muavinler yolculara sesleniyor: Sakarya, Hendek, Düzce... Hah, işte Zonguldak otobüsü orada! Valizi teslim edip bir an önce bindim otobüse.

Kavurucu bir haziran günü... Tahammül edilmez bir sıcak var dışarıda. Camdan akseden güneşi, perdeyi çekerek bir nebze engellemeye çalışıyorum. Otobüste ses seda yok. Yolcuların her biri dışarıyı seyrediyor. Sadece motor gürültüsü var. Bir ara uyuyakalmışım. Ne kadar gittik, nerelerden geçtik haberim yok. Muavinin sesi ile irkildim: “On beş dakika ihtiyaç molası...” Telaşla inen yolcular, sigaralarından bir nefes daha fazla alabilmek için acele ediyorlar. Yolcuların binmesiyle otobüs tekrar hareket etti. Yine bir sessizlik... Akşamın loşluğu tepelerden gelmeye başlamış, gündüzün hararetini bir nebze alıp gitmişti.

Gece saat on bir suları... Gökyüzünün bütün yıldızları ağaçların tepesinde beliren ay ile etrafı mümkün olduğu kadar dumanlı bir beyaza boyamış. Uzak dağların eteklerindeki ağaçlar bile parıltılı gölgeler gibi fark ediliyor. Yolculuğun verdiği rahavet ile koltuğa biraz daha gömülüp anılara dalıyorum.

Annemin beni ve kardeşlerimi okutabilmek için verdiği mücadele hatırıma geliyor. Hangi kâğıda hangi kalem ile günlerce yazsam yine de onun bir gününü dahi satırlara yeterince aksettiremem. Anadolu'nun bağrında büyümüş, sadece ilkokulu okumuş lakin birçok kişiden daha akıllı, gün görmüş bir kadındı benim anacığım. Sevgi doluydu her daim. Ne kadar zorluk çekse de... Gülüverirdi hemen hüzün gelse de gözlerine. Belli etmeyiverirdi bize.

İki kız, bir oğlan...Ben büyükleri idim. Kara saçlı kara gözlü iki kızıdan sonra, mavi gözlü sapsarı oğlandı en küçüğümüz. Biz annemize ne kadar benziyorsak o da o kadar babama benziyordu. Annem işe gidecek olduğunda bana bırakırdı onları. Sıkı sıkı tembihlerdi gitmeden. Kardeşlerine dikkat et, kapıyı kimseye açma, sakın pen-cerelere yanaştırma...

Annemin gitmesine önce üzüldür, sonra ev bize kalınca neşemize diyecek olmazdı. Adeta dünyayı yeniden keşfediyormuş gibi evin her yerinde oyunlar oynar, gülüp, zıplayıp, şarkılar söyleyerek zamanın nasıl geçtiğini anlamazdık. Çocuk aklımızla kurduğumuz oyunlarla dolu dünyamız henüz kederden nasibini almamıştı.

Annem oyalanmadan, sağa sola takılmadan alalecele gelirdi eve. Daha dışarı kıyafetlerini çıkarmadan, iki laf etmeden hemen ocağın başına telaşla geçişini hatırlarım. Yemeği hazırlayıp sofraya getirdikten sonra dizilirdik karşısına. Sanki hiç yorulmamış gibi bizimle ilgilenir, sorular sormaya başlardı: “-Söyleyin bakim okul nasıl geçti kızlarım, ödevler yapıldı mı, çantalar hazırlandı mı, bu sarı oğlan sizi bunalıttı mı? Ben birazdan onu yatırır, uyuturum. Siz de rahatça derslerinizi yaparsınız.”

Sarı oğlanı yatırıp uyuttuktan sonra bitmeyen ev işleri, tezgâhta bekleyen bulaşıklar, kirlide biriken çamaşırlar hep anacığımı beklerdi. Biraz nefes alayım diye yanımıza oturunca bile “derslerinizi bir de bana anlatın” diye kitabı eline alır yardımcı olmaya çalışırdı. Bunca işin gücün ve telaşın içinde bir eksiklik vardı: Babam... Sahi, babam neredeydi acaba?

Babaannem ilk kocasını yani dedemi bir kaza sonucu kaybetmiş, bir evladiyla baba evine dönmek zorunda kalmış. Gel zaman git zaman, birkaç komşu kadının da çöpçatanlığı ile şimdiki kocası ile tanıştırtıp tekrar evlendirmişler. Babaannemin ikinci kocasından da beş çocuğu olmuş. Babam onları kendi kardeşleri olarak bilmiş, sevmiş. Lakin onlar hiçbir zaman babamı ağabeyleri olarak seve-memişler. Hep aralarında bir anlaşmazlık, bir soğukluk olmuş. Okul yıllarında kardeşlerine daima alınan kitap, defter, önlük, ayakkabı gibi ihtiyaçlar ne hikmetse babamdan hep esirgenir olmuş. Okul masrafları için babasından ona bağlanan yetim maaşı bile eline hiç geçmemiş. Annesi diğer evlatlarına karşı gösterdiği sevgiyi garip bir şekilde bu ilk yavrusuna pek gösterememiş. Yetimliğin çaresizliği içinde hep boynu bükük kalan babam belki de dikkat çekmek için okulda arkadaşlarına, evde ise kardeşlerine karşı hırçın ve kavgacı bir çocuk olup çıkmış. Bu, kendini gösterme savaşı; annesine "bak bu dünyada ben de varım, ne olur benimle de ilgilen" mesajı verme haliydi belki de.

Babam, onca yaramazlığına, haylaz oluşuna rağmen derslerinde oldukça başarılı, zeki bir öğrenciymiş. Kaderinin de ona yardımı ile mühendislik fakültesini kazanmış. Annesinin gözündeki sorunlu bir çocuk olduğu için bu başarısı nispeten onun mevkisini annesi nazarında bir parça yükseltmiş olacak ki derinlerde bir yerde kalmış olan analık merhameti ile, "evladım, oku kendini kurtar" diye nasihat edip saçlarını bile okşamış.

Baba sevgisi hiç tatmamış, ana sevgisini de diğer beş kardeşi ile paylaşmak zorunda kalan babam; içindeki derin boşluğu bir neb-zede kapatmak için olacak ki ilk gençlik yıllarında sigara, alkol gibi bazı kötü alışkanlıklara başlamış. Teselliye şişelerde aramak... İşte bedbaht insanların ilk ve tek sığınağı. Lakin bu öyle bir sığınak ki insanı gittikçe daha derinlere saklayarak karanlık bir dünya yaratan, sonra onu eşinden, dostundan, ailesinden uzaklaştıran sadece onun gibi sevgisiz insanların bulunduğu bir sığınak. Çıkmak istesen çıkamayacağın, kurtulmak için uğraştıkça daha da batacağın dipsiz bir bataklık. Sadece yaşadığı anın zorluğunu o an unutabilmek için girilen bir çıkmaz yol. Mutlu olmak mıydı maksat? Evet, belki de o an için mutlu olunuyordu. Peki ya sonra?

Annem hiçbir zaman ümidini kaybetmedi. Hep babamın bir gün bu bağımlılığından kurtulacağını ve çok iyi bir aile babası olacağını düşünüyordu. Ve birçok defa onu hastanede tedavi olması için ikna

etti. Lakin babam her seferinde kaçmayı başardı. Empati kurma ve karar verme yetisini kaybettiği için ne evimizin sefil halini gözü görüyor ne bizim ihtiyaçlarımız ne de annemin geçim mücadelesi verdiğini fark ediyordu.

Bu durum benim lise yıllarıma kadar devam etti. Babaannem yeni ölmüştü. Babam hiç üzülmedi, durgundu biraz. Belli ki hep küskündü ona karşı. Bir gün babama:

-Babacığım, üzülmedin mi hiç? diye sorduğumda,

-Ben ona kırgındım, beni hiç sevmedi ve gitti, dedi.

-Bazen kırgınlıklarımızı dile getiremediğimiz zaman, bunları bir kâğıda yazıp kırgın olduğumuz kişiye gönderebiliriz. Mektup gibi düşün. Bu seni rahatlatır babacığım.

-Ölüler hiç mektup okur mu kızım? Güldürme beni...

-Okumaz elbet. Ama sen yaz bir kâğıda, beraber mezarına gidip baş ucuna koyalım.

O gece babam nasıl olduysa dediğimi yapmış, biraz sitem, biraz kırgınlık, biraz da isyan dolu satırlar ile uzun bir mektup yazmıştı. Ertesi gün beraberce mektubu sahibine vermeye gittik.

Sağlı sollu kabirler arasında babam önde biz arkada yürümeye başladık. Birçoğu eski zamanlardan kalma yıkık duran kabir taşları hazin bir şarkıyı terennüm eder gibi insana garip bir hüzün aksettiriyor. Gözüm hep isimlere takılıyor... Kâh subay, kâh tabip, kâh müderris... Bu dünyadaki vazifelerini ifa edip, onsuz bir bekleyiş içinde uzun serviler altında dinleniyorlar.

Dünya dediğimiz yer ile ahiret denilen yerin birleştiği, zamanın yok olup artık hiçbir hükmün kalmadığı bir yer burası. Zalimler ile mazlumlar, katiller ile maktuller, zenginler ile fakirler, belki de dünyada iken karşılaşma ihtimali bile olmayan nice insanlar burada yan yana tesadüf etmişlerdi.

Az ileride taze bir mezar... Henüz üzeri otlara bürünmemiş. Durduk... "Burası", dedi babam. Kardeşlerim ile bildiğimiz duaları babaannemin başı sıra okuduk. Babamın cebinden mektubu aldım. Kabrin başındaki tahta başlığın altına usulca koydum.

İşte o gün bir değişim günü olmuştu. Bir doktorun müzmin bir hastalığı teşhis edip iyileştirmesi gibi, babamın ta derinlerde kalmış

sevgisizlik hastalığını da tespit etmiştik. Babam, karar verdi ve tedavisine tekrar başladı. Çünkü kendi çektiği mutsuzluk hastalığını artık çocuklarına daha fazla bulaştırmak istemiyordu. Bu süreçte çok zorlandı, yine vazgeçmek istedi. Annemin azim dolu umut sözleri, sabrı, metaneti, ilgisi ve sevgisi ile en nihayet babamı tekrar bize kazandırdı. Babam hastaneden çıktı, ertesi gün ise bayramdı. Ben ömrümde bu kadar güzel bir bayram geçirdiğimi hatırlamıyorum. Babam, annem, kardeşlerim o gün bayram sofrasında neşe içinde hep beraberdik. Ne saadet ya Rabbim... Aile olma kavramını, birlik ve beraberlik hissini en mühimi de baba sevgisini belki de ilk kez hissetmiştim.

Otobüs nihayet terminale yaklaştı. İşte az ileride beni bekleyen ailem. Neşe içinde el sallıyorlar. Heyecanla indim. Anneme koştum. Gecedeki elimde pür dikkat tuttuğum diplomamı ona uzattım. "Anneciğim, doktor oldum ben sayende!" Neşeden hüzne dönen ağlamaklı gözlerle bana bakarak

"-hayırlı olsun kızım, sen başardın", dedi. Sarıldım doyasıya anacığıma... Mahcup bakışlarla babam, "-İftihar ediyorum kızım seninle..." diyerek alnımdan, gözlerimden öptü. Kardeşlerim sitemle "-ya bize sarılmak yok mu?" diye bir veryansın ettiler. Sonra iki taraftan kollarıma girerek küçükken hep söylediğimiz bir marşı neşe içinde söyleyerek evimizin yolunu tuttuk.

"Yaslı gittim, şen geldim / Aç koynunu ben geldim / Bana bir yudum su ver / Çok uzak yoldan geldim..."

12.

BİR BEN'E VARMAKTI YOLUM

Bengisu Koç

Konya - Konya Anadolu İmam Hatip Lisesi

“Bir ben vardır bende, benden içeri.”

— Yunus Emre

Güneşin yeryüzünü ısıtmadığı günlerden birindeyim, ya da insanları... Bir ihtimal iyi geçeceğini umut ettiğim günün en kötü vakitlerindeyim. Vücudumun her köşesi delicesine ağrırken başıma toplanan silüetlerin varlığıyla boğuluyorum. Yerler soğukmuş. Beynimin içinde siren sesleri çalıp duruyor. Bekle, gerçekten beynimin içindeler mi? Gerçekler, değil mi? Etraf kararıyor, hayır aydınlık. Bilmiyorum ben kendimde miyim? İyi miyim? Işık... Başımı ağrıtıyor. Biraz uyumak istiyorum.

...

Burası neresi? Neredeyim ben? Etraf karanlık. Hayır, gözlerimi açamıyorum. Bu adım sesleri... kim var orada?

“Sen varsın.” Duyduğum sesle tüm vücudumun titrediğini hissettim. Konuşmaya yeltensem de konuşamadım. “Duydun beni,” dedi belirsiz ses. “Burası sensin, burada sen varsın, sendesin.”

Anlam veremediğim bütün bu şeyler arasında delirmiş olabileceğimi düşündüm. Bu düşüncemi baltalayan ise yine o ses oldu. “Seninle biraz sohbet edelim.” Sonunda dilimin bağı çözüldü.

"Allah aşkına, ne sohbeti? Deliriyor muyum? Sen kimsin?" diye sıraladım soruları. "Dinle!" dedi sadece. Biraz bekledi ve konuşmaya başladı.

"Yaşamak... İnsan yaşar. Yaşamak için vardır. Kendisini yaşatan için yaşar. Yaşamayı sever farkında olmadan. Lakin yaşatanı unuttur, yaşamının telaşına kapılır. Yaşamın telaşı insanın belasıdır. Çünkü yaşamak telaşlı bir şey değildir bilakis o telaşı ortaya çıkaran da insandır." Durdu. Ben ise yerimde kıpırdandım. Bir şey söylemek istedim fakat söyleyecek bir şeyim yoktu. Onu dinlemek istemiyordum, konuşmanın başında ona karşı çıkmak için kendimi hazırlamıştım ama karşı çıkabileceğim bir fikir değildi. Aniden gözlerim açıldı. Kamaştığından dolayı birkaç saniye gözlerimi açamasam da sonunda ortamdaki ışığa gözlerim alıştı. Etrafıma baktım. Güneşli, bulutsuz bir gökyüzü vardı üzerimizde. Gökyüzü masmaviydi baktığınız zaman enginliğinde kaybolacağınız türden bir mavilik. Ben ise ölü çiçeklerin ortasında duruyordum. Eğer canlı olsalardı rengarenk bir çiçek tarlası olacak bu yerde tek canlı çiçek az ileride dimdik duran papatyaydı. Ona yaklaştığımda canlılığını kaybetti, yaprakları döküldü, boynu büküldü.

"Çiçekler," dedim. "Onlar yaşamak istemezler mi?"

Arkama döndüğümde bir kız çocuğuyla konuştuğumu fark ettim.

"Çiçekler," dedi. "Onlar yaşama tutunmazlar ki, yaşatana tutulurlar."

Etrafıma tekrar bakındım. Ölü bir tarlada düşünebildiğim tek şey çiçekleri canlı görme isteğimdi. Tekrar yanımdaki kız çocuğuna döndüğümde karşımda bir kadın duruyordu. Kız çocuğu gitmişti. Gözlerim çocuğu ararken artık çiçek tarlasında olmadığını fark ettim. Yanımdaki kadın konuşmaya başladı.

"Telaş... Güneş birazdan batacağı için telaşlı mıdır? Ay doğacağı vakti kaçırabilir mi?" Bir dağın tepesinde buldum kendimi. Güneş batıyor tam karşısından ise ay doğuyordu. Aşağı baktım, bir şehir vardı. İşlek caddeler, güneş alçaldıkça açılan sokak lambaları...

"Hayır, güneş neden telaşlısın? Onlar bir düzene göre yaratılmadı mı?" dedim, kadın gülümsedi. "Evet," dedi. "Düzen. Çok iyi bir noktaya değindin. İnsan da bir düzene göre yaratıldı." Birden atıldım. "Peki bu telaş neyin nesi?"

“Telaş, düzenin ta kendisidir. İnsanın savaşlarından birisidir. İnsanın yaratılışındaki düzen insanın kendi mizanını kurması üzerinedir. Telaş ise mizanın ham maddesi.”

Kafam iyice karıştı. “Az önceki çocuk böyle demiyordu.” diye mırıldandım. Kadın yüzünü buruşturdu. “O daha toy, ne dediğini bilmez.”

Gün batımına takılan gözlerim bazı şeyleri görmekten acizdi. Hava iyice kararıyordu. Güneş gözden kaybolduğunda artık dağın tepesinde olmadığını fark ettim. Bir kapı vardı. İçeri girmeye yeltensem de arkamdaki ses beni durdurdu. “Sen beni dinle.” Arkamı döndüğümde yaşlı bir kadınla baş başa kalmıştım. Elindeki bastona yaslanıyor, dengesini kaybetmemek için fazladan çaba gösteriyor gibi görünüyordu.

Kapının ardından bir bebek ağlama sesi duyuldu. “İşte, ölüm günü belli oldu.” Gözlerim kapıda takılı kalırken sorumu esirgemedim. “Ölüm günü mü?”

“Ölüm günü ya. Her can bir gün geri alınmak üzeredir. Vaktini canı veren bilir. Az önce düzen demiyor muydun? İşte düzen bu...”

Yaşlı kadına öylece baktım. O ise sözlerini sürdürdü.

“Telaş, ölüm sebebiyledir. Ölmeyecek insanın burada ne işi olur? Ölmeyecek insan mı olur? Ölen ölümü bilmez, mezar ölen için sorgu odası, yaşayan için hatırlatıcıdır. Ölüm yaşayanın telaşını besler. Vakti gelince telaş, sorgu odasında ölünün kandilidir.”

Kapıya tekrar bakmak için gözlerimi çevirdiğimde kapının orada olmadığını fark ettim. Etraf zifiri karanlıktı. Sadece yaşlı kadını görebiliyordum. Fakat bütün bu sohbetlerin başından beri düşündüğüm şeyler kafamın içinde ağırlaşıyordu sanki. Bu insanlar kimdi? Neler yaşıyordum? Niye bunları konuşuyorduk? Bu karanlık nereye kadardı?..

Yaşlı kadına baktım. Bir iç çekişle birlikte sordum,

“Kimsiniz siz? Ben kimle, ne için konuşuyorum?”

Yaşlı kadın bastonunu sağ elinden sol eline aldı.

“Sen bizle konuşmadın...” sağ elinde olduğunu fark ettiğim aynayı bana uzattı. Aynada görünen yansımama baktığımda bir anlığına anlam veremedim. Aynaya ben bakıyordum ama aynada yaşlı kadın

görünüyordu. Gözlerimi kırptım. Tekrar aynaya baktığımda bu sefer çiçek tarlasındaki küçük kızı gördüm yansımda. Gülümsedim, gülümsedi. Yine gözlerimi kapatıp açtım ve bu sefer dağ başındaki kadını gördüm. Aynaya öylece bakakalmıştım.

"Senle senden başka kimse konuşmadı." Bakışlarımı aynadan ayırıp yaşlı kadına bakmak için çevirdiğimde artık yaşlı kadının da gittiğini fark ettim. Burası bendim, burada yalnız ben vardım, ben bendeydim.

Bir şey görme umuduyla etrafıma baksam da karanlıktan kurtulamadım. Gözlerim kapalıydı. Açmaya çalıştım, ama içimde yankılanan sessizlik gözlerimi ağırlaştırdı. Gözlerimi kamaştıran parlak ışık ve vücuduma zuhur eden acıyla kaşlarım çatıldı. Bembeyaz bir oda... Uğultulu sesler kulaklarımı dolduruyor. Ben ise tüm bunlardan kaçmak istercesine, gözlerimi yeniden kapattım.

13.

SICAK SİMİTLER

Zeynep Akbulut

Nevşehir- Şehit Demet Sezen Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Denizin salınışlarıyla bir tablo oluşturmaya, martılarla süslediği manzarayı müzelik bir esere dönüştürmeye ant içtiği günlerdendi. Sabahın ilk saatlerinde sıcak yataklarını değil birkaç tane hamsi tutmanın verdiği adrenalini tercih eden emekli amcalar sıralanmıştı iskeleye. Bulutların izin verdiği ölçüde dünyamızı aydınlatan güneş, şahit olduğu görüntüden memnun olmamışçasına kısık göz kapakları arasından sitemli bakışlarla süzüyordu sanki bizi. Uyanan şehrin sesleri, kısık iniltilerin güçlü haykırıslara dönüşmeden önce derin nefesler alan yeni doğmuş bebekler gibi arşa çıkacağı anı bekliyordu. Hayat ne zaman bu kadar hızlandı, hangi kara günde etrafına bakmayı unuttu insanoğlu; bilmiyorum ama bugünün telaşı vapurların kalkışıyla başlayacak, var haberim. Birazdan alt komşumuz Necip Amca elinde bastonu, kafasından çıkardığını daha önce görmediğim eski kasketi, yakasında gözlükleri ve kolunda askere giderken aldığı casio saatiyle arka sokaktaki fırına simit almaya gidecek. Dönerken bakkala uğrayıp birazdan okuyacağı gazetenin bizim mahalle sürümü için uzun bir sohbete dalacak. Karşıdaki banka oturup bulmaca çözecek. Nasırlaşmış parmaklarıyla yoklayacak içi gevrek dolu kese kâğıdını. Henüz soğumadıysa fotoğraftaki aktristin filmlerini hatırlamaya çalışacak. Damağı hassastır, sıcak yiyemez. Benim ısrarla simit dediğimi hatırlayacak, gülecek acı acı. Akıllanmayacak bu oğlan, diye geçirecek aklından. Babamın

arkadaşıydı Necip Amca. Çok sever beni. Üniversite için geldiğimi duyunca hemen üstündeki daireyi ayarlamış bana. Ben de ne zaman ki çözdüm rutinini o günden beri tamamen hazır olsam bile yarım saat Necip Amcanın simitlerinin soğumasını beklerim onunla birlikte. Şimdi de aynı vaziyetteyim. Anahtarlarım elimde kese kâğıdının banktan kalkmasını, cilalanmış ayakkabılara yansyarak binaya girmesi ümidindeyim.

Kalkıyor sonunda. Hiçbir yerden destek almadan tek hamleyle kalkıyor yerinden. Ben de balkon tırabzanlarından tutunarak doğruluyorum. Dış kapının açılmasıyla aynı anda çeviriyorum anahtarı. İlk basamak biraz yamuk. Tökezleyip bir panik nidası koyuyorum bundan önceki iki yıl boyunca her gün olduğu gibi. Hiç vazgeçmez benimle dalga geçmekten. Şen bir sesle soruyor. "Bir kere olsun düğün inemeyeceksin şu merdivenden değil mi?" Kafamı iki yana sallıyorum yüzümde bir sırıtişla. "Ancak başka apartmana geçersen." "Sen her yerde bulursun bir yamukluk." Gözlerim parlayarak anlatıyorum okulun kapısının da hafif çarpıklığını, girerken omzumu çarpıp durduğumdan hiç geçmeyen bir morluğa sahip olduğumu. Sigaradan kalınlaşmış sesiyle gür bir kahkaha atıyor. "Gözlerin Ömre Bedel'i izlemiş miydin daha önce?" diye soruyor.

"Ben film izlemem ki. Pek bir şey anlattıkları da yok. Kara seveda, melankoli. Sokağa çıksam alasını görürüm zaten. Hem eskiler daha uzun, oturulmaz o kadar süre başında. Ne gerek var?"

Kalın kaşları çatık, diyor kara gözlerini bana. Nostaljiye aşiktir Necip Amca. Bugüne de bir nefreti vardır. Evinde son model hoparlör olsun gramofondan vaz geçmez. Oscar almış film koysanız önüne Cüneyt Bey oynamıyor diye izlemez. Çocukken bize şeker verirken söylediklerini hatırlarım. "Eskiden, yaşanmıştan, tarihten, geçmişten kopmayın. Bugünün ipuçları dünde gizlidir." Derdi. En çok benim başımda kalırdı eli sanki tek okşayanın o olduğundan haberdar. Oğlum, derken gözlerini bir hüznü kaplardı. Başkasının sesinden duymadığımı, duymayacağımı bilerek. Bundandır bekleyişim simidin soğumasını. Bundandır ayağımın onun yanından başka mesken tutmayı. Ve bundandır sevmesem de dolabımdaki plakların onunla sohbet edecek bilgim olsun diye sıralanışları. Oğuz Atay'ın "Öfkem bana ait bir şey. Yakın hissetmediğim birine nasıl gösteririm onu?" sözlerini anlamamı sağlayan kişi olduğundan güldürüyor az sonraki sözleri beni sinirlendirmek yerine.

“Aslen nereliydin sen Serhat?”

“Ankara”

“Hadi ya. Ben Kırıkkalelisindir diye düşünmüştüm. Keleği meşhurdur çünkü oranın.”

Yaptığı esprinin altında ufak da olsa bir sinir yattığını bildiğimden, af dilercesine koluna vuruyorum yavaşça. Saate bakıp evine doğru yöneliyor. “Hayırdır?” diyorum. “Bir meşguliyetin mi var?” Umutsuz gözlerle süzüyor dış kapının önündeki paspası. “Teyzen yine uyuyakalıyor. İlaç saati geçmeden kalkması lazım.” Uzun zamandır hastaydı Necip Amcanın karısı. Arada bir mevsim geçişlerinde halsizliği tutardı. Yataktan kalkamaz, yemekten bile medet ummayacak bir umarsızlığın içine girerdi. Yorgunluktan sanmıştık. İkimizde ne gelirse elimizden yapmaya çalışmıştık ilk zamanlar. Doktorlar keşfetti bu yorgunlukların tatillerin bitişine, diğer bir deyişle torunların gidişine denk geldiğini. “Evin sessizliğini, o sevimli gürültüden arınmış halini duymaktansa sağır; boş koridorları, yanmayan ocakları görmektense kör olurum.” Demiş Necip Amcaya. Bu yüzden uyanık olsa da kapalı durur gözleri bu günlerde. Dertlerini de dışarı akıtmak ister gibi verdi nefesini. “Zorla uyutulan birini uyandırmak, uyuyor numarası yapan birini uyandırmaktan daha kolaymış. Ben de uyumak istediğim halde gözlerim açık, yorganın sıyrılmasını bekleyince daha iyi anladım.” Gözlüğünü düzelterip ayakkabılarını çıkarmaya koyuldu. Daha fazla söze gerek olmadığına hükmedip sessizce indim merdivenlerden.

Karşısında geçirdiğim birkaç dakikadan sonra ayrılıyorum denizin yanından. Mavinin ve yeşilin sadece reklam panolarının parlak ışıklarında görüldüğü kesimine gelince şehrin, inmeye başlıyor bakışlarım yere doğru. Kafamı kaldırıncı binaları göreceğimi bildiğimden kestim gökyüzünden umudu. Kulağımı kirlle dolduran uğultular, burnumdan gitmeyen egzoz kokusu. Hakkı var Necip Amcanın, diyorum içimden. Sevilecek gibi değil bugün. Geçmişten topladığımız ipuçlarını kullanacağımız bulmacaları bile ekranlarda görüyoruz artık. Eskinin izleri sadece silinse iyi, mevcudiyeti yadırganıyor. Doğrunun yokluğuna alışılır bir süre sonra, asıl varlığından şikâyet edildiğinde çıkıyor sıkıntı. Yanlışın olmadığı toplum yok, normalleştiği için korkmamız gerekiyor. Dümdüz yürümek kimseyi rahatsız etmez, çarptığın halde özür dilemediğinde yanıyor insanın canı. Akıldan bu düşünceler geçerken varıyorum kampüse.

Günün son saatlerinde dersimize giren Profesör "İnsanoğlu," diye başladı konuşmaya" çok garip bir organizmadır. Ve dünya üzerinde var olmaya başladıklarından beri de hep bu garipliklerini sürdürmüşlerdir. Bir canlının yaşayabileceği en yoğun duyguları içlerinde barındırıp bunları herkese anlatarak öldürmüşlerdir. Doğanın mahirliğine ilk elden şahit olmuş, hayran kalmış ama aynı zamanda bunu sonuna kadar kullanmak uğruna yok etmişlerdir. En ince ayrıntısına kadar evreni araştırmış ama kendi içlerine hiç bakmamışlardır. Suyun; yatağın kıvrımlarını izlediğini fark etmiş, hayatın da bu şekilde ilerlediğine ayamamışlardır. Kilometrelerce uzaktakilere sesini duyurmayı başarmış ama dibinde çekilen acıya sessiz kalmıştır. Düşüncenin nasıl oluştuğunu kavramış, oluşturabileceği şeylerden, fikriyatın yeşerteceği çiçeklerden bihaber yaşamıştır." Derin bir iç çekip sözlerine devam etti. "Peki neden? Neden başarının koşulu çalışmakken formülü aranıyor? Neden mutluluğun sayesi yaşamakken yaşıyor olmakken orada burada hayatlar harcanıyor? Neden insan sevmek için var olduğu halde hala silahlar patlıyor? Neden tek çaremiz görmekken bakmakla yetiniliyor? Neden?" Profesör hızla adımlıyordu sınıfı. Sesini yükseltip alçaltıyor, gözleri büyüyor yahut kısılıyordu. İlk başlarda küçümsemenin de sezildiği cümleleri sonradan kasvete bürünmüştü. Şimdi de umutla parlıyordu. Teker teker hepimizin üstünde geziniyor, cevap arıyordu.

Çekingenlikle kalktı bir el. Kabarık saçlı bir kızdı. Dersi dinlemez gibi görünürdü çoğu zaman. Birazdan aksini kanıtlayacaktı hepimize. "Lütfen buyur." Dedi profesör hevesle.

"Çünkü körüz." Dedi kız. Cümlesinin yalınlığı bazılarımızı güldürmüştü. Yine de başını dik tutarak konuşmaya devam etti.

"Aslında topalız da diyebilirim. Sanki prangalar takılmış bacaklarımıza. Büyük adımlar atmamızı, ya da istediğimiz yöne gitmemizi engelleyen prangalar. Bildiğimiz halde istediğimiz yolu seçemediğimiz bir rota oluşturmuşlar bize. Fakat bir zorunluluk değil bu demir yığınının özgürlüğe gidecek adımlar üstünde taşımak. Ya da başkasının dayattığı bir konumda da değiliz. Sorun da burada zaten. Kendimiz bağlamışız bu prangaları ayağımıza ve anahtarını cebimizde olduğu halde açmadığımız için bu kadar yavaş yürüyoruz. Veya hiç hareket etmiyoruz. Kabullenilmiş bir zayıflık var burada. Bilmeyen anlamaya çalışır, anlamak istemiyoruz. Çabalasak da, doğru bu diye parmakla göstersek de bakmayan insanların olduğu bir zamanda da bu prangalar vücudumuzun şeklini almış artık."

“Çünkü zorla uyutulan birini uyandırmak, uyuma numarası yapan birini uyandırmaktan daha kolaydır.” Diye devam ettirdim sözlerini, ne dediğimin farkında bile olmadan. Gülümseyerek döndü kıvrıkcık saçlı kız.

“Uyuma numarası yapan uyanmak istemiyordur. Evet, aynen öyle.” Profesör ikimize de ayrı ayrı teşekkür ettikten sonra dersi bitirdi. Eşyalarımı toplarken arkamdan birinin yaklaştığını hissettim. Çantamı sırtıma takıp çevirdim yönümü ona doğru. “Serhat.” Dedim elimi uzatıp “Eylül.” Derken sıkı ince parmaklarıyla benimkileri.

Kısa süreli tanışma faslından sonra kampüsten çıkıp yürümeye başladık. “Yaptığın benzetme çok güzeldi.” Dedi. İçim rahat etmediğinden asıl kaynağını söyleyiverdim. Merak ettiği için tam teşekkürle bir biyografisini çıkarttım Necip Amcanın. Çocukluğumdan beri benim yanımda olduğunu, arkamda olduğunu hissetmediğim tek bir anımı bile hatırlamadığımı söyledim. İlk bisikletimi onun bahçesinde sürdürdüğümü, okul gösterilerinde ilk sırada oturduğunu anlattım. Eski filmlere olan merakını, bütün sokağa dinlettiği kanun seslerinin, simit soğusun diye denizi izleyerek kendi kendine felsefe yaptığını dile getirirken engelleyemedim yüzümdeki sırıtışı. İnceden inceden laf sokmalarını, inandığı doğrulara karşı çıkıldığında birleşiveren kaşlarını, ceketini iliklerken zarafetle kıvrılan parmaklarını eserini tamamlamak için bildiklerini tuvale döken bir ressam gibi sıraladım Eylül’e. Hüzünle düşen, samimiyetle kıvrılan, gülümserken kısılan gözkapaklarıyla belli ediyordu düşüncelerini.

Uzun süre sohbet ettikten sonra yollarımız bir ayrımda farklı yerlere saptı. Görüşürüz dileğine umarım diye cevap verdiğinden yol boyu içimde zuhur eden pozitiflikle attım adımlarımı. Yanımdan kedi geçse selam veresim geliyordu. Renkler sabahkinin aksine masumdu, kulaklarım her sesi Chopin’den sonatlar gibi duyuyordu. Sanki Necip Amcanın hatırasını biriyle pay etmiş, elimde kalanın kıymetini daha iyi biliyormuş gibi hissediyordum. Apartmana yaklaşıırken içeri girmeden önce denize bakan banka oturdum. Uyumadığını bilsem Necip Amcanın kapısını çalar, daha selam vermeden anlatmaya başladım bugün olanları. “Motorun soğusun, az yavaş.” Derdi homurdanarak. “En azından benimkinden ses çıkıyor.” Diye cevap verirdim. Enseme tokat atardı acımadan. Hadsizlik bana hiç yakışmazmış. Yine de gülerdi dediğime. Ama erken yatardı. Güneş doğmadan önce kalkmak isterdi hep. Bu yüzden önce boşluğa anlattım olanları. Prova oldu hem. Konuşurken yanlışlığa tahammülü yoktur.

Sabah kalkıp her zamanki şeyleri tekrar ettim yine. Anahtarımı ceketimin cebine koyduktan sonra balkona oturup Necip Amcanın çıkmasını bekledim. Geç kalmıştı bu sefer. Hiç ihtimal vermesem de uyuyakalmıştır belki, diye geçirdim aklımdan. On dakika daha bekleyeyim, gelmezse iner bakarım. Bekledim. Gelmedi. İstemsiz bir panikle çaldım kapılarını. Açılmadı. Kendi kendime güldüm sonra. Kesin ben geç kalktım bu sefer o şimdi bakkalda oturmuş istihbarat topluyordur. Böyle düşünsem bile hızlı adımlarla aldım bakkala giden yolu. İçerde yoktu. O zaman fırındadır, bazen simit çok geç pişer. Simit hiçbir zaman bu kadar geç pişmezdi. Bu yüzden koşturaya başladım. Orada da olmadığını görünce bu sefer olabilecek en hızlı şekilde döndüm Necip Amcanın evine.

Kapıda birkaç komşu vardı. Rutinini herkes bilirdi. Birileri kapıya omuz atmıştı. Umutsuz gözlerle bakıyorlardı. Bankın üstü boştu, ama deniz yine de dalgalarını o yöne savuruyordu. Sanki birini uyandırmak ister gibi, alıştığı sese karşılık bekler gibiydi. İslanmış gazeteler uçuşuyordu kaldırımda. Gramofonun iğnesi bir yerde takılı kalmıştı belki de odada bir sessizlik değil, yarıda kalmış bir şarkının susturulamayan yankısı vardı. Kapının ardındaki hava bile değişmişti sanki. İnsan bazen bir evi kokusundan tanır, ama o gün kapı aralanınca gelen boşluk kokusuydu; içeri değil, geriye doğru savruluyordu insan. Oturduğu koltuk dimdikti. Üzerindeki battaniye katlanmış. Her şey yerli yerindeydi, ama orada olmamasıyla daha da belirginleşen bir varlıktı Necip Amca. Bazı yokluklar öyle gürültülüdür ki, suskunlukları duvarları deler geçer. Deniz tüm gücüyle dövüyordu bankı. Yağmur yağıyordu. Gramofon sessizdi. Plaklar sahipsiz. Hep oturduğu tekli koltuk boştu. Ya da sonsuza kadar dolu

kalacaktı. Ben yerdeydim. Hep tökezlediğim yamuk mermerin üstünde. Aradan birkaç saat geçti. Kendi evimdeydim. Balkonda oturmuş bankı seyrediyordum. Çocukları gelmişti. Ben mi onlara baş sağlığı diledim yoksa onlar mı bana bilmiyorum. Annelerinin nasıl olduğunu sordum. Uyuyormuş, uyandıramamışlar. Akşam televizyondan Gözleri Ömre Bedel'i açtım. Hayat ne zaman bu kadar hızlandı bilmiyorum ama ben bir Cüneyt Bey filmini ilk defa o gün sonuna kadar izledim.

14.

SESSİZ ÇIĞLIK

Vesile Ahmedcanova

Bilecik - Bilecik Kız Anadolu İmam-Hatip Lisesi

Yine aynı rüya... Karanlık... Kaçıyorum... Annemin sesine doğru...

Sanki o sese ulaşırsam her şey çözülecek ama olmuyor. Tam yaklaşıyorum, sesi yine çok uzaktan duyulmaya başlıyordu. “Kaç saklan” diyordu ama saklanacak hiçbir yer yok. Havada yanık kokusu var. Bu kokuya biraz daha tahammül edemeyeceğim, ciğerlerimin delineceğini hissediyorum. Bomba sesleri her yerde ama tek duyduğum ses bu değil. Uzaktan, çok uzaktan Ömer’in sesini duyuyorum. “Ağabey!”

Bu sesi nerde duysam tanırım ama ben bu sesin bu kadar korku dolu çıkmasına alışık değilim. Çok neşelidir benim kardeşim ya da bir zamanlar çok neşeliydi. Gülüşlerimizin solmasına da alışmıştık zamanla, korkuyla geçen her nefese de... İşte Ömer bu anda korkan, bir taraftan da ne olduğunu anlamayan gözlerle bakıyordu. Tam onu kurtaracakken ayaklarım ağırlaşıyor gözüme bir perde iniyor sanki, bağıriyorum sesim çıkmıyor.

“Selahaddin ağabey beni kurtar.”

Başka bir ses... Rim’in sesi... Arkamı döndüğümde onu görüyorum. Toz içinde, gözleri yaşlı, minicik elleriyle bir şeyleri tutmaya çalışıyor. O an fark ediyorum... Bir bebek taşıyor. Elinden düşürmediği eski kumaş bebeği. Sıkıca sarılmış ona, sanki o da bir insanmış gibi korumaya çalışıyor.

"Ömer! Rim!"

Tüm gücümle bağıyorum ama aniden bir patlama oluyor. Her şey sarsılıyor. Bir gölge üzerime çöküyor.

Her yer kararıyor.

Ve sonra...

Gözlerimi açıyorum.

Odadayım. Gecenin karanlığında nefes nefese kalmışım. Ellerim ter içinde. Başımı yavaşça yana çeviriyorum, yanımda yatan eşime bakıyorum. Derin uykuda... Onun yanında, çocuklarımın odasına giden kapıya gözüm takılıyor.

Ömer ve Rim...

Onlara isimlerini ben verdim. Ama aslında o isimler benim içimde hiç büyüemeyen çocuklara ait.

Ayağa kalkıyorum. Bir şey beni eski sandığa doğru çekiyor. Sandığı açıp içinden tozlu, yıpranmış bir defter çıkarıyorum. Titreyen ellerimle kapağını açıyorum.

İlk sayfada, yıllar önce yazdığım birkaç satır:

"Bugün kardeşim Ömer ile saklambaç oynadık. Kazanan ben oldum! Ama o biraz üzüldü, ona çikolata verdim. Rim de bizimle oynadı. Dedesi Halid ne kadar çok seviyordu onu. Ruhumun Ruhunu diyordu hep ona. Biz oynarken yanımıza geldi hepimizin saçlarını okşadı o, bizim de dedemiz gibiydi. En son Rim'in gözlerinden öptü. 'Bir gün büyüüp çok güzel bir hanımefendi olacak' dedi. Rim sadece güldü. Gözleri parlıyordu..."

Ama o büyümedi.

Hiçbirimiz büyümedik.

Elim günlüğümün sayfalarında dolaşmaya başladı. Her bir harf beni geçmişe götürüyordu sanki. Ellerim tıpkı bomba seslerini tekrar duyuyormuşum gibi titriyordu. O zamanlar ellerim titrediğinde saklardım çünkü biz güçlü durmak zorundaydık. O zamanlar korkularını sürekli gizleyen gözyaşlarını içine akıtan o çocuk bendim ama şimdi aynı çocuk bomba sesinin yanına bile yaklaşamayacak en ufak seslerden bile aniden irkiliyor. Gece sürekli nefes alamadan uyanıp kalkıp pencereden dışarı bakıyor, etrafın enkaz yığınlarıyla dolu ol-

madığını görmek bile onu rahatlatmaya yetmiyor. Sürekli çocuklarını ve eşini kontrol ediyor. Çocuklarının kapısına geldiğinde korkuyla açıyor kapıyı “Acaba bir şey olmuş mudur?” diye. Çünkü biliyorum ki o çocuk korkması gereken anlarda buna vakit bulamadı. Korkma hakkı bile elinden alınmıştı. Şimdi ise içine attığı, herkesten gizlediği korkusu peşini bırakmıyor.

Sayfaları karıştırdıkça çocukluğumun izlerine dair yeni şeyler karşıma çıkıyordu. Ne çok şey yazmışım. Yazdıklarımın bazıları silinmiş zar zor okunuyor, bazıları ise tarihe şahitlik edercesine öylece hiç silinmeden duruyor. Gözüm sürekli Kudüs ve Gazze ile ilgili yazdığım yerlere takılıyor. Bu şehirlerden günlüğüme bahsederken kendimi hatırlıyorum büyük bir coşkuyla yazardım her seferinde ama şimdi bu şehirlerin ismini okumak bile kalbimi sıplatıyor. Hiç büyüyemeyen çocukluğumun şehirleri... Keşke aklımda hep bu kadar masum kalsaydınız. Tam da bunları düşünürken bir hatıra alıp beni zaten hiç çıkamadığım geçmişe götürdü. Kelimelerin çoğu silinmiş ama o sayfayı görür görmez oraya ne yazdığımı hatırladım. Bizim ağacımızı anlatıyordum sayfada. Genellikle çok mutlu olduğum bir ânı yazarken bastıra bastıra yazardım sanki silinmesinden korkar gibi. Bu sayfada tam da öyle yazmışım. Bizim ağacımız... Ona böyle derdik çünkü onu sadece bir ağaç olarak görmezdik. Onunla bir bütündük sanki, birliğimizi pekiştirmek için üzerine isimlerimizi kazımiştık. Selahaddin, Hasan, Yusuf... Üçümüz de isimlerimizi kazımiştık. Tabii biz yaparız da Ömer durur mu? Hemen o da kazıdı ama bizim isimlerimizin olduğu yere boyu yetmemişti. Baya çabalamıştı ama en son pes edip daha aşağı bir yere kazıdı. Sonra da kendini teselli edercesine “Olsun bakın göreceksiniz bir gün hepinizden daha uzun olacağım.” Ah zeytin gözlüm keşke dediğin gibi olsaydı. Keşke benden daha uzun olduğun zamanları görebilseydim...

Sanki her sayfadan başka bir hazine çıkıyordu. Vaktiyle yazdığım birçok şeye şuan kavuşmak için neler vermezdim. Öylesine yazdığım çocukluk anılarımı okudukça ruhumda açılan boşluklar doluyor gibi hissediyordum. Okudukça gözlerim o kadar buğulanıyordu ki artık satırları neredeyse göremez oldum. Gözüm sadece belli cümleleri seçebiliyordu. “Annem bize o harika ekmeğinden yaptı biliyor musun?” Tam bu cümleyi okumuştum ki bu sefer sadece gözüm değil aklım da buğulandı. Annem şuanda torunları için arada iksirli ekmeğinden yapıyor. - Ömer annemin ekmeğine iksirli ekmek derdi. Sonra bende bunu çocuklarıma anlattım. O gün bugündür annemin

yaptığı ekmek iksirli ekmek olarak kaldı.- Yine iksirli ekmeğin yendiği sofralar var ama o sofrada o kadar fazla eksik var ki. Ekmeği büyük bir keyifle bölen babam yok mesela. Her zaman olduğu gibi ekmeği bölerken de dualar mırıldanırdı. Ekmek tandırdan çıktığı an komşulara dağıtmakla görevli olan Ömer yok artık. Çoğu zaman söylenirdi, en küçük olmaktan yakınırdı. Ben de ona gülerdim ve sonra "Tamam tamam Hasanlara ve Yusuf'lara ben bırakırım." derdim. Tabii benim oradaki amacım bizimkilerle sanki sabahtan akşama kadar sohbet etmemişiz gibi biraz da kapının önünde sohbet etmek. Babam her zaman olduğu gibi niyetimi hemen anlar ve bana göz kırpar. Ömer... babam...Yusuf... Rim... ve dedesi Halid Amca... Bir bir kaybettik hepsini . Sanırım o yüzden artık ekmeğin içinde mutluluk iksiri yok.

Sayfaları karıştırırken bir sayfa dikkatimi çekti. Her sayfa da silinen bir şeyler varken o sayfa her detayıyla öylece karşımda duruyor:

8 Ekim 2023

Bugün ne oldu biliyor musun? Ömer ile beraber okuldan çıktık ve eve doğru yürüyorduk. Her zamanki sokağın köşesinde durduk. Daha önce de sana anlatmıştım kontrol noktası olduğundan. Alışmıştık artık ama sanki bir şeyler ters gidiyordu. Normalde hep bir ya da iki asker olur bizi biraz aşağıladıktan sonra bırakırlardı. Bu sefer kalabalık bir asker grubu vardı. Zaten son zamanlarda bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydım. Tam sıra bize geldi asker Ömer'in çantasını alıp yere fırlattı. Zaten elimi sınıksız tutan elleri buz kesmişti . Bu sefer titremeye başladı ama ben titremedim titrememeliydim. O an ben bir adım öne çıktım. Hiç korkmadan " Bizden çok korkuyor olmalısın." dedim. Asker sanki beni duymuyormuş gibi "Ne dedin?" dedi. " Sen bizim gibi çocuklardan korkuyorsun. Yoksa çantayı yere fırlatmanın başka ne gibi bir açıklaması olabilir ki?" Arkamdan Ömer'in nefesinin hızlandığını duyabiliyordum. Asker uzun uzun yüzüme baktı. Her hâlimden böyle bir tepki beklemediği anlaşılıyordu. Sonra kendini toparladı yüzüme son kez aşağılayıcı gözlerle baktı "Defol git küçük adam." dedi. Gitmedim. Öylece durup yüzüne baktım sonra içimdeki fırtanalara takılmadan sakince eğildim. Ömer'in dağılan eşyalarını tek tek topladım. Benim gibi Ömer de çömeldi ve o an göze göze geldik. Bana hafif ve silik bir tebessümle baktı. Cılız bir gülümsemeydi ama çok güçlüydü. Sonra yürüdük koşmak istiyordum ama adımlarımı hiç hızlandırmadım. Ömer hafifçe koluma dokundu ve "Hiç korkmadın mı?" dedi. Ben de ona "Hayır ağabeyler

hiç korkmaz.” dedim. Beynimde öğretmenimin sıklıkla kurduğu bir cümle vardı. “Korkmak cesur olmaya engel değildir. Asıl cesaret korkuya rağmen dimdik durabilmektir.”

O ânı çok hatırlıyorum. Hatta bazen geçmişi bu kadar iyi hatırlamak ruhuma işkence veriyor. O gün hiç korkmamış gibi yapmıştım. Ömer'in eli avucumda buz gibiydi, ama benim içim ondan da soğuktu. O an titrememiş, gözümü kırpmadan askerin yüzüne bakmıştım. O kocaman silahına, botlarına, kaşlarının arasındaki derin çizgiye... Ya şimdi Ömer'in gözünün önünde ağlarsam. İşte en çok bundan ürkmüştüm. Eğer korktuğumu belli edersem, Ömer'in o incecik sesi titreyerek ağlamaya başlayacaktı. Eğer kaçarsam, belk de bir daha hiç duramayacaktım. Şimdi geri dönüp baktığımda, o günkü benle gurur mu duymalıyım, yoksa içimde titreyen o çocuğu kollarımın arasına mı almalıyım, bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey var...Korkmak cesur olmaya engel değildir. Ve ben o gün korkumu susturmayı değil, onunla birlikte dimdik durmayı öğrendim. O gün bana cesareti öğreten öğretmenimin sözlerini, şimdi ben kendi öğrencilerime söylüyorum .Bazen sınıfta gözleri yaşlarla dolmuş bir çocuğa rastlıyorum. Kimi ilk kez yüksek sesle okumaktan, kimi bir soruya yanlış cevap vermekten çekiniyor. Bazılarıysa çok daha büyük korkular taşıyor; tıpkı benim yıllar önce taşıdığım gibi... İşte o an, öğretmeniimin bana söylediği o cümleyi tekrar ediyorum:

“Korkmak cesur olmaya engel değildir. Asıl cesaret, korkuya rağmen dimdik durabilmektir.”

O an öğrencinin gözlerinde bir kıvılcım beliriyor. Tıpkı benim yıllar önce hissettiğim gibi... Öğrendiğim her şey gibi, cesareti de ben-den sonrakilere aktarmak zorundayım. Çünkü biz, dimdik durmayı birbirimizden öğrenerek ayakta kalıyoruz.

Her bir sayfa açtığımda geçmişin tozlu sayfalarından biri hatıra çekip çıkarıyorum.Ömer'in adını her okuyuşumda içimde ince bir sızı beliriyor ama en çok da babamı düşünüyorum.

Çocuk aklımla babamı hep dimdik, sarsılmaz, korkusuz biri olarak görürdüm. O, asla korkmazdı, asla ağlamazdı. Ama şimdi, bir baba olarak geriye dönüp baktığımda anlıyorum ki babalar en çok da evlatları için korkarmış. Kendi canları için değil, onları koruyamamak korkusuymuş asıl içlerini ezen. O günü düşündüğümde, Ömer'e üzüldüğümü hatırlıyorum. Yalnızca ona. Oysa şimdi fark ediyorum, asıl üzülmem gereken kişi babamdı. Babam, Ömer'in tanınmaz hale

gelmiş bedenini kucağına aldığında ne hissetti? O yükü taşıırken içinde kopan fırtınaları görebilseydim keşke. Ama ben o gün sadece kendi acımı görmüşüm. Babamın titreyen ellerini, yüzüne düşen gölgenin ağırlığını, gözlerindeki çaresizliği fark edememişim. Şimdi ben de bir babayım ve en büyük korkum, evlatlarıma zarar gelmesi. Onları koruyamama düşüncesi bile içimi ürpertiyor. Babamın o gün hissettiği acının gölgesi şimdi benim içimde yankılanıyor. Ve keşke, o zamanlar, çocuk aklımla babamın da yaralandığını görebilseydim...

Günlüğümde Ömer'in kaybindan sonra büyük bir boşluk var. Zaten o kadar kayıptan sonra ne yazabilirdim ki. Hem o günden sonra yaşayıp yaşamadığımı bilmiyorum bile o zamanlardan bana kalan şey bomba sesleri çığlıklar, yanık kokusu... Ama sonra günlük bir yerde yeniden başlıyor. Enkazların arasından defterimi bulup hiç ağlamadığım kadar çok ağlayıp yeniden yazmaya başlamıştım. Zaferi anlatmışım uzun uzun sanki kendime kanıtlamaya çalışır gibi. Zaferden sonraki ilk ramazanımız geldi gözümün önüne enkazların arasında her yeri ışıklarla süslemiştik. Yusuf bir kolunu kaybetmiş olmasına rağmen her zaman ki neşesiyle duvarları süslüyordu. Ama ben onun o gülüşlerinin arkasındaki fırtınaları biliyordum. İkimiz de kayıplarımız hakkında konuşamıyorduk bile yanımızda Hasan yoktu. Peşimize takıldığında kızdığımız Ömer yoktu. Mahallemizin göz bebeği Rim yoktu. Ve daha nice kayıplar...

Enkazları süslerken bile bir yandan hissettiğim korkuyu şuan bile hatırlayabiliyorum. Ne zaman tam anlamıyla zaferi kutlayabilecektik ki? Zihnimde hep o kayıpların yankısı vardı. Ama yine de ışıkları takarken bir umutla süsledik her yeri. O ışıklar, belki de kaybettiklerimizin birer hatırasıydı. Belki de hayatta kalanların, bir şekilde yeniden dimdik durduğunu simgeliyordu. Öylece, birbirimize sıkıca sarılarak, kaybettiğimiz dostlarımıza ve bizlere kalan bu hayata inat, yeniden başlamıştık.

Kaybettiklerimden sonra ne kadar zaman geçti, bilmiyorum. Zaman, gerçeklik... Tüm algılarımı yitirmiştim. Hayatımda ilk kez, gündüzleri bile karanlıkta yürüdüm. Zihnimde her an yankılanan kayıplarım ve kaybolan geçmişimle... Ama bir şekilde devam ettim. Kimseyi kaybetmek istemiyorum, dedim kendi kendime. Hayatta kalanları da kaybetmemek için her şeyi yapmalıyım, dedim. Ve sonra o geldi. Zamanla hayatıma dokundu. O kadar merhametli, o kadar sabırlıydı ki, içimdeki kırıklara merhem oldu. Eşim, bana kalbimi açmayı öğretti. Kaybettiklerim, artık geçmişte kalmalıydı. Şimdi

esas olan bir mucize gibi karşıma çıkan sevgimdi. Bu hayata yeniden sarılma şansım olduğu için minnettardım. O, bana kayıpların bir gün kabul edilmesi gerektiğini ve hayatta kaldığını hatırlatıp bana huzur getirdi. Birlikte iyileştik, yaralarımızı sardık.

Günlüğü kapattım. Hava ağarmak üzereydi. Yusuf'a bir mesaj yolladım. " Her zamanki yerde buluşalım." anlayacağına eminim. O kadar çok şey yaşamıştık ki kelimelere ihtiyaç yoktu. Bazen basit bir cümleyle ne kadar çok şey anlatabileceğimizi biliyorduk.

Bir süre sonra, çocukları ve eşimi yanıma alıp, hep birlikte eski anılara karışmak için o özel yere doğru yola çıktık. Yusuf da ailesiyle gelmişti. Çocuklar mutlu bir şekilde sohbet ediyor, bizse sessizce iyice yaşlanan ağacımıza bakıyorduk. Yusuf yanıma yaklaştı, gözlerinde o eski, tanıdık bakış vardı. Yavaşça konuştu: "Yine buradayız, her zaman ki gibi." bu sefer isimlerimizi kazımak yerine tek tek hem kendimiz hem ruhu bizimle olanlar için fidanlar diktik.

"Burası bizim yerimiz," dedim içimden. "Ömer, Rim, Hasan... Hepsi burada." Ve bu an, kaybettiklerimizin sonsuza dek bizimle olacağını, her zaman içimizde yaşadıklarını fark ettiğimiz o andı. Gelecek, bu toprakla, bu ağaçlarla yeniden şekillenecekti.

15.

ZAMANIN KIYISINDA

Narin Çağlar

Şanlıurfa - Milli İrade Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Emre 17 yaşındaydı, son sınıf öğrencisiydi. Notları iyiydi, öğretmenleri onu disiplinli buluyordu ama o, her gün kendini aynı boşlukta hissediyordu. İçinden hiçbir şey yapmak gelmiyor, zaman sanki ağır ağır akıyor ama aynı anda elinden kaçıyormuş gibi hissediyordu.

Saat sabah 6:47. Alarm yine çalmadı. Ya da çaldı da, Emre duymadı. Gözlerini açtığı anda tavandaki çatlağa uzun uzun baktı. Her sabah yaptığı şey buydu: Tavanın aynı köşesine bakmak ve aynı düşünceyle güne başlamak.

“Hayat ne zaman bu kadar renksizleşti?”

Bir sabah, okula giderken eski bir saatçi dükkânının önünde durdu. Vitrinde kocaman, altın çerçeveli bir masa saati vardı. Saati yapan adam içeride, büyülü bir dikkatle minik bir vidayı yerine oturtmaya çalışıyordu. Emre, saate bakarken zamanın yavaşladığını hissetti. İçeri girdi.

“Merhaba,” dedi tereddütle.

Yaşlı saatçi başını kaldırmadan gülümsedi. Zamanla ilgili bir sorun mu var delikanlı?- - Emre, ne diyeceğini bilemedi. “Bilmiyorum. Sanki zaman beni geçip gidiyor ama ben hâlâ aynı yerdeyim,” dedi

Saatçi, gözlüklerini indirip Emre'ye baktı. "Herkes zamanın içinde bir yerlerde kaybolur bazen. Ama bazıları... zamanı bulur."

Bu cümle Emre'nin zihnine kazındı. Ertesi gün tekrar gitti, sonra yine. Saatçiden saat tamiri öğrenmeye başladı. Minik vidalar, küçücük dişliler, dikkat gerektiren işler onu hem zorluyor hem de sakinleştiriyordu. Her şeyin bir düzeni, her parçanın bir yeri vardı. Tıpkı hayat gibi... ama hayat kadar karmaşık değil.

Bir gün saatçi, eline eski, çalışmayan bir cep saati verdi. "Bu saat özel. Zamanı durdurmaz ama anlayan için sana zaman verir."

Emre haftalarca uğraştı o saati tamir etmek için. Her parça yerine oturduğunda kendi içindeki boşluğun da dolmaya başladığını fark etti. İlk kez bir şeye tutkuyla bağlandığını hissetti. Saat sonunda çalıştığında, sanki kendi kalbi yeniden atmaya başlamış gibiydi.

Emre saati çalıştırdığı an, o küçücük "tık" sesi odada yankılandı. Küçük ama derin bir sest; sanki sadece bir dişlinin değil, Emre'nin de iç dünyasının dönmeye başladığını ilan ediyordu. O gün saat 16:12'ydi. Bu anı bir kenara not etti. Artık zamanı izlemek değil, onunla birlikte yürümek istiyordu.

İlk hafta boyunca Emre, saatle neredeyse konuşur gibi yaşadı. Okuldan gelir gelmez dükkâna gidiyor, saatçiden yeni şeyler öğreniyordu. Saat mekanizmasının nasıl çalıştığını anladıkça, hayatın da öyle işlediğini fark etti. Bazen büyük bir hareketi küçük bir vida başlatırdı. Bazen tek bir saniye, bir ömrü değiştirebilirdi.

Bir ay sonra, Emre kendi ilk saatini yaptı. Kasa sade ama içi zarıftı. İçine kendi ismini değil, "16:12" yazdı. Onun yeniden başladığı zamanı. koluna taktıktan sonra her şey daha anlamlı gelmeye başladı. Artık okulda da daha dikkatliydi. Öğretmenlerinin söylediği her cümlede, zamanla ilgili bir anlam arar oldu. Kitap okumaya başladı; özellikle zamanı konu alan felsefi ve psikolojik kitaplar dikkatini çekiyordu.

İkinci dönem geldiğinde, Emre artık sadece dükkâna gelen saatleri onarmıyor, onları dinliyordu. Her eski saat, bir geçmiş taşıyordu. Saatçiye "Bu saat sence kimindi?" diye sorduğu gün, yaşlı adam ona şöyle demişti: "Bu meslekte asıl tamir ettiğin şey, zamana gömülen hikâyelerdir."

Bu cümle Emre'yi etkiledi. Kendini sadece bir tamirci değil, bir

zaman hikâyecisi gibi görmeye başladı. Her saat, onun için bir insanın suskun geçmişi, kırık hatıralarıydı. Emre, o saatleri onararak, aslında insanların geçmişine de bir köprü kuruyordu.

Mezuniyet günü yaklaştığında Emre, sınıf arkadaşlarının gelecek planlarını dinledi: doktorluk, mühendislik, hukuk...

Emre'nin sırası geldiğinde kısa ama güçlü bir cümle kurdu: "Ben saatçi olacağım,"

zamanı tamir eden bir hayat seçtim.

Salon önce sessizdi. Ardından gelen alkışlar, sadece onun kararı için değil, o karara uzanan sessiz ama anlamlı yolculuk içindi.

Yıl sonu yaklaştıkça Emre'nin içi tuhaf bir heyecanla doluyordu. Artık kendine bir yol çizmişti. Sınavlara girdi, başarıyla geçti ama tercihini diğerlerinden farklı yaptı. Bir üniversitenin geleneksel sanatlar bölümüne, saat yapımı ve onarımı üzerine eğitim veren nadir bir bölüme başvurdu.

Ve nihayet... Mezuniyet günü geldi.

Sabah 6:47'de uyandı. Bu kez alarm değil, kendi kalbi onu uyardırmıştı. Aynı tavan, ama artık çatlağa değil, duvara astığı küçük bir saatin tik tak sesine bakıyordu. O saat, onun tamir ettiği ilk saatti. Yüzünü yıkadı, takımını giydi, aynaya baktı. Aynadaki çocuk değil, zamanı tanıyan bir genç adamdı artık.

Saatçi dükkânını Emre'ye devrettiğinde sadece anahtarları değil, aynı zamanda bir hayatı da teslim etti.

Artık zamanı sadece ölçmüyor, yaşıyordu da. Her sabah saat 6:47'de uyanıyor, tavan yerine hayallerine bakıyordu.

Çünkü bazen bir saat, bir hayatı yeniden başlatabilir.

Emre artık zamanın içinde kaybolan biri değil, onu yönlendiren biriydi. Her sabah 6:47'de uyanıyor, dükkânın ahşap kapısını araladığında içeri dolan sabah ışığını selamlıyordu. Raflardaki saatler birer dostu olmuştu; her birinin tıkırtısı, ayrı bir melodiydi onun için.

Artık saatleri tamir ederken yalnızca mekanizmalarını değil, geçmişlerini de dinliyordu. Kimi saat, yıllarca bir asker cebinde taşınmıştı; kimi, bir babanın oğluna verdiği son hediye idi. Emre için her biri, zamana kazınmış küçük hikâyelerdi.

Zamanla mahalledeki insanlar onu sadece bir saatçi olarak değil, bir sırdaşı olarak görmeye başladılar. Saat bozulduğunda ona gelirlerdi ama aslında anlatmak istedikleri başka şeyler olurdu: bir kayıp, bir umut, bir başlangıç. Emre, onların sözlerini kesmeden dinler, saati onarıırken onları da onarırdı. O konuşmasa bile sessizliğiyle insanlara dokunurdu.

Bir gün dükkâna, eski bir öğretmeni uğradı. Emre'yi görünce şaşırdı, hayran kaldı. "Senin böyle bir yerin olacağını hiç düşünmemiştim," dedi. Emre gülümsedi. "Ben de düşünmemiştim," diye karşılık verdi. "Ama zaman, bazen en doğru cevabı fısıltıyla verir."

Her gece dükkânın ışığını kapatmadan önce, tamir tezgâhının kenarına oturur ve ilk yaptığı saatler'den birine bakardı. O saatin tik takları hâlâ aynıydı ama Emre değişmişti. Artık onun zamanı sadece saniyelerden ibaret değildi; dostluklardan, sessizliklerden, göz kırpan umutlardan örülü bir öyküydü.

Ve bir gün, belki kendisi gibi yönünü kaybetmiş başka bir genç o dükkânın önünde duracak, vitrindeki bir saatin sarkacında kendini bulacaktı. O gün geldiğinde, Emre o eski cümleyi hatırlayacaktı:

"Zamanı bulmak isteyen biri, önce kendi içindeki sessizliği duymalı."

Çünkü bazen, bir saat sadece zamanı göstermez...

Bazen bir saat, bir hayatı yeniden inşa eder.

16.

SAHRA

İlkan Bilal Kul

Konya - Mahmut Sami Ramazanoğlu Anadolu İmam Hatip Lisesi

Benim adım Sahra. Benimle tanışmak ister misiniz? Aslında kimse benimle pek tanışmak istemez. İnsanlar beni pek sevmez. Ben onlara göre işe yaramaz biriyim. Hiçbir güzelliğim, hiçbir faydam yoktur. Beni bunaltıcı bulurlar. Benimle yaşamak onları tedirgin eder ve korkutur. O yüzden bende kendimi pek sevmiyorum. Bence de hiçbir işe yaramıyorum. Gündüzleri çok sıcak, geceleri çok soğuşum. İnsanların yaşamak için ihtiyaç duyduğu su bende hiç yok. Topraklarım hiç bereketli değil, topraklarımda bırakın ağaç yetişmesini, ot bile bitmez. Ben Afrika Kıtasının kuzeyinde yer alan dünyanın en büyük sıcak çölü Sahrayım. Zaman zaman ziyaretçilerim geliyor. Arazi araçları ya da develer ile geziyorlar üzerimde. Biraz fotoğraf çekip gidiyorlar. Onlarda haklı suyun olmadığı, sıcaklığın çok fazla olduğu bu yerde kalıp ne yapacaklardı. Beni düzenli olarak ziyarete gelen tek şey vardı oda rüzgârı. Düzenli olarak eser, üzerimden kumları alır götürür, yine üzerimde eserek yeni kumlar getirirdi topraklarıma. Bu sayede dünyanın farklı yerlerine gelen kumlarla sohbet etme fırsatım oluyordu. Böyle sohbetler esnasında öğrenmiştim dünyadaki güzellikleri. Dünyadaki güzelliklerin varlığından haberdar oldukça kendi kendime sorular sorardım.“ Beni Allah neden yaratmıştı? Varlığımın kime ne faydası vardı ki. Dünya üzerinde kocaman bir alan kaplıyordum. Boşuna yaratılmıştım. Kumlarla sohbet ettikçe daha da benimsemiştim boşuna yaratıldığımı. Ama kimseye bir şey söylemiyor, belli etmiyordum bu duygumu.

Yine her zamanki gibi sıcak, sapsarı bir günde öyle durmuş, bereketsiz olduğumu, faydasız olduğumu düşünüyordum. Ben olmasam da dünya yaşanılacak bir yer olurdu. Benim kapladığım bunca geniş alanda uçsuz bucaksız ormanlar, nehirler olabilirdi diye düşünüyordum. Dünyada ne güzel yerler vardı. Akarsular, denizler, okyanuslar... Rüzgarlarla gelen kumlar anlatıyordu dünyanın güzelliklerini. Nil nehrinden bahsetmişti bir kere. Nil nehrinin güzelliğini günlerce anlatıp bitirememişlerdi. Sadece Nil nehrinin değil, çevresinin de nasıl bereketli olduğunu etrafında çeşit çeşit bitkilerin ve ağaçların yetiştiğini anlatmışlardı. Benim neyim vardı ki. Bomboş bir kum yığımıymış işte. Sonra başka bir zaman rüzgarlarla okyanuslardan gelen kum taneleri de, okyanusun mavisini, büyüklüğünü çeşit çeşit balıkları, deniz canlılarını anlatmıştı. Nil nehrinden büyük mü diye sormuştum. Okyanusun yanında Nil nehri küçük bir su damlası gibi kalır demişti. Ne güzel anlatmıştı. Keşke bende öyle büyük bir okyanusa sahip olsaydım diye iç geçirdim.

Günler günleri kovalıyor ben yine mutsuz ve neden varım ki diye düşünürken rüzgarlarla gelen bir kum tanesi bana geldiği yeri anlatmaya başlamıştı.

“Ben orta kuşaktan geliyorum “ demişti.

“Orası neresi “ dedim.

“Dört mevsim belirgin bir şekilde yaşanıyor biliyor musun” dedi. Nereden bilecektim ki bildiğim tek şey kavurucu sıcak ve gece olunca ortaya çıkan dondurucu soğuktu. “Anlatsana” dedim kum tanesine.

“Dünyada ilkbahar yaz sonbahar kış mevsimlerinin yaşandığı tek yer” dedi. Ve anlatmaya devam etti. “Kışın kar yağar her taraf bembeyaz olur. Hava çok soğuk olur. Hiçbir kar tanesi yeryüzüne inerken birbirine değmez. Ve hiçbir kar tanesinin şekli birbirine benzemez. Allah EN GÜZEL ŞEKİL VERİCİDİR. Kış biter hava yavaş yavaş ısınır. Karlar erir ve kupkuru dallar çiçek açar. Her çiçek bir tohumdur. Kupkuru dallarda çiçekler açtıran Allah EN GÜZEL YARATAN YOKTAN VAR EDENDİR. Kupkuru topraklar ilkbaharın gelmesi ile yemyeşil olur. Hava gittikçe ısınır ve yaz ayı gelir. Çiçek açan ağaçlar meyve vermeye başlar. Çeşit çeşit sulu sulu tatlı tatlı meyveler yaratan Allah KARŞILIKSIZ ve ÇOK ÇOK VERENDİR. Sonra yaz ayı biter. Havalar soğumaya başlar. Ağaçlardaki meyveler biter. Yeşeren otlar kurur. Yağmurlar yağar. Rüzgarlar eser. Yapraklar dökülür. Etraf sarı renge ve sarının tonlarına bürünür. Allah HERŞEYİ BİR DÜZENDE ve SIRADA YARATANDIR. “

Ne güzel anlatmıştı. Bir gün benim topraklarımda da olur muydu bu anlattıkları. Ama imkansızdı.

"Ben Sahra... Bereketsiz topraklara sahip, üzerinde hiçbir otun bitmediği, yeşermediği Sahra. Dünyanın en sessiz yeri Sahra. Kim-senin gelmek istemediği, gelse bile yaşayamayacağı Sahrayım ben. Dünyanın en büyük sıcak çölüyüm. Ne faydam var ki? Hiçbir faydam yok. Boşuna yaratılmışım. Gereksizdi varlığım. Dünyada o kadar güzellik varken ben boşa yer kaplıyordum." Biraz yüksek sesle söylemişim. Bu zamana kadar içimden geçirdiğim düşünceleri bağırarak söylüyordum. Üzerimdeki kumlar, gökyüzü, güneş hepsi duy-muştu. Esmekte olan rüzgârda.

Rüzgâr esiyor kum tanelerimi uçuşturuyordu. Çok kuvvetli esi-yordu her zamankinden çok. Onca zaman üzerimde esiyordu. Ben-den kumlar götürüyor, yeni kumlar getiriyordu da bir kere olsun kendisi ile sohbet etmemiştik. Ne rüzgar bana ne de ben ona hal hatır sormamıştık. Bugün ne kadar da kuvvetli ve güçlü esiyordu. Sanki bütün kum tanelerimi alıp götürecekti. Etrafımda dönüyordu. Kumlarımı yukarı çok yukarı doğru çıkardı. Bir hortum etkisi oluş-turmuştu. Bunu neden yapıyordu anlam veremedim. " Bugün sana ne oldu neden böyle deli deli esiyorsun." diye seslendim. Yavaşladı rüzgâr daha sakın esip benimle konuşmaya başladı.

"Merhaba Sahra, onca zaman üzerinde eserim. Geçer giderim. Ne sen bana selam verdin, ne ben sana. Bugün yine üzerinde eserken sesini duydum. Boşuna yaratıldığını, hiçbir işe yaramadığını söyler-ken duydum seni. Birazda sitem ediyordun. Şaşırdım böyle düşün-mene. Hiç düşünmedin mi bu esen kumlar nereye gidiyor diye."

"Nereye gidiyormuş. Dünyanın bir yerine gidip başka bir kum-la birleşiyor nereye gidecekte. Ha sıcak sahra üzerinde bir kum ha başka bir toprak üzerinde kum hiçbir farkı yok. Okyanuslar, orman-lar, Nil nehri, mevsimler ne güzel yerler varken dünyada birde bana bak neyim var. Sapsarı kocaman bir boşluk. Sıcak güneş ışığı olduğu gibi topraklarımda. Ne güzelliğim var. Kim geliyor ziyaretime. Söyle bana rüzgâr. O kadar geziyorsun var mı benden daha sessiz bir yer. Neden varım ki. Boşuna yaratılmışım. Aksini iddia edebilir misin? Söyle bana söyle." Ve kendimi tutamadım ağlamaya başladım.

"Bak gözyaşım bile yok. O kadar susuz o kadar bereketsizim" de-dim.

“Evet, Sahra haklısın çok sessiz çok sıcak çok kuraksın. İnsanlar seni ziyarete gelmiyor çünkü suyun yok. İnsanların yaşamasına da elverişli değilsin. Hatta hayvanlar için bile yaşamaya elverişli değilsin. Sana dünyada ki bir yerden bahsetmek istiyorum. Senin olmak istediğin ama olamadığın bir yerden Amazon ormanlarından. Yemyeşil kocaman bir alan. Dünyanın en büyük yağmur ormanı. İnsanlar Amazonu anlatırken balta girmemiş orman derler. Öyle uzun ağaçlar öyle büyük yapraklı ağaçlar var ki. Dünya su kaynakları arasında en fazla suya sahip olan bir bölge. Atmosferdeki oksijen ve karbondioksit dengesini koruyan Amazondur. Dünyada üzerinde en fazla türe sahip olan orman, Amazon ormanlarıdır. Senden ne kadar farklı Sahra görüyor musun? Amazonda yağmurlar yağıyor, çeşit çeşit hayvanlar yaşıyor. Sende ise hayat yok diyebiliriz.”

Daha fazla dayanamadım. Bu rüzgâr ne yapmaya çalışıyordu. Zaten üzgündüm. Beni daha fazla üzünce eline ne geçecekti ki. Yeter sus tamam anladım. Amazon çok güzel bir yer. Büyük büyük ağaçlar, çeşit çeşit hayvanlar var. Benim gibi bomboş ve gereksiz değil dedim. Ama rüzgâr susmuyordu. Dur daha bitmedi anlatacaklarım dedi. Daha da üzüldüm canım sıkılarak dinlemeye devam ettim çünkü Rüzgârın susmaya niyeti yoktu.

“Sözümü kesmeden beni dinle.” dedi. “Amazonun bu kadar güzelliğinin yanı sıra bazı eksiklikleri de var. Topraklarında çok fazla ağaç var ama toprakları çok verimsiz. Toprak örtüsü sürekli yıkanıldığından toprak için gerekli olan mineraller Amazon ormanlarının topraklarında çok azdır. Ağaçların boylarının çok yüksek olması ve ağaçların çok sık olmasından dolayı güneş ışığı Amazonun topraklarına ulaşmıyor. Buda toprakta vitamin ve mineral eksikliğine neden oluyor. Amazon sayısız güzelliğini sayısız nimetini ve sayısız canlıya ev sahipliğini başka bir şeye borçlu.” Dedi. Rüzgâr.

Bense duyduklarımı çok şaşırmıştım. Ağaçların büyümesi, yağmurların yağması için kime ihtiyacı vardı ki. Rüzgâr devam etti anlatmaya:

“Amazon güzelliğini ve varlığını neye borçlu biliyor musun? Güneş ışığını doğrudan topraklarına alan, mineral ve vitamin açısından oldukça zengin topraklara sahip olan, üzerinde canlıların yaşayamadığı, suyun hiç olmadığı, dünyanın en sıcak ve sessiz yeri olan, ziyaretçisinin olmadığı kendisinin ise bereketsiz ve boşuna yaratıldığını düşünen Sahra' ya borçlu.” dedi.

Duyduklarıma inanamamıştım. Rüzgâr benimle dalga geçiyor olmalıydı. Ya da daha fazla üzülmem diye böyle bir şey söylemişti. Bu nasıl olur benim kendime faydam yok ki. Neymiş efendim Amazon güzelliğini bana borçluymuş. Topraklarım verimliymiş. Madem öyle neden tek bir ağacım yok üzerimde. Kim olsa gülerdi buna. "Ne saçmalıyorsun sen rüzgâr" dedim. Kızgın çok kızgındım. "Olani anlatıyorum." dedi.

"O kadar estim üzerinde. Gelen kum tanelerine sordun nereden geldiklerini. Tek tek anlattırdın da. Neden bir kere bile olsa bana bu kum tanelerini nereye götürüyorsun diye sormadın. Büyük Sahra sana şunu söylemeliyim ki. Sen boşuna yaratılmadın. Sadece sen değil, dünyada hiç bir şey boşuna yaratılmadı. Hepsinin bir amacı hepsinin bir nedeni var. Allah seni yarattı. Kumlarının aracılığıyla dünyanın en büyük ormanını yarattı. Beni yarattı senin kumlarını Amazonlara götüreyim diye. Rüzgâr çok haklıydı. Nasıl boşuna yaratıldığımı düşündüm. Çok büyük yanıltmıştım. Anlatmaya devan etti Rüzgâr.

"İyi dinle Büyük Sahra, üzerinden alıp götürdüğüm toz kumlarının serüvenini. Yılda ortalama 80 bin ton toz Sahra'dan Amazon topraklarına taşıyor. Besin açısından zengin büyük Sahra kumları sayesinde Amazon ormanları doğal bir şekilde gübreleniyor ve yemyeşil ağaçlar hayat buluyor. Canlıların yaşamının devam etmesine hizmet ediyor. Mineral dolu bu minicik toz bulutları binlerce metre yüksekliğe çıkıyor. Bu çöl tozları rüzgârın estiği yere gidiyor. Rüzgârın estiği yer ise öylesine bir yer değildir. Yüce Allah tarafından belirlenmiştir. Amazonlardır. Eserek bunca toz bulutuyla okyanuslar geçiyorum. Bu yolculuk sırasında yağmur bulutlarına tutunan her bir toz zerresi yağmur oluyor amazon ormanlarının su ihtiyacını karşılıyor. Oradaki canlılara hayat olabilmek için. Senin toz zerreciklerin olmasa Amazonda yağmur yağar mı sanıyorsun. Amazon, büyük Sahrayı yani seni tanımaz. Sen ise Amazonu tanımazsın. Ama her yıl Amazondaki bitkiler ve hayvanlar için senden Amazona kumlar taşıyor. Bu işlem ne kendiliğindendir. Nede boşunadır dedi. Sonra bir esti bir daha esti. Üzerimde şiddetle esti. Deli rüzgâr dedikleri cinsten. Son kez esti tozu dumana katıp gitti.

Rüzgârın anlattıklarını düşündükçe hem şaşırıyorum, hem mutlu oluyordum. Daha yeryüzüne ne kadar faydalı olduğuma inanamazken merak ettiğim soracağım onca şey varken bu rüzgâr nereye gitmişti. Neden gitmişti. Nasılda güzel anlatmıştı Amazonu, benim

bereketli topraklarımı. Nasılda güzel bir yermiş Amazon. Bu güzellikler bende yoktu. Ama Allah bu güzelliklerin yaratılışına, benim topraklarımı ve rüzgârı aracı kılmıştı. Tam bunları düşünürken ;biraz önce havalanan esip giden rüzgâr yeniden geldi. Ama yanında başka bir rüzgârla gelmişti. Biri sağımda diğeri solumda esiyordu. Yeni gelen rüzgârı tanıdım. O da üzerimde eser eser giderdi de bir kere olsun onunla da selamlaşmamıştık.

Merhaba Sahra bak sana üzerinde esip başka yere kumlarını götüren Sirokko rüzgârını getirdim. Onun da anlatacakları var dedi. Sirokka hemen konuşmaya başladı

“Merhaba Sahra. Duydum ki boşuna yaratıldığını düşünüyor-muşsun.” dedi.

“Evet, güneşin yakıp kavurduğu bir kum yığınıyım diye düşünüyordum. Ta ki rüzgâr bana amazonları anlatana kadar.” dedim. Sirokko konuşmaya devam etti:

“Ben üzerinde eserim. Kumlarını alıp giderim. Her bir toz zerreciğin öyle önemli ki. Hayran olduğun okyanusların denizlerin üzerinden geçerim. Akdeniz’in üzerinden geçerim. Nemli havada üzerinden aldığım, sana ait olan o toz zerrecikleri nemle yüklenir. Her toz zerreciği yoğunlaşan su buharına tutunur da kimisi yağmur olur yağar yeryüzüne, kimisi kristalleşerek kar tanesi olur her biri birbirinden farklı desende ve birbirine değmeden iner yeryüzüne. Eğer o toz zerrecikleri olmasa yoğunlaşan hava yağmur olarak değil sağanak olarak yeryüzüne düşer. İşte o zaman rahmet değil de doğal afet olur insanlara.”

Sirokko’nun konuşması bitmemişti ama kendimi tutamadım.

“Boşa yaratıldığımı düşünerek nasılda yanılmışım ” dedim

“Durrrr anlatacaklarım bitmedi. Kumların sadece yağış bırakıyor diye düşünürsen büyük hata edersin. Üzerinden alıp götürdüğümüz kumlarının tamamı yağış bırakmaz. Yağış bırakmayan, rüzgârlarla esen toz zerreciklerinde bitkilerin üzerinde doğal gübre görevi görür. Hani güneş üzerimde, çok sıcakım, insanlar gelmiyor, bitkiler yetişmiyor, canlılar yaşayamıyor diye ağlıyorsun ya.Senin kumların dünyadaki en verimli kum. Güneşin enerjisi ve vitamini doğrudan hiçbir yere gitmeden senin topraklarının üzerine geliyor. Buda senin topraklarını demir ve vitamin bakımından zengin yapıyor. Bitkiler için gerekli olan en yüksek demir senin topraklarında üretiliyor. Her

şeyi yaratan Allah Kuran'da bile senden bahsediyor. Ne güzel demiş Rabbimiz Rum Suresi 48. Ayetinde:

(Allah rüzgârları gönderir. Böylece bir bulut kaldırır da onu nasıl dilerse gökte yayıp, dağıtır ve onu parça parça kılar. Nihayet onun arasından yağmur akıp çıktığını görürsün. Sonunda kendi kullarından dilediğine verince hemen sevince kapılı verirler.)

Benim anlatacaklarım bu kadar. İster inanırsın ister inanmazsın. Sana şunu söylemeliyim ki senin varlığını diğer canlıların varlığı için vesile kılan Allah hiçbir şeyi boşuna yaratmamıştır."

"Allah'ın varlığına büyüklüğüne inanıyorum tabi ki. Ama bir an boşa yaratıldığıma inandım, üzüldüm bunu da kimseye söyleyemedim. İyi ki duydun beni Rüzgâr. İyi ki geldin Sirokko. Varlığıma şükretmemi sağladığınız, görmediğim şeyleri gösterdiğiniz için teşekkür ederim "dedim.

Bir anda iki rüzgâr esmeye başladı. Biri sağımda diğeri solumda esti de esti. İşlerinin hakkını verecek şekilde estiler. Milyonlarca toz zerreciğimi alıp götürdüler. Varoluşumu sorgularken, varlık sebebime şükrettirdiler. İkisi birden gözden kaybolup gitti. Bu sefer biliyordum ikisinin de nereye gittiğini. Güle güle gidin. Amazonlara hayat olun. Yeryüzüne yağmur olun, kar olun. Dünyanın en güzel bitkilerine hayat olun. Ne güzel yaratılmışım. Ne güzel bir amaca hizmet ediyormuşum.

Ben sahra dünyanın en büyük sıcak çölü olan Sahra. Her yıl bereketli topraklarımla dünyanın en büyük ormanı Amazonlara vitamin yollayan Sahra. Amazondaki bitkilerin ve hayvanların ihtiyacı olan yağmura aracı olan Sahra. Boşuna yaratılmayan, varlığı ile diğer canlıların hayatta kalmasına hizmet eden Sahrayım. Gökyüzünde bulut olan ,Yeryüzüne yağmur ve kar olarak düşen Sahrayım. Allah'ın hiçbir şeyi boşu boşuna yaratmadığını, her şeyin bir varlık sebebi olduğunu öğrenen Sahrayım. Topraklarımda su yok diye ağlarken dünyadaki en büyük su kaynağı olan, Amazonlara yağmur olarak düşen Sahrayım. Bereketsiz olduğumu düşünüp üzülürken dünyadaki en bereketli topraklara sahip olan dünyanın en sıcak çölü olan BÜYÜK SAHRA'YIM.

17.

BİR UMUT KIRINTISI

Meryem Balta

Şanlıurfa - Milli İrade Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

“Gazze Şeridi’nde ateşkesin bozulduğu 18 Mart’tan bu yana 600 çocuk öldü, 1600’den fazla çocuk yaralandı.”

Önümde duran küçük televizyonumdan yükselen muhabir kadının sesiyle bir kez daha yüreğim kanamıştı. Gözlerimin sızısıyla ekranda beliren fotoğraflara daha fazla bakamadım ve gözlerimi yumdum, ama nafileydi gözlerimi kapattığımda oluşan karanlığım da kandamlaları vardı sanki. Gözlerimi her yumduğumda kafamın içinde canlanan ve kendini hatırlatan o vahşet beni daha da derinden kanatıyor kendimi sorgulamama sebep oluyordu. En acısı da bu gördüklerime duyduklarıma karşı elimden hiçbir şeyin gelmemesiydi!

“Saye! Saye, koş abim aradı”

Hızla açılan gözlerim mutluluktan doluyordu bu sefer. Doğru mu işitmiştim?

“Saye, çabuk ol abla”

Erkek kardeşimin neşeli sesiyle hızla kalkmıştım oturduğum yerden. Salona doğru hızla adımlarken telefonda kesik kesik çıkan abimin sesiyle nefeslerim bile hızlanmıştı, onun sesi kalbime bir ılıkılık bırakırken gitmeden önce bana umut veren, sımsıkı tutduğum o cümleleri yankılandı zihnimin bir köşesinde.

"En büyük emanet sahibi Allah'tır Saye. Kim sevdiklerini Allah'a emanet ederse onları görmeden ölmezmiş. Allah'a emanet ol Sayem."

Elime aniden tutuşturulan telefonla aylardır sesini dahi duymadığım abim belirdi önümde. Dudaklarında her zaman ki yarım gülüşü vardı kısılan mavi gözlerindeki özlem tomurcukları ağlama isteğimi daha da arttırıyordu.

"Abine selam vermek yok mu?" dedi, cızırtılı sesiyle. Neredeydi bilmiyorum ama telefonların çekmediği aşıkârdu.

"Selamünaleyküm" dedim titrek sesimle. Bakışlarım onu inceliyor bir sorunu olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. İyi görünüyordu fakat gerçekten iyi miydi?

"Ve aleykümselam..." Sonra burnundan güldü hafifçe, sağ elini kaldırdı ağır ağır ve ağlamak üzere olan yüzümü gösterdi. "...Yine mi ağlıyorsun Sayem. Senin o güzel yüzünü bir kez olsun gülerken göremez miyim? Sana söyledikleri mi unuttun mu yoksa? O evin büyüğü sensin artık abiciğim güçlü durman lazım." dediğinde hızla elimi kaldırarak gözyaşlarımı sildim ve hafifçe gülümsedim. Abim istediğini aldığında bu sefer en içten tebessümü yayılmıştı yüzüne.

"Her ağlayan güçsüz değildir Abi. Tıpkı her gülünen mutlu olmadı gibi." dedim burukça ve devam ettim. "Nasıl? Orada durumlar nasıl?" diye sordum ama gelecek cevaptan o kadar korkuyordum ki abimden bunu saklamak için daha fazla gülümsedim. Abim cevap vermek konusunda tereddüt ediyordu, anlıyordum çünkü verebilecek güzel ve umut dolu bir cevabı yoktu. Sessizliğine devam edince dudaklarım burukça kıvrıldı.

"Anlıyorum" dedim. Başka ne denirdi ki buna? Aylardır süren bir katliamın tam ortasıdaydı abim Duha. Kendisi görevine düşkün bir askerdı, İsrail'in Filistin'e saldırılarının en başlarında Gazze'ye görevlendirilmesini istemiş ve ailesini ardında bırakarak nice aileye hayat, umut olmaya gitmişti. Başlarda çok üzülmüş çok kızmıştı ona "Bir sürü kişi varken sen neden gidiyorsun?" diye çok üzerine gitmiştik fakat o "Sizin elinizden gelmeyen benim elimden gelmektedir. Din kardeşlerime yardım boynumun borcudur" diyerek hepimizi susturmuş ve en net tepkisi koymuştu önümüze. Zaman ilerledikçe ona hak vermiş desteklemeye başlamıştık. Göreve gitmeden önceki zamanlarında onu mutlu etmek ailesi ile bolca vakit geçir-

mesi de bizim boynumuzun borcu olmuştu. Üstelik yeni evlenmişti benim abim, eşi Ahsen yenge hamileydi. Abim hem ailesini hem sevdasını hem de daha doğmamış çocuğunu burada bırakarak gitmişti. Kendisi buradan çok uzaklarda olabilirdi fakat kalbinin burada attığına emindim.

“Ne zaman döneceksin?” diye sordum bu sefer. Gelecek cevap belliydi ama yine de her aradığında bunu sormaktan vazgeçmiyordum. Abim derin bir nefes aldı, boynunda salınan künyesi şişen göğüs kafesiyle ses çıkarmıştı.

“Allah nasip ettiği ve herkesin gönül rahatlığıyla Mescid-i Aksa’da namaz kılabilirdiği zaman” diyen gür sesi doldurdu kulaklarımı. Ne zaman sorsam cevabı aynıydı, oradaki zulüm bitmediği sürece yurduna geri dönmek istemiyordu. Kafamı salladım hüznüyle, beni üzgün görmeyi sevmezdi o yüzden biraz neşeli görünmeye çalışıyordum. Fakat hangi neşeyi gösterecektim ki ona? Her gün o bombalar beni kalbimden vururken nasıl neşeli olur nasıl gülerdim.

Zihnimde dönüp duran düşünceler beni olduğum yerden uzaklara götürürken aniden açılan kapıyla irkildim. Gelen kişiyi görmek adına bakışlarımı kapıya doğru çevirdim, karnı burnuna dayanmış olan yengemi görmemle dudaklarımın kıvrılması bir olmuştu. Dolu dolu olan gözleri, her mimiğine yansıyan mutluluğu ve heyecandan nefesleri sıkışmış bir biçimde hızla yanımda bitti. Telefonu ona uzatırken tek kelime etmemiştim çünkü ağzımı açtığım an ağlayacağımı hissediyordum. Ahsen yengem uzun zaman sonra kocasını sağ bir şekilde görmesiyle daha fazla dayanamamış ve o güzel gözlerinden yaşlar akıtmıştı. Hamileydi, olduğundan daha duygusaldı. Anne olmak, büyüyüşüne her gün şahit olduğun bir güzelliğe bakmaya dayanamaktı ve annelik Ahsen yengeme çok yakışmıştı...

İkisinin gözleri de sevdıyla parlarken daha fazla odada kalmamış ve kendimi dışarı atmıştım. Yavaş adımlarım kapının önünden mutfığa doğru ilerlerken kafam çok ayrı yerlerdeydi. Mutfığa girdiğimde bir şeyler doğrayan annemi görmemle zihnimi oraya yoğunlaştırmaya çalıştım. Annem dalgındı, hüznü ve belki de acılı. Elindekini yavaş yavaş doğramaya devam ederken içini kavuran ateşe rağmen narin dudaklarından sessizce döküldü kelimeleri.

“Çok zayıflamıştı” dedi sadece, ama birçok şey vardı o cümlede. Cevap vermedim, sanki versen ne söyleyecektim ki ona? Onların iyi olduğunu mu, bu onu sadece kandırmak olurdu. Orada olan kimse

iyi değildi şu an, ama olacaktı inanıyordum. Allah'ın izniyle bunu da atlatacaktık.

Öylece durdum, kaç dakika geçti, ne oldu bilmiyordum ama çok ayrı yerlere dalmış olan zihnimi kendine getiren şeyin hiç hayra alamet olmadığını biliyordum. Evi dolduran tiz bir çığlık uyumuş olan zihnimi aniden yerinden kaldırmıştı. Birden ayaklanan bedenimi kontrol ettiğimden bile şüpheliydim. Sesin geldiği yere o kadar hızlı koşmuştum ki nefes almayı dahi unutmuştum. Sesin geldiği yeri anladığım an kanım donmuştu ayaklarım yavaşlarken korkuyla kapının kolunu kavradım. Titreyen elim bana hiç yardımcı olmuyor korkumu daha da arttırıyordu. Derin bir nefes alarak araladım kapıyı, yerde hıçkırarak ağlayan yengemi görmemle onun yanına çömelmem bir olmuştu. O kadar kötü haldeydi ki, gözlerindeki yaşlar durmaksızın boşalıyor nefes dahi almadan hıçkırıyordu. Bir eli her zamanki gibi bebeğinin üzerindeydi diğer elinde ise kapalı bir telefon duruyordu. Ne olmuş olabilirdi? Neden bu kadar kötü olmuştu?

Kafamda sorular sıralanırken tüm ev halkı doluşmuştu odaya. Sesime misliyle yansıyan telaş ve korkuyla sordum o soruyu.

"Ne oldu?" derken sesim titremişti. Abim bana dik durmamı söyledikçe bükülüyordum sanki.

"D-duha" dedi kesik kesik ve tekrar hıçkırdı. Abime bir şey mi olmuştu? Korkuyla hızlanan kalbim ve büyüyen göz bebeklerimle anneme döndüm. Onun elindeki bardak yere düşerken sertçe yutkunuşunu gördüm. Herkes beklentiyle Ahsen yengeme döndü bu sefer. Tek bir kelimesiyle hepimizi yıkar tam burada kalbimizin atışını durdurabilirdi.

"Abime bir şey mi oldu?" diye soran bendim. Korku dolu bekleyişimiz sürerken gözlerim yengemin şiş karnına döndü. Bebekler annelerinin duygu durumundan çok etkilenirdi peki benim minik yeğenim şu an ne durumdaydı, o da mı hissediyordu yoksa? Babası için korkmuş olabilir miydi? Elim istemsizce yengemin karnında duran elinin üzerine gitti. Destek verircesine kavradım elini.

Ahsen yengem dudaklarını araladı ve titreyen sesiyle konuşmaya çalıştı. "Biz k-konuşuyorduk sonra birden s-silah ve bomba sesleri geldi. Ç-çok korkunçtu"

Kanım donmuş bembeyaz kesilmiştim. Yengemin ağzından çıkan cümleler gerçek miydi? Bu sözlerin üzerine annem çökmüştü yanı-

mıza, hızla omuzlarını kavramıştı yengemin. Yavaşça omzunu sarsıp onu kendine getirmeye çalışıyordu.

“Oğlum iyi mi? Bir şey söyle bana o iyi mi?!” dedi bir anne yalvarışıyla. Gözlerim doldu acıyla, kalbim kasıldı umutsuzlukla ve çenem titredi hüznle. Yengemin üzerindeki elim boşluğa düşerken aklımda tonlarca senaryo kurulmuştu bile ve hiçbir senaryo mutlu son değildi...

Ahsen yengem kafasını salladı belli belirsiz. “B-bilmiyorum, telefon kapandı.” deyince belirsizlik oturdu tam üzerime. En nefret ettiğim şeydi belirsizlik, tonlarca ihtimal arasında kalmak ve hangisinin yaşandığını düşünmek. Annem titrek bir nefes aldı belki de bağıra çağıra ağlamak, çılgık atmak istiyordu ama o sadece Ahsen yengeme sarıldı sıkı sıkı. Güçlü durmaya çalıştığı her halinden belliydi, gelini ve doğmamış torunu ona oğlundan emanetti, bir şey olmasına izin veremezdi.

“Sakin ol kızım. Güçlüdür benim Duham bunu da atlatır. Hem hiçbir şey net değil kötü düşünüp kendini üzme güzel kızım benim” dedi naif sesiyle. Annemin sesindeki umudu iliklerime kadar hissetmiş ve ona tutunmuşum. Yengem halen ağlıyor kafasını sallıyordu nedensizce, onun bu hali beni daha çok kahrediyor ve ne yapacağımı bilemez halde sadece onu izliyordum.

“Ahsen kendine gel” dedi annem ama yengem tepki vermedi. “Ahsen kendine gel! Kendin için olmasa da bebeğin için güçlü durmalısın. Onu kaybetmek mi istiyorsun?!”

Bu sözler yengemi kendine getiren o cümleler olmuştu. Donmuş bir şekilde anneme bakarken bebeğini kaybetme fikri onu bembeyaz kesmiş, kendine gelmesine sebep olmuştu. Derin derin nefesler alırken sakinleşmeye çalıştığını anlayabiliyordum. Birkaç dakika sonra eli bebeğini daha çok kavramaya çalışırken şimdi daha sakin gibiydi.

“Şimdi elini yüzünü yıkıyorsun ve o saçma sapan olan düşünceleri kafandan atıyorsun. Hatta kalk ve güzelce abdestini al. Oğlumun gözyaşından çok duamıza ihtiyacı var” dedi annem burukça gülümserken. Dolan gözlerindeki yaşlar akmasın diye kendini kasiyor ve gelinine destek olmaya çalışıyordu. Annemin en sevdiğim yanıydı bu, şu an boğazına kadar acıya battığına emindim fakat o bizim için ayakta ve dikti.

Benim ise tek bir duam vardı kalbimin derinliklerinde içimden geçirdiğim. Allah abimin canını yakanların yüzünü güldürmesin, onları toprak bile kabul etmesin...

Annem bana sesleniyordu ama onu duyamıyor tepki veremiyordum. Kaybetme korkusu tüm benliğimi ele geçirmiş durumdaydı. Sanki karanlık bir sokaktaydım hem yönümü hem ışığımı kaybetmiştim. Umutla yürüdüğüm o yolun sonu ya çıkmaza varırsa? Elimde kalan o küçük umut kırıntısını kullanmalı mıydım, ya bir hiç uğruna yitirirsem tüm umutlarımı? Yapacak tek bir şey vardı abimin dediği gibi güçlü durmak. Gerekirse kendimi yakacak ve kendime ışık olacaktım. Elimden geleni yapacak ve umut edecektim. Başka seçeneğim yoktu, abimin iyi olduğunu ummaktan, bir gün Gazze'nin özgür olacağına ve nice zulüm gören Müslümanların bir gün huzura ereceğine inanmaktan.

Aylar sonra duyacağım o dört kelime bile beni pes ettirmeyecek ve doğru olan için savaşmaktan alıkoymayacaktı. Belki kıracaktı beni, belki de yıkacak ama beni dik tutacak olanda onun cümleleri, umut dolu haykırışları olacaktı. Ne yapalım işte, bir umut kırıntısıydı bizimkisi...

"Başın sağ olsun Saye"

18.

BİR ZARFIN PEŞİNDEN: İSTANBUL'DAN GAZZE'YE SESSİZ BİR ÇIĞLIK

İrem Dinç

Diyarbakır - Borsa İstanbul Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Bir sonbahar sabahıydı. İstanbul'un kalabalık caddelerinde yalnız yürüyen genç bir kadın vardı. Adımları ağır ağır, gözleri dalgındı. Şehrin yoğunluğu, hayatın hızlı ve karmaşık temposuna ayak uydurmaya çalışırken onu sıkıştırmış gibiydi. Böyle anlarda kamerasına sarılır, derin bir nefes alırdı. O, Noor'du. Hem bir avukattı hem de bir yönetmen. Adaletin soğuk salonlarında günlerini geçirirken, anlatamadığı duyguları kameranın vizörüne sığdırmaya çalışırdı.

Küçükken, Filistin'in sıcak güneşi altında oyunlar oynarken arkadaşı Yadira'yla hayaller kurarlardı. Noor'un gözlerinin içine bakarak,

"Biliyor musun?" derdi Yadira. "Bir gün bizim sesimiz dünyanın her yerine ulaşacak. Bu savaşın acılarını herkes duymalı. Öyle değil mi?"

Noor tebessümle karşılık verirdi:

"Sen yazarsın, ben çekerim o zaman. Hem de herkes duyar."

Yıllar geçmişti. Savaş onları ayırmıştı. Noor, ailesiyle birlikte İstanbul'a yerleşmişti. Yadira ise artık çok uzaklardaydı. Yazdığı satırlar, savaşın kayıplarını, direnişini ve en umutsuz anlarda bile parlayan umutları anlatıyordu. Noor, arkadaşı için çok endişeliydi. Yıllardır yüz yüze gelmemişlerdi. Çoğu zaman dalıp gider, tüm bu olanların neden yaşandığını sorgulardı. İçindeki karmaşık sesleri

susturmak için kâğıdı kalemi eline alır düşüncelerini döker, mektuplarını Yadira'ya gönderirdi. Ancak uzun süredir ondan ses çıkmamıştı.

"Tam iki ay oldu. Acaba ne yapıyor?" diye düşündü bir gün.

O akşam duygu dolu bir mektup yazdı. Beyaz bir zarfın içine koydu. Dışarı çıktığında hava oldukça soğuktu. Pembe paltosunun yakalarını kaldırdı, gözleri kaldırım taşlarının çizgilerinde kayboldu. Yazdığı satırlarda özlem, çaresizlik ve umut iç içeydi.

Duvarları sarıya boyalı eski bir terziyi geçip köşeyi döndü; postaneye varmıştı. Zarfı görevliye uzattı. Kadın adresi görünce üzgün bir ifadeyle,

"Maalesef, bu adrese birkaç aydır gönderim yapamıyoruz," dedi ve zarfı geri uzattı.

Noor'un boğazı düğümlendi. Tam o anda rüzgâr şiddetlendi. Mektup parmaklarının arasından sıyrılıp uçmaya başladı.

"Hayır!" diyerek peşinden koştu. Caddeler, sokaklar, tramvaylar, insanların konuşma ve ayak sesleri... Derken mektup bir duvara çarpıp yere düştü. Noor eğilip almak isterken gözleri duvarda beyaz tebeşirle yazılmış bir cümleye takıldı:

"Seni yok sayacaklar, sen daha çok var olacaksın. -Sezai Karakoç"

Okuduğu bu cümle kulaklarında çınladı. Gözleri büyüdü, kalbi hızlandı.

"Ona ulaşamıyorum ama onun sesi olabilirim," dedi. Mektubu cebine sıkıştırdı.

Zaten uzun süredir belgesel çekmeyi düşünüyordu. Hızla evine gitti, senaryoyu hazırlamaya başladı. Filistin'de yaşananları, özellikle çocukların gözünden savaşın etkilerini anlatacaktı.

Kamerasını alıp yola koyuldu. İstanbul sokaklarında, göçmen kadınlara ve çocuklara mikrofon uzattı. Uzun uzun sohbetler etti. Bir çekim sırasında, çocuklardan biri yere düşüp ağlamaya başladı. Noor yardıma koşarken kamerasını düşürdü. Merceği kırılmış, ekranı çizilmişti.

"Buraya kadar mıydı?" dedi. Ama hemen toparlandı:

"Bu kadar erken pes edemem." Üniversitedeki eski hocasından bir kamera ödünç aldı.

“Gerekirse telefonla çekerim ama bu belgeseli tamamlayacağım,” dedi.

Bir gece bilgisayar başında videoları düzenlerken bir e-posta geldi. Yadira gizli bir video göndermişti. Gazze’nin sokaklarında oyun oynayan çocuklar vardı; arkada yıkık dökük evler... Ardından Yadira’nın sesi duyuldu:

“Bizi anlat Noor. Işığın buraya kadar geliyor. Bizi anlat ki görünmez olmayalım. Telefon benim değil, ancak bu kadar çekebildim.”

Ve kayıt kesildi.

Noor’un içi burkuldu. Bu görüntüleri belgeselin giriş kısmına yerleştirdi.

Günlerce durmadan çalıştı. Sonunda belgeselini yayımladı. Beklenmedik bir ilgi gördü. Uluslararası platformlardan teklifler almaya başladı.

Bir sabah telefonuna bir mesaj geldi:

“Tebrikler! Belgeseliniz, Uluslararası Yönetmenler Akademisi tarafından Yılın En İyi Belgeseli seçildi.”

Ellerinin titrediğini hissetti. Gözyaşlarını tutamadı. Günler sonra, oldukça kalabalık büyük bir salonda idi. “Noor al-Muqaddasi” diye sahneye çağırıldı. Elindeki heykelciğe baktı ve seyircilere seslendi:

“Bu ödülü, sesini duyuramayan milyonlar ve bir zamanlar çatı katında yıldızlara bakarken birbirlerine söz veren iki masum çocuk adına alıyorum.”

Salonda onu alkışlamayan tek bir kişi bile yoktu. Cümlelerine devam etti:

“Ve eğer bir mektup, duvara çarpıp bir hayali gerçekleştirebiliyorsa... O zaman umut, her yerde filizlenebilir.”

Alkışlar yükselirken Noor gözlerini kapattı. Bir anlığına Gazze’nin tozlu sokakları, çocuk kahkahaları ve Yadira’nın sesi zihninde yankılandı. Sahnedeki ışıklar, onun gözyaşlarını değil, içindeki kararlı ışığı yakalıyordu. Belgeselden elde ettiği tüm geliri, uzakta ama kalbinde yaşayan Yadira gibi aynı kaderi paylaşan insanlara bağışladı.

Kelimeler sustuğunda bir kamera konuşur. Adaletin sesi yüreklerde yankılanır. Karanlık ne kadar büyürse büyüsün, bir ışık gerçeği aydınlatmaya yeter.

19.

MAVİ BONCUK

Suna Beder

Van - Şehit Polis Halil Hamuryen Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

En küçük kardeş kendine gelmeye başlamıştı. Amira “Korkuyorum abla seni göremiyorum.” Dedi. Öksüre öksüre bir hal olmuştu. Nefes alamıyor, hareket edemiyordu. Ağlamaya başladı, sesinde bir korku vardı. “Abla neredesin? Gitme!” dedi. Bağırıyordu ama kendi sesini bile duymakta zorlanıyordu. Etraf zifiri karanlıktı, başını döndürdü ama bir şey göremiyordu. Sağ elini biraz hareket ettirdi, elinin bir şeye çarptığını hissetti bu ablası Lana’nın eliydi. Ablasının elini sıkıca tuttu “Abla sen misin? Uyan abla korkuyorum.” dedi. Sesindeki masum ve bir çocuğun sesinden daha yumuşak tınısı onun bile kalbine işlemişti. Lana öksüre öksüre hareket etmeye çalıştı ama sağ kolu hareket etmiyordu, elini biraz daha çekiştirdi bu yaptığı ani hareket onun kolunun acısını ta kalbinin derinliklerinden hissetmesine neden olmuştu. Sol eliyle gözlerini silmeye çalıştı nefes alamıyordu öksürmeye devam etti. Amira “Abla abla şükürler olsun.” dedi. Eğer şuan bu kolonların altında olmasaydı sevinçten koşup ablasına sarılabılırdi ama bu taş yığını bu sevinç için en büyük engeldi. Ağlıyordu, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Sevinci yaşamak istemesinin sebebi de bu taşlardı. Lana yavaş yavaş kendine geldi “Amira, iyi misin kardeşim?” Dedi. Bir öksürük tufanına kapıldı. Bir süre sonra” Amira korkma iyi misin, bir şeyin var mı?” diye sordu. Amira “Abla ayağım acıyor hem de korkuyorum.” dedi. Lana kendine gelmiş ve olanları anlamaya çalışarak “Amira kıpırdama, korkma

yanındayım.” dedi. Lana’nın kolu kan kaybından yavaş yavaş uyuşuyordu. Lana acısını sezdirmemeye çalışıyordu. Amira “ Abla annem ve babam gibi şehit mi olacağız?” Dedi. Amira’nın sesindeki yumuşak tını hala devam ediyordu. Lana’nın gözleri doldu biraz kendini toparlamak isteyerek hareket etti. “Kardeşim beni dinle Allah bizimle,” biraz yutkunarak “ Allahu teala her şeyi gören, duyardır. Bizi de görür ve duyar. Allah’ın izniyle kurtulacağız.” dedi. Sonra sol elini Amira’ya uzattı “elimi tut ve bırakma, tamam mı? Korkma!” dedi. Amira ağlamaya başladı, bu sefer ablasının sesinde çaresizlik seziyordu. Lana’nın gözleri dolarak “Ağlama Amira’m ağlama.” dedi. Lana Amira’yı sakinleştirmek için sol eliyle gözündeki yaşı sildikten sonra “Amira bak sana ne diyeceğim sana annemin hep daraldığımızda bize söylediği kıssayı anlatayım mı?” Amira sesini çıkartmadı ama korkudan tir tir titrediği dişlerinin çatırdamasından anlaşılıyordu. Lana “ Peki, başlıyorum. Sana Hz. Yunus’un kıssasını anlatacağım.” Lana’nın olgunluğu kendisini bile şaşırtmıştı, Lana kıssaya başladı “Hz. Yunus kavmine Allah’ın varlığını ve eşsiz olduğunu anlatmış o kadar çok anlatmış ki dilinde tüy kalmamış ama kavmi inatla inkar etmiş. Hz. Yunus sıkılmamış sabretmiş Allah Hz. Yunusa ‘ Eğer kavmin inkar etmeye devam ederse helak olacaklar.’ Demiş. Hz. Yunus kavmine ‘Eyy kavmim! İnananlardan olun yoksa helak olursunuz.’ Demiş.” Lana kolunu hissetmiyordu, yutkunarak devam etti “ Kavmi yine inanmamış, Hz. Yunus kavmini terk etmiş, bir gemiyle ayrılmış. Gemide ilerlerken fırtına çıkmış, gemi alabora olmak üzereymiş. Hz. Yunus bunun sebebinin kendisi olduğunu anlamış ve kendisini denize atmış. Hz. Yunusu büyük mü büyük bir balık yutmuş. Hz. Yunus ne hareket edebilmiş ne de çıkabilmiş. Allah’a yalvarmış tövbe etmiş.

Bir süre sonra Allah’ın izniyle balık onu sahile bırakmış. Hz. Yunus kavmine döndüğünde helak olmadıklarını ve Allah’a inandıklarını görmüş. Hz. Yunus şaşırmış ama sonra anlamış ki kavmi helak olmadan önce tövbe etmiş ve Allah’a yönelmişler. Hz. Yunus Allah’a tekrar tekrar şükretmiş. Gördün mü kardeşim kimse burada olduğumuzu bilmiyor ama Allah görüyor. Şüphesiz Allah her şeyi görendir.” Dedi. Amira sesini çıkarmadı zaten annesini dinlerken de kıssanın sonuna doğru uyurdu. Lana seslendi Amira hala elini sıkıca tuttuğunu fark edince Lana’nın içi rahatladı, derin nefes aldı. Amira’nın elini sıkıca tuttu artık kolunu hissetmiyordu, dua etmeye başladı. “ Kaza ve kaderin tek sahibi Allah’ım Hz. Yunus’un, Hz. Yusuf’un, Hz. Musa’nın, Hz. Muhammed(SAV)’in duasıyla geldim. Allah’ım canım

senin yoluna feda olsun annem babam senin yolunda şehit oldular kardeşimin canını bağışla bizi birbirimizin acısıyla sınama bize imtihanımızda yardım et Amin." Dedi. Sol elinde ki bilekliği ağzıyla çıkardı bu bileklik kutsaldı Mekke den getirilmişti annesi şehit olmadan önce Lana'ya vermişti. Ağzıyla çıkarttıktan sonra mavi boncuklu bilekliği Amiranın eline koydu. Amira uyanıyordu "Abla abla" diye ses çıkardı. Lana bitkin düşmüş ve halsizdi, bir telaşla kardeşinin elini sıkıca tuttu." Korkma buradayım." Dedi. Amira " Abla susadım hem de acıktım." Dedi. Lana " Amira sakın ol beni dinle buradan kurtulacağız, korkma. Şimdi bana bir ilahi söyle ben dur diyene kadar susma eğer yorulursan mırıldan ama susma." Dedi. Amira " abla neden?" Dedi. Lana " Bizi duymaları için ben yoruldum hem de biraz dinleneceğim." Dedi. Amira " abla uyuma korkuyorum." Dedi. Lana " Amira korkma elimi tut sadece dinleneceğim hadi bir ilahi söyle." Dedi. Amira endişeyle ilahiye başladı " Allah'ım güzel Allah'ım sen affeden, bağışlayan Allah'ım varlığına aşık ben Allah'm." Lana bu sözleri dinledi artık bedenini hissetmez olmuştu, elleri uyuşmuştu, kan kaybetmişti ve son sözlerini söyledi " Eşhedü enle ilahe illallah ve eşhedü enle Muhammeden abduhu ve resuluhu." Bu sözleri o kadar yavaş söylemişti ki kendisi bile duyamamıştı ve son kez nefes alıp gözlerini yumdu ama elleri hala Amira'nın elindeydi. Amira mırıldanıyordu bir süre sonra içinden tekrar etmeye başladı ablasına seslenemiyordu çünkü onun sesini duyamamaktan korkuyordu. Durmadan ilahiyi mırıldanıyordu gözlerini kapadı ablasının soğuyan tenini hissedebiliyordu. Uyandığında birilerinin onu sarstığını, seslendiğini duydu. Amira hala mırıldanıyordu, bazı seslerin " Başka biri var mı?" diye bağırıldığını duydu. Amira abla diye mırıldanıyordu. Sesler, bağırışlar devam ederken enkazdan ablasının soğuk ve morarmış bedenini çıkartıyorlardı. Amira yanındakilerden kurtulup ablasına doğru ilerledi ağlamıyordu, tir tir titriyordu. Ablasının soğuk ve cansız bedenine sarıldı, kendini tutamadı hıçkıra hıçkıra ağladı, kalbi çıkacak gibiydi sevinçten değil korkudan. Artık önünde taş, kolon engelleri yoktu ablasına doyaya sarıldı ablasının yüzüne dokundu. Bileğindeki mavi boncuklu bilekliği fark etti bunu ablasının elinde görmüştü. Amira mavi boncuğu çıkardı ablasının yüzüne sürdü, kokladı ve eline koydu. Kokusu hala aynıydı şu sözleri söyledi " korkma abla ben yanıdayım." dedi gözyaşlarına boğularak ve o günden sonra ilahi ağzından düşmedi.

20.

SARI OĞLAK

Hatice Kübra Gürbüz

Konya - Konya Anadolu İmam Hatip Lisesi

-Öğretmen , siz mi geldiniz? İçeri geçin.

Oturdum. Sininin altında gıcırdayan tahta görünümlü plastik kasnak, oysa sininin üstü boş. Boş da değil bir çay bardağı benim için, bir çatal, dondurma kabına konmuş tereyağı, çok defalar kullanılmış poşetin içinde biraz şepit ekmek, onlar öyle der o ekmeğe. Ayşe hanım ince belli bardağa çay doldurmaya başladı, etraf çay koktu dudak payına gelince durdu. Çay, bardağın şeklini almış üstünde dumanlar uçuşuyordu, ben çayı sevmem. Yapacak bir şey yok ne onlarda başka bir şey ikram edecek güç var ne de bende o insanları mahcup edecek yüz, kadın da durumdan memnun değil o da istemez miydi bana başka bir şey ikram etmek? Zararı yok! Çayın tadı güzel olmasa da niyeti güzel o bana yeter ya, ama tereyağını çok severim her zaman bulamam ondan herhalde, kadın bir parça ekmek aldı sıcak olmadığından yağ erimedi çatalla etrafa dağıttı sonra elime tutuşturdu hemen ekmeği ısırarak almazdı demezler miydi “Gök görmedik gibi hemen ekmeğe saldırdı!”, “maaşı yetmiyor mu alsın o da kendine, geçindirdiği bir ailesi yok zaten. Senden benden çok kazanıyor bunlar, kim bilir nerelerde harcıyor parasını!” “Gelse istese bizden biz veririz, sadakamız olur” o yüzden ben de ilk olarak çaydan bir yudum aldım, ağzımı ıslatmış oldum sonra ekmeği ısırdım yağ hala katı ama tadı güzel, birazdan elimin sıcaklığından erir zaten. Çaydan bir yudum daha aldım büyük bir yudum almışım.

Ağzım yandı, ne hoş artık ekmeğin tadını da alamayacağım. Ekmeği bitirdim, çayım da bitti. Kadın bardağı doldurmaya çalıştı ama engelledim. Çok ısrar etti, gerek yok.

—Öğretmen Bey hoşgelmissiniz nasılsınız eyi misiniz? Alışdınız mı köyün daşına toprağına?

—İyiyim iyiyim sağ olasınız. İlk köy deneyimim değil bir kaç sene evvel başka bir köye de tayinim çıkmıştı. Güzeldir buralar, havası olsun, insanı olsun.

—Eyi eyi ne güzel. Geldiğiniz için tekrar teşekkür ederiz, son zamanlarda bizim oğlan hasta, çok hasta. Kimseyle konuşmuyor. Evvelsi hafta doktora götürdü bobası, şehire, doktor bişeyi yok dedi şey imiş ee neydi hah pisokolejik. (Arkadan en büyük kızı bağırdı "psikolojiiiiik!" gülüştü.) Sus kız en eyi sen bilin zaten. Biz anlamadık Öğretmen Bey siz okumuş, tahsilli adamsınız bir konuşsanız bize bişey demiyor, sormadığımızdan değil biz olsun akrabalar olsun hep sorduk bişeyim yok dedi. Lütfen Öğretmen Bey parası neyise veririz.

—Ben konuşurum onunla, her şeyin bir hâl çaresi vardır elbet, şimdi söyleyin siz nerde o?

—Davarın başında, hindi Sarıdağ'ın depesine çıkmışdır.

—Tamam, ben kalkayım o zaman haydin sizde sağlıcakla kalın.

—Bir bardak daha çay içeydiniz Öğretmen Bey.

—Teşekkürler, biraz işim var zaten evde, ben durmayayım.

—Peki.

Eve gittim. Bir kaç eski kıyafetim vardı giydim onları, sonra da yola çıktım.

Bozkır toprakları, etraftaki sarı otlar, düz yol ve kurumuş dikenlerden ibaret. Sağım da solum da bozkır, uçsuz bucaksız. Biraz ilerde köylünün diktiği sararmış ekinler sallanıyor, hafif hafif esiyor rüzgar insanın ensesine, serinletiyor az dahi olsa, güneş battı batacak etraf gri mavi arası tonlarda güneşe etrafı turunculaştırmaya çabılıyor, engel olamaz karanlığın çökmesine, üzer mi ki güneşi batmak? Gerçi sabah tekrar doğacak ya! Bilir mi bunu güneş? Bilir mi insan? Hava kuru ve sıcak, bunaltıcı da değil tabii. İnsanı önce huzura çeker, dinginleştirir bozkır. Sonra sorgulatır hayatını, etrafını. Üzerine insanı olabildiğince üzer, üzen bozkır mıdır? Yoksa insanın kederi mi?

Her şeyin sonu var neşenin, kederin ama bozkırın yoktur. O uzanır da uzanır en azından bu bozkır böyledir. Hakkını yiyemezsiniz bu bozkırın sizi üzer ağlatır da, siz fark etmezsiniz o bütün hüznünüzü üstlenir. Yine de hor görürsünüz bozkırı. Halbuki sizden bir şey istemez. Ne vereceksiniz ki zaten ona? onda her şey vardır. Bozkır insan değil ki bizim gibi muhtaç, bencil, kibirli, duygusuz olsa! Sahi bozkırın var mıdır duyguları o da sevinir mi? Özler mi? Ama ağlamaz, ağlasaydı kuru olmazdı. O zaman bozkır dertli! İnsanların acılarından mı? Dertlenme bozkır! Senin sonun olmasa da elbette dertlerinin, hüznünün sonu vardır. Köy dışında bozkırda canlı azdır ama bozkır canlıdır. Sen de bir gün gidecek misin bu dünyadan bozkır? Ölecek misin bizim gibi? Demek sende benden farkın yok ha! Olur mu öyle? Sen bozkırsın! O kadar ya. En büyük aşklar da dostluklar da seninle yaşadı seninle öldü, sen ölmedin, peki sen yalnız mı öleceksin bozkır? Ne yazık! Merak etme bozkır kimse seni sevmese de ben seni seviyorum. Belki benim sevgim sana yetmez, ama haklısın benim sevgim kime yetebildi ki? Sen de özler misin birilerini be bozkır? Benim gibi.

Dağın ayağına vardım. Keçi kokusu etrafa dağılmış, pis kokar ama benim burnum alışık. Bozkırın dağları pek dik değil, kolayca tırmanırsın, etrafta fazla ağaç, yeşil ot görmezsin dağın tepesine doğru görürsün anca. Köpeklerden biri beni görünce yanıma koştu, adını bilmem ama sever bu köpek beni, diğeri gibi ısırmasın bu, o da beni ısırıyor da başkalarını ısırır tabii. Kulaklarının arkasını kaşıdım. Küçük çocuk gibi yere yattı oynaşmaya başladı, biraz da karnını sevdim. Bu kadar basit sanırım bir köpeği mutlu etmek. Yüksek bir ısıklık sesi duydum, köpek hızla doğruldu, davara koştu, yerini aldı. Bende birini gördüm, Hasan'ı. Kaşlarını çatmış. Minicik bir burnu, üstünde pek belli olmayan tek tük çilleri vardı. Annesi sapsarı olan saçlarını kafasına tas koyarak kesmiş, yine de bu kesim ona çok yakışmıştı, yanakları dağın başında esen sert rüzgardan kıpkırmızı olmuş. Yüzü sarıymış aslında ama güneşin altında yana yana rengi tunca dönmüş. Çok tatlı, yakışıklı bir oğlandı. Ne kadar sert bakarsa baksın dokunsan ağlayacak gibi duruyordu. Arkasını döndü gitti.

—HASAN! HASAAAAAN! Baksana çocuk! HASAAAAAN!

Ses vermedi, hızlı hızlı tırmanmaya devam ettim. Dağın başına geldim, yamaçtaki bir kayanın üstüne oturmuş, kafasında bir kep, koyu gri keçeden bir paltosu, kayaya yasladığı bir şıpkısı vardı. Nefes nefese kaldım. Yanına vardım. Geldiğimi hissedince oturuşuna çekidüzen verdi.

—Ah be Hasan o kadar bağırdım, niye ses vermiyorsun?

Cevap vermedi. Karşısındaki manzaraya bakıyordu, bir şeyler düşünüyordu. Güneş batmış etraf gri. Daha eve gitme vakti gelmemiş. Aşağısı ekinlerle doluydu, ağaç az hatta yok, ağaçlar dağdaydı. Nefes nefese yanına oturdum.

—Nasılsın iyi misin Hasan?

Gülümseyerek çocuğa baktım, cevap vermedi. Buydu demek ki hastalığı. Sesimi daha da yumuşattım.

—Eh işte bende iyiyim, geçinip gidiyoruz.

Hasan zeki çocuktı, inatçıydı da, beş dakika geçti yine de cevap vermedi, verene kadar bekledim. Sonra konuştu.

—Ben hasta değilim! Doktor bişeyi yok dedi.

—Ailen neden öyle diyor o zaman?

—Bilmiyorum! Onlar zaten çok konuşuyor, bilmeden konuşuyor!

—Anladım... Hayat son zamanlarda nasıl? Var mı yeni şeyler?

—Yok!.. sizin hayatınız son zamanlarda nasıl?

—İyi, yuvarlanıp gidiyoruz işte ne olsun. Geçen sınıfça gittiğimiz sinema güzel miydi?

Hasan'ın yüzü bir anlığına güldü.

—Evet, güzeldi.

—Tarkan'ı sevdin ha? Sen bir de Battal Gazi'yi gör, bir dahakine sınıfça ona gideriz.

—Öğretmenim, hayat neden var? Neden doğarız? Neden ölürüz?

—Şey... Tabi ki Allah'a kulluk etmek için Hasan.

—Bu doğru değil, siz sade okulda öğrettiklerini söylüyorsunuz!

—Hasan, aklına nerden geldi bu şimdi?

—Geçen ay geçilerden biri bir oğlak doğurdu, oğlak sapsarıydı ama sağırıdı, duymuyodu dediklerimizi, aslında sağır değildi! sadece anamgil öyle diyo. Geçen hafta davara yine ben gelmişidim. Sarı oğlağın bir de abisi varıdı o da gücükdü ama sarı olan daha gücükdü, hem o biraz garaydı, ben davarlan ilgileniyodum, köpekler de yatmışıdı sonra bu iki oğlak dağın ta ucuna gittiler, gördüm, yanları-

na gitmeye çalıştım ama olmadı, sonra gara olan oğlak aşşa düştü. Yanlarına gitdim aşşa bakdım oğlak ölmüşüdü (Avucunun içiyle gözyaşlarını sildi, koluyla devam etti.) gene buraya geldim oturdum, sarı olan yanıma geldi gucağıma oturdu, artık o da mutlu değildi, oynayası kaçmışıdı, keşke sarı olan düşseyidi hem o zaten sakattı!..

Hasan çoktan ağlamaya başlamıştı.

—Allah benim oğlağı mı neden aldı? O'na gulluk etmedi diye mi? Hem o nası bilsin gulluğu? O daha çok gücükdü! Keşke sarı olan ölseyidi, sakattı, Allah'a nası gulluk edeceğidi o!

—Neden kulluk edemesin ki?

—O sakattı, edemez idi!

—Demek sarı oğlak daha iyiymiş ki, Allah onun yaşmasını istemiş, sarı oğlağın sevdikleriyle kalmasını istemiş.

—Kim sarı oğlağı seviyo ki! Kimse onu sevmiyo! Eğer o ölseyimiş sevdikleri daha mutlu olur umuş!

—Annesi onu seviyor, babası, kardeşleri, arkadaşları, öğretmeni onu seviyor Hasan. Allah bizler için en hayırlısını yapar, eğer yanına almak isteseydi onu yanına alırdı. Hem onu kara oğlaktan ayıran ne ki?

—O sakattı. Gara oğlak sakat değil idi, herkes onu seviyodu, ileride bize çok para gazandıracaktı, sayesinde ileride çok paramız olacağıdı!

—Sarı oğlak size para kazandıramaz mı?

—Gazandıramaz! O sakat, nasıl para gazansın o? Kimse onu almak istemez! Kimse onu sevmiyo zaten, kesin onun yüzünden öldü benim oğlağı! Uçurumun yanına gitmezidi o, sarı oğlak götürdü kesin!

—Gördün mü ki? Gerçekten öyle mi olmuş?

—Hayır! Ama herkes öyle diyo! Kimse dinlemiyo! Kimse sevmiyo sarı oğlağı.

—Nerden çıkarıyorsun bunları Hasan? Etme böyle kendine.

—Sarı oğlağı sevseleridi, onu dinlerleridi, öyle demezleridi...

Hasan daha fazla konuşamadı, hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam

etti, kucağıma aldım hemen sarıldı, başını okşadım, kafasını kokladım, öptüm. Çoktan uyumuş kucağımda. Ah be Hasan kim yapar bunu kendine? Sen daha kaç yaşındasın? Sen de haklısın öyle denir mi küçücük çocuğa? Anla sen de aileni

hatalarının farkında değiller çünkü acılılar hâlâ. Ben de ağlama-ya başladım. Hayat neden bu kadar kısa Hasan? Keşke sana bunu anlatabilsem de sen de anlasan, bazen kelimeler yetmez anlatmaya, kelimeler yetse de anlamaz akıl, kabullenmez gönül, kim kabullenebilir ki ölümü? Ne kadar inkar etse de diller, korkar gönül. Bir söz dahi öldürür insanı içten içe, düşünülmeden, acıyla söylenmiş bir söz. Sen de haklısın hiçbir gönül anlamaz da anlatamaz da bunu, sen de haklısın. Büyüdükçe alışacaksın, zorundasın alışmaya; gerçeklerin, acıların zorluğuna. Özleyen gönül neylemez! Ta ki ölene dek. Sonra zaten kavuşursun sevdiklerine, dostlarına, herkese. İnşallah Hasan, inşallah...

—Öğretmen Bey siz mi geldiniz!? İçeri buyurun, geçin.

Bu sefer sofraya yok, dertten ve stresten başka hiçbir şey yok. Hasan'ı sobanın yanına koyduk, içerisi sıcacık, ben de keşke evimde olsam da hemen koysam kafamı yastığa, uyusam, unutsam tüm bunları. Sobanın içinde yanan odunlardan çıtır çıtır sesler geliyor, sakinleştiriyor etrafı da kafamı da. İki kız da sobanın yanına geçmiş ödev yapıyorlar, saçları başları dağınık, hepsine yetişilmez ki! Yanlarına da küçük bir oğlan geçmiş, yatmış yere, kafası iki avcunun içinde ablalarını izliyor, dudaklarını bükmüş kâh anlamsız şeyler söylüyor kâh yazılanları okuyormuş gibi yapıyor. Baba daha dönmemiş şehirden. Davarı da ben eve sürdüm geldim, köpekler olmasa hayatta yapılmaz o iş, üstelik kucağımda Hasan, Allah razı olsun o köpeklerden, Allah' a şükürler olsun o karanlıkta, o halde nasip etti ya bana davarı sürmeye. Şimdi evdeyiz işimiz daha zor, ailesine çocuğun halini anlatmak, keşke Allah canımı alsa da yapmak zorunda kalmasam şu konuşmayı, anne de ben de gerginiz. O ağladı gerçi Hasana bakarken, boş gözükten anlamlı bakışlarından bir kaç damla yaş süzüldü, başındaki çemberiyle sildi onları da. Ah o ana yüreği birinin kaybına mı üzülsün? yoksa diğerlerinin durumuna mı? Sobanın sıcaklığı artık rahatsız ediyor, midemi bulandırıyor. Midemi bulandıran sıcak mı? Yoksa stres mi? Bilmiyorum.

—Neyi varmış Hasan'ımın Öğretmen Bey?

—Abisini çok özlemiş, bir de sizi.

Yağmur yağıyor, yağmurun acelesi yok. Onların var, hava kararıyor, davarı eve sürmeleri gerekiyor. Bulutlar etrafı daha da karartıyor. Etraf sakın, Beyhan aceleyle davarı dağın başından indirmeye çalışıyor. İlk gören o oluyor kara oğlakla sarı oğlağı. Uçurumun kenarındalar, keşke ilk Hasan görseydi. Beyhan, uçuruma pek yaklaşmadan kara oğlağın arka bacaklarını kavradı ve kendine çekti, kucağına aldı. Kara oğlak da korktu, hızlı hızlı nefes almaya, debelenmeye başladı. Beyhan da korkuyor, kara gözlerini yağmurdan açamıyor. Ah hınzır sarı oğlak, hepsi senin yüzünden, neden sıçradın Beyhan'a? Beyhan'ın ayağı kaydı, yuvarlandı, yuvarlandı, yuvarlandı...

—HASAAAAAAN!.. Eşhedü el...

Etraf sakın, yağmur gürültüyü bastırıyor. Neyi bastıracak ki? Etraf zaten sessiz. Hayır, etrafta, her yerde! Sesler gitgide yükseliyor, herkes bağıyor, kim bağıyor? Biri var mı orada? Beyhan, Beyhan düştü ne olur yardım edin... Hasan donakaldı, kafasını göğe kaldırdı. Sarı saçları, tunç yüzü, mavi gözleri, hepsi ıslak. Allah o yağmurdan razı olsun! Hasan'ın hem acısını hem de göz yaşlarını yıkadı küçük bedeninden. O minik kalbi korkuyla sıkıştı son defa, taşa oturdu. Tatlı kafasını mini mini ellerinin arasına aldı. Hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladı, bağıyor, çağırıyor, isyan ediyor haline. Sarı oğlak da geldi, yanına yattı, kafasını eğdi o da. Abisi yerde yatıyor, kucağında kara oğlak. Mavi, kareli gömleği kirlenmiş çamurdan, kandan. Gömleğin kollarını kıvrımış, kafasında olması gereken kep biraz ötesine uçmuş, kara yüzü görünmüyor artık, saçları örtmüş. Kara oğlağı sıkıca tutuyor, yan yatmışlar. Beyhan'ımın elleri buz gibi olmuş, yok mu ısıtacak olan! Ne olursunuz! Bozkır kabul etmedi onu.

Bozkırın dahi gözleri ıslandı. Ne yapsındı o da! Allah'ın işi değil mi bunlar? O bilmez mi bizim için en iyisini? Allah'ım, sen affet bozkırı, yağmuru, bizleri de affet Ya Rabb! Hakkını helal et sarı oğlan, sen de kara oğlan. Siz de affedin bizleri.

21.

DURAKTAKİ GÜLLER

Muhammad Aldibo Alnajjar

Bursa - Süleymanşah Anadolu İmam Hatip Lisesi

İrfan her sabah okula gitmek için otobüs durağında beklerken yaşlı adamı fark etti. Adam her sabah tam aynı saatte aynı yerde bir kırmızı çiçek bırakıyordu. İlk başta sadece garip bir alışkanlık gibi görünürdü, ama sonra İrfan, bu adamın her sabah bu çiçeği bırakma alışkanlığını bir tür bağlılık olarak görmeye başladı.

Bir sabah cesaretini topladı ve yaşlı adama sordu: Neden her sabah bu kırmızı gülü bırakıyorsunuz? Yaşlı adam gözlerindeki derin bir hüznün izleriyle, yavaşça başını kaldırdı: Bu gül, sevdiğim kadının en sevdiği çiçekti, dedi yavaşça. Onunla burada buluşurduk ama bir sabah o gelmedi. O gün, ben ona döneceğimi söyledim ama ben geri dönemedim. Savaş ve zaman bizi ayırmıştı. Şimdi her sabah burada, bu kırmızı gülü bırakıyorum. Belki bir gün bir şekilde, yine beni beklerken bulur. Ama ben bir şekilde ona verdiğim sözü tutmak istiyorum.

İrfan, yaşlı adam anlatırken gözlerindeki acıyı ve özlemi fark etti. Bir an duraksadı ve sordu: Peki, sevdiğiniz kadına ne oldu? Neden geri dönmedi? Yaşlı adam, bir an sessiz kaldı. Gözlerinde eski zamanların izleri vardı. Sonunda derin bir nefes alıp konuştu: Onu hep bekledim. Ama bir gün geri dönemedim. O, hayatını bir amaç için feda etti. O zamanlar sadece sevdiğimi düşünüyordum. Ama şimdi, bir kaybın ne kadar derin olduğunu biliyorum. Yaşlı adam, bir an

durdu, bakışları yere kaydı. Hafif bir titremeye devam etti konuşmaya: Leyla... O, hayatımın en güzel insanıydı. Ama sadece güzelliğiyle değil, kalbiyle, duruşuyla, ruhuyla... Her zaman bir şeyler için çabalardı. Onun hayatta bir amacı vardı. Beni de hep bu amaçla taştırmak isterdi.

Yaşlı adam bir süre sustu. Elleriyle kırmızı çiçeği okşar gibi tutuyordu. Sonra, sesi hafifçe titredi: Ben ise... Ah, ben çok basittim! Onun kadar çabalayan biri değildim. Onun gibi düşünen biri hiç olmadım. Ben sadece onun yanında olmanın yeterli olduğunu sandım. O, bana hep ilham vermeye çalışırdı. Hep daha fazlasını yapmam için beni teşvik ederdi. Ama... ama ben ona hak ettiği değeri vermedim. Yaşlı adamın gözleri dolmuştu, ama sözlerini sürdürdü: O hep etrafındaki insanlara yardım etmek isterdi. Kasaba halkı için, ailesi için, hatta beni daha iyi bir insan yapmak için... Ama ben, sadece onun yanında durmanın yeterli olduğunu düşündüm. Keşke onun verdiği emeğin, onun çabalarının daha çok farkında olabilseydim. Belki o zaman onu hak edebilirdim. Bir an sustu, sanki bir anısını hatırlıyor gibiydi. Hafif bir gülümseme gelmişti ama bu gülümsemenin ardında büyük bir acı saklıydı. Beni sevdi, bana inandı. Ama ben, onun bana kattıklarının farkında olmak için çok geç kaldım. Belki de bu yüzden her sabah bu çiçeği bırakıyorum. Belki bu bir özürdür, belki de onun için yapabileceğim tek şeydir...

İrfan'ın gözleri dolmuştu, gözyaşlarını zorlukla tutarken, “Neden... neden bu çiçekleri hep bu durağın banklarına bırakıyorsun? Bak, yaprakları buruş buruş... Toprağa diksene yaşayacakken, neden burada biriktiriyorsun? Sabah açıp, akşam ölüyorlar, tıpkı bizim gibi... Yaşlı adam, gözlerini tekrar yere indirdi ve fısıldar gibi konuştu: Burası henüz betonlaşmamış, otobüslerin geçmediği bir köşeyken, Leyla'yla buluşmalarımızın sessiz yeri idi. Her buluştuğumuz zaman bahçemizin demir kapısına tutunan güllerden en kırmızısını seçer, dalından koparır, onun kar tanesi ellerine bırakırdım. Sanki her kırmızı yaprak, “beni unutma” diye fısıldıyordu... Leyla gitti, güller soldu. Şimdi burada duran sadece bir otobüs tabelası... Ve her geçen araba, anılarımızdan bir parçayı ezerek uzaklaşıyor... Sadece beni değil, herkesi kurtarmak için elinden geleni yapmıştı. O an, bunu neden yaptığını anlamamıştım. Ama şimdi anlıyorum. O, hayatını her zaman başkaları için yaşadı. Ve ben... ben sadece izledim. İşte bu yüzden, bu çiçeği bırakmaya devam ediyorum. Ona olan sevgimi, saygımı ve pişmanlığımı başka nasıl gösterebilirdim ki?

Yaşlı adam derin bir nefes aldı, sanki söyleyeceği her kelime kalbinden bir parça koparıyordu. İrfan'a dönüp gözlerinin içine baktı: Savaş zamanıydı, her şey alt üst olmuştu. İnsanlar panik içinde ne yapacaklarını bilemez haldeydi. O zamanlar... ben sadece kendimi ve ailemi düşünüyordum. Hayatta kalmaya çalışıyordum. Ama Leyla... Adam bir an sustu, sanki geçmişin ağırlığı omuzlarına binmişti. Elleri titreyerek gülü tutuyordu: Leyla her zaman başkalarını düşünürdü. İnsanlar evsiz kalırken, yaralanırken, herkesin yardımına koşuyordu. Onun o kadar çok derdi vardı ki... Benden yardım istedi.

Ama ben kulak asmadım. Sadece kendi ailemi kurtarmaya çalıştım. Ona sırtımı döndüm. İrfan, adamın sesindeki kırılmayı hissetti.

Yaşlı adam, sanki yıllardır içinde sakladığı bir sırrı itiraf ediyormuş gibi devam etti: Savaş başlamıştı. Askerler geldiğinde, evlerimizi yakmaya başladılar. İnsanlar çığlık çığlığa kaçıyordu. Leyla o anlarda dimdik ayakta dururdu. Onun nasıl cesur olduğunu o zaman gördüm. Yaralıları taşıdı, çocukları sakladı, insanları güvenli bir yere götürdü. Ama ben... ben sadece seyrettim. Kendi ailemle kaçmaya çalışırken Leyla'nın bana seslendiğini duydum. "Yardım et!" diye bağıyordu. Ama ben... durup ona yardım edemedim. Gözlerinden süzülen her damla, içinde boğulduğu anılar denizini anlatıyordu. Konuşmaya çalıştığında ise kelimeler, dudakları titriyordu: O gün, onu umursadığımı söyleyemem. Ben kendi canımı kurtardım. Ama o... o herkes için kendini feda etti. Düşman kasabaya girdiğinde, onları durdurmak için karşılırlarına çıktı. Onun ne yaptığını o zaman anlamamıştım. Ama şimdi anlıyorum. Onun yaptığı, sadece benim değil, hepimizin hayatını kurtarmaktı.

İrfan, yaşlı adamın sözlerini dikkatle dinliyordu. "Sonra ne oldu?" diye sordu. Yaşlı adam, İrfan'a bakarken titreyen sesiyle: Leyla, düşman askerlerini kasabadan uzaklaştırmak için bir plan yapıp herkesi güvenli bir yere sakladıktan sonra, düşmanların dikkatini çekmek için onların karşısına çıkıp bağırdı... Leyla'nın cesareti, bizim saklandığımız gölgelerden daha büyük... Leyla onların önüne geçtiğinde, biz uzaktan izliyorduk. Ona yardım etmek istedim, ama bir adım bile atamadım, korktum! Dizlerim taş kesilmişti, korkudan kımıldayamadım. Leyla, diğer cesur kadınlarla düşmanları kasabanın dışına çıkarmak için çalışmıştı. Ama... ama bir noktada planı ters gitti. Yaşlı adamın gözyaşları, artık kendini tutamayacak kadar ağırlaşmıştı. Bir düşman askeri Leyla'nın başörtüsünü çekip aldığı anda, saçları rüzgara karışan sonbahar yaprakları gibi dağıldı. O an, onun

sadece bedenini değil, onurunu da yakaladıklarını hissettim. Leyla, başörtüsünün koparılışıyla korktu, elleri titreyerek saçlarını toplamaya çalıştı. 'Hayır, hayır!' diye bağırdı, bir ananın kucağından bebeği alınır gibi... Düşman komutanı güldü. "Artık bizimsin!" dedi, kirli parmaklarıyla çenesini sıkarak. Leyla'nın gözlerinden süzülen o tek damla yaş, yanağından bir özgürlük damlası gibi akmıştı. Düşman silahını çekti. Bir patlama... Başörtüsü, o beyaz, tertemiz kumaş, kıpkırmızıydı. Gözlerimin gözlerimin önünde onu vurdular!

Adamın sesi iyice alçaldı, neredeyse fısıldıyordu: Ama Leyla, son nefesine kadar pes etmedi. Son sözleri, "Kasabamı koruyun!" oldu. O an, onun ne kadar güçlü olduğunu gördüm. Ben sadece izledim. O ise son nefesine kadar savaştı... Gözyaşları yanaklarından süzülürken, elindeki kırmızı güle sıkıca sarıldı. "O günden sonra, her sabah buraya gelip bu kırmızı gülü bırakıyorum. Bu bir özür mü, bir itiraf mı bilmiyorum. Ama onun beni izlediğine inanıyorum. Bir gün beni affedeceğini umuyorum. Yaşlı adamın sözlerinde çözülmemiş acılar vardı: O, benim kanıma karıştı, bana insan olmanın ne demek olduğunu öğretti. Ama ben, ona layık olamadım. O yüzden bu pişmanlığı hep taşıdım. Bu eller, onun bana emanet ettiği değeri taşımaktan aciz kaldı artık. Pişmanlık dediğin nedir bilir misin? Yaşarken mezara girmektir... Bazen düşünüyorum... Eğer o gece ona yardım etseydim, belki hayatta olurdu. Belki başka bir hayatımız olurdu. Ama şimdi elimde sadece kırmızı gül ve onun hatırası var.

Yaşlı adamın sesi aniden kesildi. Dünya'nın yorgunluğunu taşıyan gözleri donup kaldı. Yaşlı adam, bir an sustu. Gözleri boşluğa bakıyordu, dudaklarından dökülen son cümle havada asılı kaldı. Bir an derin bir nefes aldı ve gökyüzüne baktı. "Leyla... beni affet. Ne olur, beni affet!" dedi. Elindeki kırmızı gül yavaşça yere düştü. İrfan, onun bu hareketine anlam veremedi. Masmavi gözleri gökyüzünde asılı kalmıştı. Kırmızı gül yapraklarını birer birer bırakarak yere düştü. Her bir yaprak, dökülen bir anı gibi sessizce yere düşmüştü...

İrfan'ın içini buz gibi bir korku kapladı. "Amca, iyi misiniz?" diye sordu endişeyle ama yaşlı adam cevap vermedi. Sesi titriyordu. Adama dokundu, o soğukluk İrfan'ın parmak uçlarından yüreğine kadar ilerledi. "Amca, Lütfen!" dedi çılgınlık atarak. Yaşlı adam cevap vermedi. Vermeyecekti de... O an İrfan anladı, düşen sadece bir gül değildi. Bir kalp durmuştu beraberinde bir ömür, anlatılmamış hikayeler, pişmanlıklar ve belki de... Leyla'ya kavuşma ümidi düşmüştü yere. Yaşlı adam, Leyla'ya duyduğu özlemlerle son nefesini vermişti.

Gülü, yere düştüğü yerde kan kırmızısı renginde duruyordu. İrfan, gülü yerden aldı ve yaşlı adamın eline geri koydu. "Amca!" dedi fısıldayarak. "Leyla sizi affetti.

Eminim o da sizi bekliyordu. Belki şimdi, ona kavuşmuşsunuzdur." İrfan, yaşlı adamın cansız bedenine bakarken kalbinde tarifsiz bir ağırlık hissetti. Sadece birkaç saat önce onun yaşadıklarını anlamaya çalışıyordu, ama şimdi, gözlerinin önünde son nefesini verişine şahit olmuştu. Kafası karmakarışıkta, ama bir şey çok netti: Hayat bazen en ağır derslerini en beklenmedik anlarda verirdi. İrfan, sessizce yerden kalkıp yaşlı adamın ellerine sıkıştırdığı kırmızı güle baktı. O gül, yalnızca bir çiçek değil, hayatı boyunca taşıdığı yükün ve pişmanlığın sembolüydü. Elini gülün dikenlerine dokundurdu, ama acı hissetmedi. Sanki bu küçük acı, yaşlı adamın hissettikleri karşısında hiçbir şeydi. Kendi kendine konuşmaya başladı İrfan:

Amca, keşke daha fazlasını yapabilseydim. Keşke seni bu kadar pişman bırakmasaydım. Sonra gökyüzüne baktı. Güneş, yavaşça batıyor, ufukta Leyla'nın hikayesinin gölgesini bırakıyordu sanki. İrfan, yaşlı adamın sözlerini tekrar düşündü. Onun pişmanlığı, İrfan'a derin bir ders vermişti. Yaşlı adamın yanına oturdu ve sessizce ellerini dua eder gibi açtı. Sonra derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı: Amca, Leyla sizin cesaretinizi ve fedakarlığınızı gördü, biliyorum. Ama siz onun için ne kadar kıymetli olduğunuzu fark edemediniz. Belki de bu, bize hayatın verdiği bir ders. İnsan, sevdiklerine zamanında değer vermeyi öğrenmeli. Yoksa, böyle pişmanlıklarla dolu bir hayat yaşıyor, dedi. İrfan başını eğdi, gözlerinden birkaç damla yaş süzüldü: Ben bunu yapmayacağım. Sevdiklerime, dostlarıma, aileme her şeyimi vereceğim. Kimseyi yarım bırakmayacağım. Kimseye, "beni affet" diyecek bir fırsat bırakmayacağım...

İrfan, yaşlı adamın yanından ayrıldıktan sonra gece huzursuz bir şekilde eve doğru yürüdü. Aklında, onun anlattıkları, son sözleri ve yere düşen kırmızı gül vardı. İçinde bir boşluk hissetti, sanki bir parçayı eksik bırakmış gibi. Ne yapacağını bilmiyordu.

Eve vardığında, dedesi hala oturma odasında sandalyesine yaslanmış, gazete okuyordu. İrfan, tereddütle kapıyı açtı. Yüzündeki düşünceli ifade dedesinin dikkatinden kaçmadı. "İrfan, bir şey mi oldu?" diye sordu dedesi gözlüklerini çıkararak.

İrfan, yaşlı adamla geçirdiği saatleri ve onun anlattıklarını bir bir anlatmaya başladı. Ayrıntısına kadar anlatmıştı: Leyla, savaş,

pişmanlıklar... ve yaşlı adamın son nefesi. Dedesinin yüz ifadesi ya-
vaşça değişti. Gözleri dolmuş, bakışları geçmişte bir yere dalmıştı.
Bu adamın adı neydi, İrfan? diye sordu dedesi aniden, sesi hafif
titreyerek. Adını hiç söylemedi. Ama Leyla'dan bahsediyordu. Onu
kurtaramadığı için kendini asla affedememiş, dedi İrfan, hala kafa-
sındaki sorulara takılarak. Dedesi, derin bir nefes aldı. Leyla mı de-
din? diye tekrarladı, sesi alçalmıştı. Ben o Leyla'yı tanıyordum, İrfan,
o adamı da... İrfan, şaşkınlıkla dedesine döndü. "Sen onları tanıyor
muydun? Nasıl yani?" dedi. Dedesi, İrfan'ın elini tutarak evet, İrfan.
O yaşlı adam, gençliğimizde en yakın arkadaşımdı. Adı Tahir'di.
Leyla ise Tahir'in hayatının aşkıydı. Ama savaş her şeyi değiştirdi...
Dedesi, bir an sustu. Sonra titreyen elleriyle eski bir sandık getirdi.
İçinden sararmış bir mektup çıkardı. Bu Leyla'nın Tahir'e bıraktığı
mektup. Savaşın sonunda, Tahir bu mektubu hiç okuyamadı. Çünkü
o, Leyla'nın öldüğünü sanıyordu. Dedesi bir an durdu, gözleri yaş-
la dolmuştu. Ama Leyla, ölmeden önce bu mektubu bana bıraktı.
Tahir'e ulaştırmamı istedi, cesaret edemedim. İrfan şaşkınlıkla de-
desine baktı: "Ama neden? Neden bu kadar önemli bir şeyi ondan
sakladın?" dedi. Dedesi: Çünkü Tahir, Leyla'yı kurtaramadığı için
kendini suçluyordu. Eğer bu mektubu okusaydı, pişmanlıkları daha
da artardı diye düşündüm... Dedesi, mektubu eline aldı. Titreyen el-
leriyle zarfı dikkatlice açtı. Gözleri mektubun ilk satırlarına takıldı.
Sayfanın sararmış kenarları, zamanın acımasız etkilerini taşıyordu.
Ama yazılar halâ okunabilirdi. Mektubu okumaya başladı:

"Sevgili Tahir,

Bu mektubu okuduğunda belki de çok uzaklarda olacağım. Seni
hiçbir zaman suçlamadım. Savaş her şeyi aldı götürdü, ama sevgi-
mizi asla alamadı. Beni kurtarmaya çalıştığını biliyorum. Seni affet-
tim... Çünkü sevgi, affetmek demektir.

Seninle bir ömür geçirmek isterdim. Ama kader bizi başka bir
yola götürdü. Lütfen, kendini affet. Çünkü sen, hep benim kahrama-
nım kalacaksın...

Sonsuz sevgilerimle, Leyla..."

Dedesi, mektubu bitirdiğinde gözlerinden yaşlar süzülüyordu. İr-
fan, ilk kez dedesinin böyle duygulandığını görüyordu. "Bu mektubu
Tahir'in mezarına bırakmamız gerekiyor. Leyla'nın sözleri, onu son-
suz pişmanlıktan kurtaracak. Belki öbür dünyada, Leyla'yla bulu-
tuğunda, bu mektubu okuyacak ve huzur bulacak." dedi dedesi. İr-

fan, dedesinin bu isteğine saygıyla başını salladı. Ertesi gün, Tahir'in mezarına mektubu bırakmak için dedesiyle yola çıktılar. Mektubu, Tahir'in mezar taşının yanına yerleştirdiler. İrfan, gözlerini gökyüzüne kaldırdı ve kendi kendine bir söz verdi: Hayat, affetmek ve sevgiyle yaşamak için. Artık bunu biliyorum. Rüzgar, mezarın üzerindeki mektubu hafifçe sallarken, İrfan, dedesi ve Tahir'in hikayesinin bir parçası olduğunu hissetti. Artık hayatlarına daha farklı bir anlam yüklemişti: Sevdiklerine değer vererek yaşamak ve pişmanlıklardan uzak durmak ... İrfan ellerini toprağa koydu. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Mezar taşındaki isimlere bakarken, içindeki karmaşa durmuştu. Kendi kendine fısıldamaya başladı: Hayat ne kadar kısa aslında. Hep bir şeyleri tamamlamak için uğraşıyoruz ama... belki de tamamlanması gereken hiçbir şey yok. Belki eksiklerle yaşamayı öğrenmeliyiz. Çünkü o eksikler, bize insan olduğumuzu hatırlatıyor. Duraksadı, başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Gözleri dolmuştu ama bir damla yaş bile dökülüyordu: Her şeyin mükemmel olmasını beklerken hayatta ne varsa kaçırıyoruz. Bu dünya bir an, bir nefes gibi. Belki yarın, belki yarından da yakın, her şey sona erecek. O yüzden tam olmadan da yaşayabilmeli insan . Eksik de olsa sevebilmeli, affedebilmeli ve hayatı olduğu gibi kabul edebilmeli.

Ellerini tekrar toprağa koydu. Sanki mezar taşına dokunduğunda yaşlı adamın ve Leyla'nın ruhlarını hissedebiliyordu: Senin hikayen bana çok şey öğretti, Tahir amca. Belki sen son nefesine kadar huzur bulamadın ama senin o eksik sevdan bile koca bir hayatın özeti oldu. O eksiklikte bile bir bütünlük vardı. Seni anladım ve sana söz veriyorum hayatı anlamaya çalışırken, onu yaşamayı unutmayacağım. İrfan, gözlerini kapadı, bir dua mırıldandı ve ayağa kalktı. Hafif bir rüzgar esti. Mezar taşına son bir kez bakarak, kendisini bir şekilde daha hafif hissederek oradan ayrıldı. O anda gökyüzüne baktı. Gülmseyerek fısıldadı: Belki her şey geçiyor ama bazı hikayeler asla bitmiyor...

22.

VAROLUŞUN GÖLGESİNDE

Emine Ayvada

Isparta - Şehit Tevhit Akkan Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Yıldızları izleyebileceğin bir yerde uzanıp uzayın büyüklüğünün tüyler ürperten gölgesinin zihnine düşmesine izin verdiğinde, göreceksin. Sürekli genişleyen ve olası milyarlarca yaşam formunu sahiplenmiş bu beyaz delik için olabildiğine küçük ve aciz bir yaratıktan ötesi değilsin. Çünkü beyaz delik; içine çeken değil sürekli dışa doğru genişleyen, olasılıklarla taşan bir varlık alanı, evrenin karanlık çekiminden çok varoluşun sonsuz fışkırmasıdır. İşte bu sürekli var oluşun ortasında hiçliğini sahiplenmeli, yeri geldiğinde dış güçlerin üzerindeki etkilerine pasif kalmayı öğrenmeli ve bu etkilerin getiregeldiği tüm sorunlardan sıyrılmayı bilmelisin.

Söz konusu dış güçler; bilinç ve bilinçaltımızdaki girdiler, duygularımızın evrilişini kontrol eden her türlü etkidir. Pasif kalmak ise her şeyin öylesine oluvermesine müsaade edilerek buna seyirci kalınması olmadığı gibi, başına gelmiş ve gelecek her türlü senaryoyu kabullenmek de değildir. Tüm bu senaryoların senden tamamıyla üstün kutsal bir varlığın elinden çıkmış yazgılar olduğunu ve hayatının resminin iradenden tamamıyla bağımsız, senden uzakta bir yerde çizildiğini düşünmek ise aynı şekilde varoluşa ters bir anlayıştır. Çünkü söz konusu yaratıcının senin yazgını bilmesi, ateşe elini uzattığında yanacağını bilmen gibidir: ateş, bilgisi sende olduğu için yakmaz. İşte tüm bunların ortası bilinçli tercihlerin sebebiyle veya tüm ihtimaller arasında başına bir şekilde gelenleri anlamak; değiştirebileceksen eyleme geçmek, değiştiremeyeceksen beraber yaşamayı öğrenmektir. Buna iç güçlerle barışmak da denebilir.

İç güçler ise dış güçlerin girdileri sonucu çalışmaya başlayan motorlarımızın ürettikleri, hayatı algılayışımıza aroma veren tatlar gibidir; en basit haliyle "duygu, his" olarak adlandırılabilir. İç güçlerin dışardan girdi olmadan, kendiliğinden oluşması mümkün değildir. Çünkü insan, sıfırdan üretme gücünden noksan bir makinedir; yalnızca içine atılanı öğütebilir. Bu noktada; günlük hayatımızda karşılaştığımız olası her şeyin, yaşamımızı yönlendirmek konusunda nasıl büyük bir güce sahip olduğunu kolaylıkla görebiliriz. Eğer bu girdilerin koşulsuz kölesi olmaya alışırsanız, efendisi olduğumuzu unuttursanız; mutsuzluğun zincirlerine asılırsınız. Çünkü dış güçlerin vereceği mutluluk dahi öylesine geçicidir ki, sonuçta bütün duygular mutsuzluğa mahkumdur.

Memnuniyetsizlik, duyguların kölesi olduğumuzda getireceği sorunlardan biridir. Memnun olma yetisini yitiren insan, her zaman daha fazlasını ister ve hayattan keyif almayı unutturur. Bu noktada ihtiyacı olan pasif kalmayı öğrenmektir. Yeri geldiğinde, sadece durmalıdır. Durmalı, gündelik hayatın akışından uzaklaşıp kim olduğunu, hiçliğini hatırlamalı; derin nefesler alıp ağır hislerini hafifletmelidir.

Yaşamak, tüm yönlendirmelerin ortasında sessizce var olmayı seçebilmektir; çünkü var olmak, dış dünyanın içinde kaybolmadan kalabilmektir.

23.

BİR BAKIŞ BİR UMUT

Kader Akkaya

Ankara - Mamak Anadolu İmam Hatip Lisesi

Ankara'nın sessiz bir semtinde küçük, bahçeli bir ev... Sarıya çalan bakımsız duvarları ile hüznü ve biraz da karanlık... Buranın öylesine durgun, solgun bir havası vardı ki kuşlar ötmüyor; rüzgar esmiyor, yağmur yağmıyor, çiçekler açmıyordu. Bir adam yaşıyordu bu evde. Saçları seyrek, yorgun gözlerle bakan zayıf, ihtiyar bir Ahmet Amca... O da bazen dururdu öylece. Bu semt gibi dururdu. Bir şey mi düşünürdü, bilinmez... Her gün aynı yerde bağdaş kurup oturur, üzgün üzgün iç çekerdi. Bazen saatlerce otururdu. Canını sıkan bir şeyler vardı, mutsuzdu. Gülmez, somurturdu. Bir de ara sıra bahçesine top kaçırıp çocukları azarlardı. Çocuklar pek sevmezdi onu. O da kimseyi sevmezdi. Huysuz, aksi bir adamdı.

Güneşin kızılığını göstermeye başladığı bir gün o her zaman durduğu yere geldi. Toprağı kuru, havası bozuk, hiçbir canlılık belirtisi göstermeyen bu yer Ahmet amcanın küçük bahçesiydi. Yine oturup öylece duruyor, belki de düşünüyordu. Pek iç açıcı bir yer olmasa da güneş buraya da doğuyordu. Ahmet amca fark etmiyor olsa bile doğuyordu. Gökyüzüne pek bakmıyor olsa gerek. Ahmet amca toprak gibi günden güne kuruyordu. Neydi canını bu kadar sıkan? Zaman burada çok yavaş akıyordu, onun içinse sanki durmuştu zaman. Eğildi Ahmet Amca, torunlarının gülüşleri yankılandı kulağında. Eline bir çubuk aldı ve toprağı eşeleyip durdu. Günler günleri kovaladı. Ahmet amca fırsat buldukça bahçesine giderdi. Hiç sıkıl-

miyor muydu? Kuruyup çatlamış toprağın üzerinde bağdaş kurup oturuyor. Boynu bükük, yorgun gözlerle öylece duruyordu. Onun bu halini gören yeni komşusu adama çekingen bir sesle:

–Merhaba! ben sizin yeni komşunuzum, dedi.

Öyle dalmıştı ki yeni komşusunun selamını bile duymadı. Baktı, baktı. Sanki birini bekliyordu. Bir şey olacaktı da kalkacaktı oradan. Ve bir şey olacaktı da bitkin gözleri açılacak, kamburlaşmış beli doğrulup zayıflamış bedeni canlanacaktı ve tekrar gülümsemeye başlayacaktı artık. Komşusu bahçede oturan bu adama yöneldi.

–Hâlâ orada mı oturuyorsunuz? dedi.

Ahmet amca irkildi.

–Kusura bakmayın, sizi korkutmak istemedim. Saatlerdir oturusunuz, nedir böyle sizi düşündüren? Selamımı bile almadınız.

Ahmet amca ayağa kalktı. Ve yine o huysuz, aksi tavrıyla adama baktı.

–Siz beni anlamazsınız. Sizin böyle düşündüren dertleriniz yoktur tabi, dedi. Ve evine girdi.

Yeni komşusu Ahmet amcanın aksine çok cana yakındı. Gökyüzünü izlemeyi seven, güler yüzlü, samimi biriydi. Kimi kimsesi de yoktu. Bu yüzden midir bilinmez bahçe işlerini de çok severdi. Hatta öyle ki birkaç gün içinde kendi bahçesini Babil bahçelerine çevirdi. Renkli, mis gibi kokan çiçekleri, yemyeşil yapraklı meyve ağaçları ve oradan oraya uçuşan kelebekleriyle harikulade bir bahçeye dönmüştü. Bakan bir daha bakar, huzurla dolardı. Bu bahçeyi gören kuşlar tekrar ötüşmeye başlamıştı. Öyle bir havası vardı ki insanları iyileştirirdi. Yine bir gün bu komşu bahçesini sularken Ahmet amca da kendi kurak bahçesine oturdu. Komşusunun bahçesini gören Ahmet amca bir anda sarsıldı. Düşünmeye başladı ve sonra öylece toprağa bakmaya devam etti. O toprağa bakardı. Toprak da sanki ona bakıyordu bu defa. Belli belirsiz bir hareketlenme oldu. Toprak, bir anda Ahmet amcanın gözüne canlanmış gibi gözüksü. Toprak seslendi:

–Bak!

–Nereye bakayım? dedi Ahmet amca.

–Bak! Ve gör.

–Gördüğüm şey yalnızca hüznü. Herkesi aldın benden. Ailemi,

evlatlarımı... Hepsini kaybettim. Kimsem kalmadı. Nereye baksam renksiz, elimi attığım yer kuruyor. Kokladığım çiçekler soluyor. Başıma kötülükten başka bir şey gelmiyor. Yalnız hüznün, sadece hüznün... Bir tek hüznün!

–Bak ve gör! Baktığın yer kadarsın. Bakışlarını göğe çevir. Ancak umudun varsa yaşarsın.

Toprak bir anda eski haline döndü. Ahmet amca şaşkın ve ağlamaklıydı. Doğruldu, başını çevirdi ve komşusunun bahçesini baktı. Kafasını karıştıran bir şeyler vardı. Komşusu da kendisi gibi kimsesizdi. Ama onun bir farkı vardı. Onun umudu vardı. Hep iyi düşünür, güzeli görürdü. Komşusu, Ahmet amcanın toprakla söyleşmesini duymuş olacak ki ona şöyle seslendi:

–Benim de bir ailem vardı. Bir karım vardı gülünce içimi ısıtan; iki kızım vardı, her zaman mutlu olsunlar diye oradan oraya koştururdum. Her şeyimdi onlar benim. Bir trafik kazasında kaybettim her şeyimi. Kimsesiz kaldım bir anda, yapayalnız... Sonra farkettim ki onlar giderken arkalarında güneşi bırakmışlar. Hâlâ görebiliyorum onları; her sabah içimi ısıtan güneşte görüyorum, solmasınlar diye özenle suladığım mis kokulu çiçeklerimde görüyorum. Hayat böyledir. Alır senden sana geri vermek üzere güzellikleri. Sen her zaman sabırla karşıla sana getirdiklerini.

Ahmet amca ağlamaya başladı. Komşusunun sözleri bir ok gibi kalbine saplanmıştı sanki. Ahmet amca göğe baktı. Uzun zaman sonra ilk kez göğe baktı. Gördü, güneşi gördü. Bulutları, uçan kuşları... Ahmet amca umudu gördü. Komşusunun hep baktığı bu gökte huzur buldu. İlk önce kamburlaşmış beli doğruldu. Sonra kalbi umutla doldu, bakışları değişti. Çiçekler bir bir açmaya başladı. Renkli renkli laleler, güller, papatyalar, sümbüller... Ahmet amca havada birbirine karışan çiçeklerin kokusunu içine çekti. Kurumaktan çatlamış toprak yeniden canlandı. Bahçesi yeşile büründü. Rüzgar ahenkle dans ederken Ahmet amca da bu yeniden doğuşu kalbinin derinliklerinde hissetti. Yaşadıklarını değiştiremezdi belki ama nereye, nasıl bakacağını seçebilirdi. Güzele bakan güzeli elbette görürdü. Güzeli bakanın güzel gördüğü gibi. Hayat, denizin derinliklerinde bir mercan misali... Karanlık ve bulanık suların derinliklerinde bir kabuğun içinde saklıyordu güzellikleri. İşte insan zor olanı başarmalıydı. Derine inmeliydi. Yüzeyde karanlık ve bulanık hayat içinde neler barındırıyordu? İnsan baktığı yer kadardı. Bakışlar ne kadar yüksekte orada umut hep vardı.

24.

ÇÜRÜMEYE DOĞRU

Zeynep Sarıkaya

İstanbul - TOKİ Celalettin Ökten Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

“Ruhumu ararken bedenimi de kaybettim.”

Bir zamanlar umut diye bir şey vardı. O kadar yüceydi ki, ona yaklaşmanın bile insanın kalbinde bir şeyleri titrettiğine inanırdık. İçimizde filizlenen bu ince sızı, zamanla bir inanca, bir tapınmaya dönüşürdü. Umut, gözle göremediğimiz ama varlığına inandığımız bir ışık gibiydi — uzak ama ulaşılabilir, soğuk ama dokunulduğunda ısıtacağını sandığımız bir güneş gibi. Onu adeta kutsardık; çünkü o olmadan hayatta kalmanın ne anlamı vardı ki? Umut, devam etmemiz için bir neden, varlığımıza bir amaç veriyordu.

Yaklaşıyorum. Hiçliğin ortasında parlayan tek varlığa... Etrafımı saran bu boşluk, ağır ve sessiz. İçimdeki her ses birer birer susarken, o ışığa tutunmak istiyorum. Ellerimi uzatıyorum, parmaklarım titreye titreye... Yaklaştıkça kalbim hızlanıyor, bir şeyler hissetmeye başlıyorum — belki sevinç, belki korku, belki de sadece bir beklenti. Ama ne olursa olsun, ona ulaşmak zorundayım. Çünkü bu hiçlik, varlığımı her geçen an biraz daha sarıyor; beni bir gölgeye, bir yokluğa dönüştürmeden önce bir şeye dokunmak istiyorum. Bir dayanak, bir gerçeklik, bir anlam...

Ama ne zaman dokunduk, her şey dağıldı. Parmaklarımızın ara-

sından kayıp giden bir rüya gibi... Bir boşluk oldu. Dokunduğumuz yerde ne sıcaklık vardı ne de bir varlık. Sadece soğuk, sessiz ve dipsiz bir hiçlik... Umut, meğer bir yansıma, gözlerimizin önüne asılmış ince bir perdeymiş. Yaklaştıkça gerçeğe dönüşeceğini sandığımız o ışık, aslında sadece bir gölgeymiş. Bir serap gibi... Ulaşmak için adım attıkça uzaklaşan, dokunmak için elimizi uzattıkça daha da silinen...

İşte tam o an, içimde bir şey kırıldı. Sormaktan korktuğum ama cevabını bilmekten daha çok korktuğum o soru yankılandı zihnimde: “Ölüme yaklaşırken insan neye tutunur?”

5 yaşında

Gök yüzü, bu dünyada gördüğü en berrak maviydi. Yankı, gözlerini kaldırıp baktığında, güneşin ışıkları, sanki sadece onun için parlıyor gibiydi. O ışık, dünyaya dair bildiği her şeyin kalbinde yankı buluyor, bir güven veriyordu: “Ben her zaman seninle olacağım.” Sanki bir gölge gibi, her adımını izleyip, karanlıkta yolunu aydınlatmış gibi... Gözlerindeki ışıltılar, dünya ona ne kadar karanlık ve belirsiz olsa da, bu ışıkla her şeyin mümkün olduğunu fısıldıyordu.

Küçük parmaklarıyla avuçlarını doldurdukça, suyun sakın ve durgun yüzeyinde kendi yansımasını görmek isterdi. O an, suyu tutmak imkânsızdı. Ama küçük bir çocuk için her şey mümkündü, düşüncesiz ve saf. Avuçlarına sığdırdığı suyun asla kaybolmayacağını, her bir damlasının birer anı, birer umut taşıyacağını sanırdı. Zamanın, bu küçük anların içindeki büyüğü evrende, bir şekilde duracağını ve her şeyin sonsuza dek kalacağını... Fakat zaman, bir çocuk için bile yavaşça geçer. Her damla, avuçlarının arasından kayıp gittiğinde, bir şey fark etti: Zaman, hiç bir şeyin kalıcı olmasına izin vermezdi. Parmağının arasından süzülen her damla ona fısıldıyordu...

“elinde tutamazsın”

...

Zaman... Zaman, hiçbir ışığın sonsuza dek yanmayacağını usulca fısıldarken, gözlerimizde parıldayan o ateş yavaş yavaş titredi. Önce bir ürperti gibi geçti içimizden — fark edilmez bir sarsıntı. Sonra zayıfladı, sarsıldı, ve nihayetinde, son demlerini verirken, geriye yalnızca soğuyan bir külden başka ne kaldı? Belki bir anının külleri... Belki de hiç var olmamış bir hayalin gölgesi. Ama sonuç hep aynıydı: Ellerimizde kalan şey, bir zamanlar var olduğuna bile inanmakta zorlanacağımız, soğuk ve sessiz bir boşluktu.

Gerçeklik bir sis gibi belirsiz ve geçici değil, daha çok üzerimize çöken, omuzlarımıza yüklenen bir ağırlık gibi. Nefesimizi kesen, adımlarımızı yavaşlatan, varlığımızı sorgulatan bir yük. Ve biz, anlamayı dilediğimiz o küçük boşluğa bakarken fark ederiz ki o boşluk hiç de küçük değildir. Aksine, içimizi saran, büyüdükçe büyüyen, ağırlığıyla ruhumuzu ezen, tanımlanamaz ve kaçınılmaz bir uçurumdur. O uçurumun kenarında dururken geriye bakmak bir seçenek değildir — çünkü geride kalan her şey, zamanın acımasız akışında silinip gitmiştir.

İşte o an gelir... İnsan, hayattan silinip gidecek geçici bir dövmeye olduğunu anladığında. Derisi solup yok olurken geride bir iz bile kalmayacağını bildiğinde... Varlığının kalıcılığına dair beslediği tüm umutların birer yanılsama olduğunu fark ettiğinde. Peki ya sonra? Sonrasında ne kalır? Hatırlanmaya dair bir beklenti mi? Yoksa tamamen unutulmanın kaçınılmaz huzuru mu?

Belki de en korkutucu olan, iz bırakmanın imkânsızlığı değil, bıraktığımız izlerin de bir gün silinmeye mahkûm olduğunu bilmek. Adlarımız, hikâyelerimiz, sevdiklerimiz... Hepsi, zamanın aşındırıcı ellerinde yavaş yavaş yok olacak. Bir kum saatinin son tanesi düşünce, geriye ne kalır? Sesimizin yankısı bile bir noktada susacak. Ve işte o sessizlikte, gerçek yüzümüzle baş başa kalacağız.

O yüzden, vaktin dolmadan şeklini çiz. Ama unutma... O şekil de bir gün silinecek. Ve belki de, en sonunda, önemli olan şey kalıcı izler bırakmak değil, o izi çizerken hissettiklerin olacak. Çünkü yok oluş kaçınılmaz, ama varoluşunun anıları, bir anlığına bile olsa, seni gerçek kılar.

Gerçeklik... Evrenin içinde bir kara delik gibi, sabırla bekleyen, kaçınılmaz ve güçlü bir çekim. Başlangıçta ona karşı koyduğumuzu sanırsınız — özgür olduğumuzu, kendi yolumuzu seçebileceğimizi, ışığa doğru koşabileceğimizi... Ama ne kadar kaçsak da, ne kadar uzaklaştığımızı sansak da, bir gün geriye dönüp baktığımızda fark ederiz: Adımlarımız hep aynı yöne sürüklenmiş. Çekim gücüne karşı koymak, bir kum tanesinin rüzgâra direnmesi kadar nafilidir. Her kaçış, varlığımızın yükünden çalınan kısacık bir nefes olur; kısa, geçici ve yanıltıcı.

Bizi kendimizden kaçırın bu anlar, belki de en büyük kurtuluşumuzdur. Hayallerimizin içinde saklandığımızda, düşüncelerimizin perdesinin arkasına geçtiğimizde, varoluşun ağırlığı bir anlığına ha-

fifler. Ama bu da bir yanılgıdır — çünkü o perdeyi her araladığımızda, gerçeklik hâlâ orada, tüm soğukluğuyla beklemektedir.

Dış dünyanın hissettirdikleri... Ne kadar gerçek olabilir ki? Bir dokunuş, bir kelime, bir bakış... Hepsi, zamanın aşındırıcı rüzgârında eriyip giden birer yankı. Anılarımız, özlemlerimiz, arayışlarımız — hepsi, o derin ve karanlık çekime kapılmadan önceki son çırpınışlarımızdır. Her biri, kaçınılmaz sona karşı verdiğimiz sessiz bir direniş. Ama eninde sonunda, direnişimiz tükenir.

Ve işte o an geldiğinde, hayallerimiz de yavaş yavaş silinir. Geriye sadece, gerçekliğin katı ve kaçınılmaz yüzü kalır. Ama belki de önemli olan, bu yok oluş değil... Kaçarken hissettiklerimizdir. Çünkü o kısa ve belirsiz nefeslerde, en azından bir anlığına, özgür olduğumuzu hayal edebiliriz.

Ama hayaller de kırılacak. O sis — düşüncelerimizin arasına saklanan, bize geçici bir huzur veren o örtü — eninde sonunda dağılacak. Gerçeklik, çıplak ve soğuk yüzünü gösterecek. Ne kadar kaçsak da, ne kadar geciktirsek de, o an gelip çattığında, hayallerin ardında saklanan hakikatle baş başa kalacağız. Ve geriye yalnızca en keskin, en katı haliyle, gri bir gerçek kalacak.

“Ve çocuk, en sonunda sarmaşık ağaçlı ormanın yollarından geçip tepeye vardı. Ruhu, onu orada bekliyordu.”

Küçükken, nereden duyduğumu hatırlamadığım bir masalı anımsayarak geldik buraya. Sarmaşık ağaçlı ormana.

Birisi adımı fısıldıyor. “Yankı.”

Bir yankı gibi havada asılı kalıyor, sonra bir sessizlik. Ne geçmiş, ne gelecek... belki de her şey bir hayaldir, ve bu an bile. Ama fark eder mi? Yıllardır, tek bir şeyi aradım; anlam.

Fakat, anlamın ne olduğunu hiç bulamadım.

Tutunacak bir şey istedim — sağlam, sarsılmaz, beni bu boşluğun ortasında ayakta tutacak bir şey. Ama hayat, kalıcı tek bir şey sunmaz insana. Ne sevgi, ne umut, ne de huzur... Hepsi bir anlığına parlar, sonra sessizce söner. Zaman, elimizdekileri birer birer alırken, geriye yalnızca yokluğun soğuk izi kalır. Ve ben, bunu çok erken anladım. Gitmek, geri dönmek demekti; ama ben zaten çoktan geri dönmeyecek biri olmuştum.

Gerçeklik, bir zaman sonra geriye yalnızca içimde yankılanan

bir acıya dönüştü. Sessiz, derin ve daima orada... Sanki varlığımın özüne işlenmiş, doğduğum andan beri benimle birlikte büyüyen bir kederdi bu. Ne zaman bir ışığa uzansam, parmaklarımın arasından kayıp giden bir su gibi, o ışık da beni terk etti. Ve her defasında, içimde bir şey hıçkırarak ağladı.

Ama hangi yanımda ağlıyordu, bilemedim. Ruhum muydu? Kalbim mi? Yoksa adını bile koyamadığım, varlığımın derinliklerinde saklanan, kimsenin göremediği o kırılğan yer mi? Belki de bu, hepimizin doğumla birlikte taşıdığı ve zamanla kök salan bir kederdi. Bazen öyle tanıdık ki, onun yokluğunu hayal bile edemedim. Bazen de öyle yabancıydı ki, içimdeki acının kaynağını asla bulamadım.

İşte böyle... İnsan bazen kendi içindeki yankıya bile yabancı kalır. Ama ne kadar uzağa gitsek de, ne kadar kaçsak da, o yankı peşimizi bırakmaz. Çünkü belki de, varlık dediğimiz şeyin en saf hali, özümüzde saklanan bu tarifsiz kederden ibarettir.

İşte o an... İnsan bir kez daha kendi varlığını sorgular. Neden buradayız? Nereye gidiyoruz? Bütün bu çaba, bu acı, bu arayış... Bir anlamı var mı, yoksa yalnızca zamanın içinde savrulan birer gölge miyiz? Yaşam, belirsizliğin koynunda bir muamma gibi durur; ne kadar yaklaşıp da asla tam olarak kavrayamayacağımız bir bilmecedir.

Bu gri gerçeğin içinde, umut bile bir yanılsamaya dönüşür. Hayal ettiğimiz her şey, inşa ettiğimiz anlamlar, bağlandığımız duygular — hepsi, zamanın aşındırıcı etkisiyle eriyip gider. Ve sonunda, elimizde kalan tek şey, varoluşun ağırlığıdır. O ağırlık öyle derindir ki, bazen nefes almak bile zor gelir.

ölümle tanışıyor

Yankı, gözlerini yaşlı kadının yavaşça kapanan gözlerine dikerken, bir soğukluk içinde donakaldı. O gözler annesinin gözleri değildi. Annesi, o parlak bakışlarla her zaman dünyayı aydınlatan, yankılanan bir güç ve sevgiyle bakardı. Ama şimdi, karşısındaki bu bedende yalnızca boşluk vardı. Bu zayıf, titreyen beden, annesinin yerine geçmiş bir yabancıydı. Anneler, çocuklarını hiçbir zaman terk etmezdi, değil mi? Hani bir zamanlar annesi, gözleri parıldayarak, ona her zaman güven vermişti? Hani her şeyin üstesinden gelebilecek kadar güçlüydü? Ama şimdi bu beden, her an her şeyden vazgeçmiş gibi sanki. O eski canlılık, bir anda kaybolmuştu.

Yankı'nın boğazında, korkunun ve umutsuzluğun sert bir düğümü vardı. Bir kelime çıkmak istiyordu dudaklarından, ama ne o kelimeyi bulabiliyor ne de sesini duyurabiliyordu. “Beni buraya kadar getirip, daha sonra bırakıp gidemezsin.” diyebilmek isterdi, ama kelimeler dilinde donmuştu. Yalnızca, derin bir acı, bir hançer gibi kalbine saplanıyordu, fakat kan yerine gözlerinden süzülen yaşlar birer sessiz protesto gibiydi. Bu acı, yaşamla ölüm arasındaki ince çizgide her an yok olma hissini doğuruyordu. O koruyucu figürün kaybı, Yankı'yı uçurumun kenarına çekiyordu.

Ve her şeyin sonunda, bir soru fısıldandı:

“Neden ölüyorsun, anne?”

...

Ama belki de asıl soru şudur: İnsan, bu ağır gerçekle yüzleştğinde ne yapar? Savaşır mı? Kabullenir mi? Yoksa, her şeyin bir gün yok olacağını bile bile, yine de hayal kurmaya devam mı eder? Çünkü belki de hayallerin kırılacağını bilmek, onları daha kıymetli kılar. Belki de o sisin dağılacağını bilmek, onu izlerken hissettiğimiz huzuru daha anlamlı yapar.

Beni sarmaya başladı...

...Sarmaşıklar.

İncecik, soğuk ve sabırlıydılar. Bedenime dokundukça varlığıma nüfuz ettiler. Önce bileklerimi sardılar, sonra boynuma dolandılar; içime doğru süzöldüler, damarlarımı keşfettiler. Gözlerimden içeri aktılar; bakışlarımı gölgeleyip anılarımın kıvrımlarına yerleşttiler. Nefes aldıkça daha da sıkılaştılar, göğsüme bastırdılar — her soluk, varlığımla biraz daha daraltan bir ilmek oldu. Sanki içimdeki boşluğa şekil vermeye çalışıyorlardı, bana ait olmayan bir biçime zorlayarak, tanımlamaya çalıştıkları ama asla tanıyamayacakları bir şey yapıyorlardı benden.

Derken hatıralar sardı beni, tıpkı o sarmaşıklar gibi — yavaşça, ama kaçınılmaz bir kesinlikle. Gölgelemler gibi üzerime örtüldüler. Bir yaz gününün kahkahası cınladı uzaktan, tanıdık ve artık imkânsız bir ses. Annemin sesi... Bir zamanlar umutla kurduğum hayallerin fısıltıları... Hepsini aynı şeyi söylüyordu: “Dön.” “Buraya ait değilsin.”

Ama ben nereye döneceğimi bilmiyordum. Çünkü zaten bir zamanlar kaybolmuştum

Sarmaşıklar sıklaştı; nefesim bir cıglığa dönüştü. Zaman, tersine akmaya başladı, sanki anılar gerçeğin önüne geçip beni geriye çekiyordu. Bir çocuk sesi duydum — benim sesimdi. Kırılğan, korkmuş ve çaresiz.

"Burada olmak istemiyorum," diyordu.

Ama 'burada'nın neresi olduğunu bilmiyordu. Ben de bilmiyordum. Belki bir yer değildi burası, belki de bir anın içinde sıkışıp kalmıştım. Belki bir acının, belki bir pişmanlığın içinde... Ama biliyordum ki, neresiye, oradan çıkış yoktu.

Ellerimi uzattım. Ama her şey kayıptı. Parmaklarım, zamanla yok olan boşlukları kavramaya çalıştı; ama sadece soğuk bir hiçlik hissettim. Hatıralar bir film şeridi gibi gözlerimin önünden akarken, bir yankı beni geri çağırırdı. Beni buraya getiren her şey, benden bir adım daha atmaktan korkuyordu. Ama ben korkmuyordum. Belki de korkacak bir şeyim kalmamıştı.

Bir adım daha attım.

Sarmaşıklar gevşedi. Ama beni bırakmadılar. Artık geri dönmeyeceğimi anladılar; ve belki de bu yüzden, varlığımı daha fazla zorlamaktan vazgeçtiler. Beni serbest bırakmadılar, ama sahip de olmadılar. Bir ara boşlukta, bir belirsizliğin içinde sallanıyordum. Ve o belirsizlikte, kim olduğuma, neye dönüştüğüme dair hiçbir cevap yoktu.

"Bana kalıcı tek bir şey söyle ki ona tutunayım."

Ama kimse bir şey söylemedi. Ve ben anladım ki, hayat dediğimiz şey, çözülmek için değilmiş. Onu anlamaya çalışan her zihin, en sonunda bir uçurumun kenarında dururmuş — rüzgârın savurduğu bir yaprak gibi. Ve düşen birinin tek yapabileceği şey, sessizliği dinlemekmiş.

İşte o sessizlik, insana kendi yankısını duyururmuş. Ve bazen o yankı, varlığının duyduğu son sestir.

Sessizlik.

Fısıltılar kesildi. Sarmaşıklar, içimde açtıkları izleri bırakarak geri çekildi. Gövdeleri hâlâ oradaydı, ama ilk kez, beni tutmaya çalışmadılar.

Çünkü artık ben de anladım. Tepeyi görebiliyorum.

Ve orada, o tepede... ölüler.

Hâlâ yaşayanlar.

Ve bir zamanlar burada olanlar.

Her biri, ruhlarının peşinden gelmiş. Kendi bedenlerinden sıyrılmış, kendilerini çürümeye bırakmışlar. Yüzleri yok. Sesleri yok. Ama buradalar. Hareketsiz, göğe dönük, zamanın ağırlığını taşımayan suretler. Bir zamanlar mavi olan gökyüzüne bakıyorlar.

Kimisi bedeniyle burada, kimisi sadece ruhuyla. Ama fark eder mi? Sonunda, herkes aynı sessizlikte buluşur.

Onların arasında duruyorum. Ayakta. Nefes alıyorum.

Ve artık biliyorum.

Ben buraya aitim.

Artık gitmiyorum.

Artık kalıyorum.

Onlarla çürümek üzere.

25.

SESSİZ BİR KEMAN

Nur Peri Kırmaz

Antalya - Hacı Dudu-Mehmet Gebizli Kız Anadolu İmam Hatip Lisesi

Rengi solmuş siyah kumandayı elime aldım. Televizyonda karşıma ilk çıkan kanal sabah haberleriydi. Kumandayı elimden bıraktım, kahvaltımı hazırladım ve televizyonun karşısına geri oturdum.

Televizyonun soluk renklerinde “En Doğru Kahvaltı Nasıl Yapılır?” başlığı vardı. Hemen altında da “Prof. Dr. E... F... Anlatıyor, Biz Dinliyoruz!” yazıyordu. Kadının söylediğine göre “en doğru kahvaltı” bol proteinli ve bol vitaminli olmalıydı. İlk başta pek de umursamayıp dinlemiyormuş gibi yaptım ancak sonra gözlerim tabağıma takıldı: bir tane haşlanmış yumurta ve birkaç zeytin... Ne kahvaltı ama! Gerçi, sağlıklı beslensem ne olurdu ki! Bu saatten sonra ne işime yarayacak! Kahvaltıma geri döndüm. Televizyona bakmak yerine tabağıma bakıyordum. Televizyonda denilenleri kafama takmamaya çalışıyordum ama düşünceler beynimi adeta kemiriyordu. Kadının sesi beynimde yankılanıyor, söyledikleri bana tokat gibi çarpıyordu.

Tedirgince kumandayı elime aldım ve kanalı değiştirdim. Kendimi sanki yasadışı bir şey yapmışım da pişmanmışım gibi hissettim. Bu sırada ellerimi içgüdüsel olarak ovuşturmaya başladım; buz tutmuşlardı. Ellerimi ovuşturmaya devam ederken kol saatime baktım ve çıkma vaktimin geldiğini anlayıp oturduğum yerden kalktım.

Beyazlığı iyice solmuş gömleğimin üzerine siyah takım elbisemin

ceketini geçirip kravatımı da boynuma taktım. Siyah bilgisayar çantamı da aldım üstüme bir de kaban geçirdim ve dışarı çıktım. Havanın henüz aydınlanmaya başladığını gördüm. Biraz yürümeye başladım. Saate bakmak istedim; ancak hem ceketim hem de kabanımdan dolayı kolumu kaldıramadım. Elimi pantolonumun cebine götürüp telefonumdan saate bakmak istedim ama telefon orada yoktu. Çantamı diğer elime aldım ve diğer cebime de baktım, yoktu. Panikle ceketimin ve kabanımın ceplerine de baktım. Durduğum yerden çantama da göz attım ama yine bulamadım. Evde unuttuğumu fark edip koşar adımlarla geri döndüm.

Evin her bir köşesini altüst etmeme rağmen telefonumu hiçbir yerde bulamıyordum. Üstelik nereye koyduğumu bile hatırlamıyordum. 1+1 evde nereye kaybolacaktı bu telefon! En son yatağım geldi aklıma. Belki sabah uykusuzluğuyla unutmuşumdur diye düşündüm ve hızla oraya ilerledim. Battaniyemi tamamen yere attım. Belki yatağın altına düşmüştür diye bakmak için eğildim. Tam o sırada arkamda bir sertlik hissettim. Hemen doğrulup elimi arkama götürdüm. Arka cebim olduğun nasıl unuturum! Elime telefonum geldiğinde sanki bedenim koskoca bir yükten kurtulmuştu. Üzerimdeki kabanın ağırlığını bile o an hissetmez olmuşum.

Yeniden dışarı çıktığımda otobüs durağına ilerledim. Bu sefer telefonum kabanımın cebinde ve elimle sımsıkı sarılı haldeydi. Çantamda kolumda asılıydı. Otobüs durağına birkaç metrem kalmıştı ki bineceğim otobüsün yanımdan hızla geçip durakta durduğunu gördüm. Yetişmeliydim ancak ne koşacak mecalim vardı ne de zihnim buna izin veriyordu. Ve o an durdum. Bir ses beni hareketsiz bırakacak hale getirmişti. Kafamı dahi çevirmeye tenezzül etmektense gözlerimi kapamış gelen sese odaklanmıştım. Bir keman sesiydi. Ya bir radyodan geliyordu ya da biri çalıyordu... ama geliyordu işte. Kayışın kusursuzca tellerde kaymasının o muhteşem ahengi... Gözlerimde keman canlandı o an: at kılından yapılmış yay, ustaca oyulmuş ahşaptaki

girintiler, çıkıntılar ve kıvrımlar... Ve tabi ki taze ahşabın verdiği o şahane koku... Evet, şu an yanımdaydı. Şu an keman çalıyordum hem de yüzlerce kişinin önünde, bir sahnede... Tıpkı hayallerimdeki gibi...

Ancak sesler kesildiğinde kendime gelebildim. Gözlerimi açtım, elimde keman falan yoktu. Kemana dair hiçbir iz yoktu. Elimi cebim-

den çıkartıp telefonumdan saate baktım, kesinlikle geç kalacaktım. Bilgisayar başına geçip saatlerce dosya düzenlediğim o harika işime(!) Bir kovulmadığım kalmıştı şu 3 günlük dünyada.

Hızlı adımlarla işime doğru ilerlemeye başladım. İnsan belirtileri arttıkça yaklaştığımı anlıyordum. Eminim dışarıdan o kadar isteksiz ve can sıkıcı bir görünüşe sahiptim ki...

Masama oturdum, bilgisayarı açtım ve yanıma aldığım kahvemden bir yudum aldım. Bu sırada sekreter hanımın elinde bir sürü dosya vardı ve hepsini bana getiriyordu.

"Günaydın efendim." Ses tonu bana acır gibiydi. Sekreter hanıma karşılık verdim ve masama bıraktığı dosyalara şöyle bir baktım. Bana bir dizi şeyler söyledi, hiç birini dinleme zahmetinde bulunmadan başımı sallayıp geçtim. En sonunda yanımdan ayrıldı ve odada, ben ve dosyalar kaldı, her zaman olduğu gibi.

Saatler geçti. Koltuğumda kollarımı geriye doğru atarak esnedim ve bir yandan kalan dosya yığınınına baktım. Yarısına zar zor gelmiştim. Kalkıp kendime dördüncü(?) kahvemi doldurmaya gittim. Bu sırada arkamda fısıldaşmalar hissettim. Pek takmak istemesem de düşünceler zihnimi çürütüyordu. Ne hakkında konuşuyor olabilirlerdi ki bu üstün zekâlı çalışanlar? Dağınık ve aklaşmış saçlarıma mı? Yoksa tekini bulamadığım siyah çorabın yerine rastgele bir çorap giydiğimi mi?

"Efendim?" birinin omzuma dokunmasıyla irkildim. Kafamı hemen oraya çevirdim, sekreter hanımdı.

"Sizi müdür bey çağırıyor." Kovulduğumun haberini vermek için miydi yoksa? Başka ne için olacaktı sanki!

Kapıyı tıklatıp geri dönüş aldıktan sonra içeri girdim. Namı değer müdür bey dev siyah deri koltuğunda oturmuş bir şeylerle ilgileniyormuş gibi görünmek için masasındaki boş kâğıtları düzenliyordu. Minik siyah çerçeveli gözlüklerinin üzerinden bana baktı ve şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı.

"A! Siz mi gelmiştiniz?" adımı kullanmaya tenezzül bile etmezdi. "Buyurun, oturun lütfen." Masasının önündeki sandalyeyi işaret ederek.Gösterdiği yere oturdum ve beklemeye başladım. Şaşırtıcı ki bu sefer başka şeylerle oyalanarak beni bekletmedi.

"Bugün yine geç kaldınız." Ellerini birbirine kenetleyip dirsek-

rini masanın üstüne koydu, çenesini de ellerine dayadı. “Seni dinliyorum. Bakalım bu sefer hangi bahaneyle geldiniz.” Hiç düşünmeden yolda otobüsü kaçırdığımı çünkü telefonumu evde unuttuğumu söyledim, şaşırır gibi yaptı.

“Biliyorsunuz bu, bu haftaki dördüncü oldu.” O benim gözlerime bakarken ben boş bir şekilde onun yüzündeki hatları inceliyordum.

“Bakın efendim.” Sesini biraz yüksek tuttu ve bu da benim irkilemem neden oldu. “Size son bir şans daha veriyorum.” Eliyle işaret yaptı. “Eğer tekrar geç kalırsanız sizi bir tık aşağı çekmek zorunda kalacağım. İyi günler.” Ve cevap vermeme izin vermeden beni geri yolladı.

Masamda dosyaları düzenlerken bir yandan aklımda müdür beyni söyledikleri vardı. Aşağı çekilsem ne olacaktı ki zaten, en düşük seviyenin bir üstüydüm. O da temizlik görevlileriydi. Hatta onlardan pek bir farkım bile yoktu. Onlara “Hizmetçi git” ya da “Hizmetçi gel” derlerken bana sadece “gel”, “git”, “şunu yap”, “bunu yap” gibi kelimeler kullanıyorlardı. Adımı kullanmaya tenezzül etmeyen insanlarla birlikte yaşamaya alışkındım neyse ki. Ailemden pek bir farkları yok aslında. Hiçbiri de ne düşündüğümü sormadan yapmam gerekenleri banaretti ve sonum: düşünemeyen ve bu masada saatlerce dosya okuyan bir robot olarak yaşamak. Beni canlı tutan müziği, elimden almaları bile ortak!

Hayatım boyunca ailemden hep benim iyiliğim için bir şey yapmalarını ve beni her zamana destekleyeceklerini düşünerek büyümüştüm, ortaokula kadar. O kadar çünkü; ondan sonra bir daha büyümedim. Bana öğretilenlerden başka bir şeyler yapmıyordum artık; yemek ye, ödevlerini yap, sınavlara çalış ve tabi ki en önemlisi “müzikten uzak dur!” çünkü müzik dikkatimi dağıtırmış. Daha doğrusu müzik eğitimime engel oluyormuş.

Ailemin hayallerimi desteklemesini beklerken; benden bir şey bile beklememeleri çok üzücü ve sarsıcı bir duygu çıkmazına sokuyordu beni. Üniversiteyi kazanamamam bile kendimi çıkmaz sokaklarda kaybettirmedi. Hâlbuki o dönemlerde müzik yeteneğimi fark etmişlerdi. Öğretmenlerim de söylemişti. Fakat müziğe olan yeteneğim çok umurlarında değildi. Onların düşüncesinde çöpten farksız olduğum anlamına gelmesi... Hayallerimi gerçekleştirmediğim bir yaşam benim için bir hiçti. Artık düşünmeyi bile bırakmışım. Peki sonu ne oldu? Kırkıma merdiven dayadım. Ve bu kadar sürede bir daha asla müzikle ilgili hiçbir şey hayatıma girmedim.

Son dosyanın kapağını kapatıp bir kenara koydum. En sonunda bir yığın dolusu dosyaların hepsini okumuş ve bitirmiştım. Eşyalaramı topladım, kabanımı üstüme geçirdim, çantamı koluma taktım ve asansöre bindim. Dışarı çıktığımda hava alacakaranlıktı. Hava tam aydınlık da değildi ama karanlık da değildi. Saate baktığımda otobüsü yine kaçırdığımı gördüm. Bıkkınlıkla ellerimi cebime koydum. Anlaşılan yine yürüyerek gidecektim. Yürümeye başladığımda ilk başta nereye gideceğimi biliyor gibiydim. Ancak nereye gittiğimi bile bilmiyordum şu an. Ve bir anda tekrar bir ses duydum. Olduğum yerde durdum. Ama bu sefer gözlerimi kapatmadım, etrafıma bakındım. Sahil kenarında bir yürüyüş yolundaydım. Kuşların cıvıltıları neşeyle güneşi uğurluyor gibiydi. Dalgaların kıyıya vuruşu ise güneşin gitmesine ağlıyor gibiydi. Ama sadece bu sesler değil. Bir keman sesi. Nereden geliyordu? Etrafımı daha hızlı kolaçan ettim. Ve biraz ileride bir grup insanın toplandığını gördüm. Hemen oraya doğru ilerledim. İsteğim dışında koşar adım yürüyordum. Kalabalık beni içine çekiyordu. Hayır, keman beni çağırıyordu. Karşı koymak istiyordum. Aptal gibi görünmek istemiyordum. Bu insanların arkalarında onları destekleyen bir aileleri vardır mutlaka! Ondan buraya rahatlıkla gelebiliyorlardır! Biraz daha yaklaşmıştım artık. Benim arkamda beni destekleyen bir ailem yoktu! Bu ortamlara girmek benim için utanç

kaynağıydı! Ama şimdi... Her şey durdu. Yanımdaki bütün o insanlar, kuşların cıvıltıları dalgaların denize vuruşu arabaların geçmesi... Her şey o an tam anlamıyla durdu benim için. Karşımda sadece keman ve onu çalan bir adam...

Sanırım hayatımda ilk defa bu kadar yakından keman görüyordum. Kendimi tutamıyordum. Dokunmalıydım. Onun şarkı söyleyen tellerine elimi sürmeliydim. Kalabalığı yarıp geçtim. Adamın yanında durdum. Çalmak istediğimi söyledim. "Hayhay" dedi. Artık elimde bir keman duruyordu. Omzuma dayadım bir annenin şefkatiyle, kayışını tuttum özgürlüğe koşarcasına, parmaklarımı tellere yerleştirdim sonsuz bir ışıkla ve ilk notamı çaldım gözlerim kapalı umutla... Okulda öğretilen üç beş bilgiyle ne çalınır ki... Kendimi notaların üzerinde dans ederken yakaladım. Sanki yaramazlık yapan çocuklar gibi utandım, kapattım yine gözlerimi açmak istemiyordum, tekrar dönmek istemiyordum o ruhsuz, umutsuz çırpınışlarıma. Sonrasını hatırlamıyorum. Bir telefon kamerası vardı, beni çekiyordu. Kulağımda çınlayan keman sesi, kalbimde hissettiğim bir sızı ve

kapalı gözlerim. Gülümsediğimi fark ediyorum, gözlerimden yaşlar akıyor... Kendimi yere yığılmış buluyorum. Kalbim ağrıyor. Keman elimde sımsıkı. Etrafta insanlar üzerime eğilmiş. Siren sesleri duyuyorum. Gözlerim buğulanıyor. Maskeli insanlar beni kaldırıyor. Gülümsüyorum ve karanlık, beni ele geçiriyor...

Hastanenin soğuk duvarları arasında, beyaz bir sedyede son uykusuna dalmıştı. Kapının önünde, yalnızca birkaç kez selamlaştığı komşular bekliyordu. Doktorlar, teşhislerini kısa ve net koydu: "Kalp krizi."

Ama bilenler bilir... Onun kalbi yıllar önce, donmuş bir cam gibi kırılmaya başlamıştır. Ve o gün, bir keman sesiyle aniden ısıtılınca, o kalp, bir bardak buz gibi suyun içine düşen kıymetli bir kristal gibi sessizce parçalandı.

Cenazesine çok az kişi geldi. Fakat onun ne istediğini bilenler vardı: Mezarının başında, çalınmayı umutla bekleyen... Bir keman. Telleri hâlâ sessiz, yayı hâlâ bekleyişte. Ama belki bir gün...

Derler ki, o mezarın yanından geçerken göz ucuyla bile o kemandan medet umarsanız, o gece, rüyanıza renkli melodilerle gelir. Ve siz uykunun derinliklerinde, adını bile bilmediğiniz bir adamın ellerinden çıkan o eşsiz notalarla dans edersiniz. Çünkü onun ne rüyalarına ne de hayatına renk katan bir ses olmuştu.

Her keman sesi, susturulmuş birinin hayalinden doğar...

BULUMER'İN GÜNLÜĞÜ

"İmam Hatip Nesli'nden"

TİMAV

TÜRKİYE İMAM HATİPLİLER VAKFI